DALE KETCHAM

Inimă de piatră

ALCRIS

Capitolul 1

Era o neașteptată explozie de activitate în afara biroului Stephaniei. Situarea în centrul luxosului motel din New Hampshire, îi dădea un acces imediat la toate fazele operației. Prin ușa deschisă, Stephnie avea o vedere parțială a biroului din față, de la recepție, care îi oferea o impresie despre oaspeții care veneau și plecau. La capătul celălalt al holului se afla departamentul de întreținere. Biroul din fața celui pe care-l avea ea aparținea fratelui ei, Perry Hall, managerul motelului și șeful ei.

Când doamna Adamson, șefa de sală de la restaurant, trecu grăbită prin fața ușii Stephaniei, curiozitatea ei crescu dintr-o dată. Ceva neobișnuit se întâmpla. Deși lucra în motelul White Boar de numai trei luni de zile, Stephanie simțea tempoul accelerat al pulsului motelului, o tensionată agitație a lucrătorilor.

Registrul cu bilanțul neterminat fu uitat pe biroul ei în timp ce ea trecu creionul prin părul castaniu care-i acoperea urechea și se ridică de pe scaun.

Contabilitatea ar fi fost, invariabil, ultimul departament care afla ceva, dacă ea ar fi lăsat rutina să-și urmeze cursul normal. Deși Perry era fratele ei, ea nu alesese să stea comod pe scaun și să aștepte să fie informată. Fusese izolată de curentul vieții mult prea mulți ani pentru a lăsa ca asta să continue acum, când ea se alăturase din nou acestui tumult.

Ajunsă în hol, aruncă o privire către biroul din față. Ochii ei albaștri observară expresiile de agitație grăbită de pe fețele perechii, de obicei de un calm imperturbabil, care se ocupa de registrele de la recepție. Era într-adevăr rar ca sosirea unui personaj important să creeze o astfel de agitație. Pe de altă parte, toate camerele erau deja închiriate, fiind ocupate de vizitatorii prezenți, care veniseră să admire splendoarea toamnei în munții White, și fuseseră făcute rezervări pentru toată perioada sezonului de iarnă, până în primăvară.

Nedumerită de cauza necunoscută a tuturor acestor turbulențe de neînțeles, Stephanie se juca absentă cu medalionul reprezentând un scarabeu, suspendat de un lanț de aur și cuibărit în valea dintre sânii ei. O ușoară încruntare rămăsese în expresia ei în timp ce făcea câțiva pași , îndreptându-se către biroul fratelui ei. Ușa era deschisă, și ea se opri în cadrul ușii, nedorind să întrerupă convorbirea fratelui ei cu doamna Adamson.

– Să pui o sticlă la gheață chiar acum, o instruia el pe femeia care nota cu sârguință pe pedul pe care-l avea în mână, tot ceea ce i se spunea.

Perry, de asemenea, consulta hârtiile din fața lui, și nu ridicase privirile pentru a o vedea pe Stephanie în ușă. Părul lui șaten era ciufilit, ca și când și-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori.

– Aranjează o tavă cu mai multe tipuri de brânzeturi și fructe proaspete și vino cu ea la mine. Ar fi bine să verifici depozitul de vinuri și să te asiguri că avem în stoc o gamă amplă din vinurile lui preferate. Alertează tot personalul. Îi vreau în picioare, dacă el se hotărăște să cineze la restaurant în seara asta. Nu vreau să... Flori! se întrerupse Perry pentru a exclama. Aproape uitasem de blestematele de flori.

Apăsă pe un buton pentru a o chema pe secretara lui.

În câteva secunde, tânăra fată apăru. Părea palidă și neliniștită, mult mai timidă decât de obicei. În ciuda tinereții ei, Connie York era foarte îndemânatecă și competentă.

– Da, domnule Hall?

Întrebarea fusese pusă ca răspuns la chemarea lui, mica ei față, încadrată de părul negru, fiind tensionată de neliniște.

El își ridică privirea și luă cunoștință de prezența Stephaniei în biroul lui, pe care n-o observase până atunci.

– Sună la florărie. Dacă nu pot să ne livreze un buchet de trandafiri în următoarele nouăzeci de minute, vreau să te duci să-l iei.

– Da, domnule.

Capul ei se înclină într-o încuviințare rapidă, dar nu făcu nici o mișcare pentru a îndeplini ordinul.

Perry, care era de obicei extraordinar de răbdător cu secretara sa, îi trimise acum o privire iritată.

– Ar trebui să te duci să le iei, în loc să stai aici, Connie. Haide, la treabă!

– Știu, dar...

Ea se foi nesigură.

– Ce este? întrebă el scurt. Nu am timp sa te conving acum, Connie.

Privirea Stephaniei se opri surprinsă pe fața fratelui ei. Cu șase ani mai mare decât ea, el întâlnea foarte rar situații stresante care să-l zguduie. Fusese pentru ea mai mult decât fratele ei mai mare; fusese idolul ei pentru o perioadă de timp atât de lungă, încât nici nu-și mai amintea exact cât durase. Viața nu fusese ușoară pentru el... și nici pentru ea. Mama lor murise când Stephanie avea numai patru ani. Perry jucase rolul de mamă pentru ea, asigurându-i mâncarea și având grijă de casă în timp ce tatăl lor lucra multe ore, pricepându-se să lucreze numai ca instructor de schi și barman.

Cu cinci ani în urmă, când Stephanie avea șaptesprezece ani, părea că toată lumea va fi a ei. Perry obținuse o bursă pentru a urma cursuri de drept la o prestigioasă universitate, iar Stephanie fusese acceptată de un proeminent colegiu. Apoi, un accident neobișnuit la schi îl lăsase pe tatăl ei paralizat, iar Perry fusese nevoit să renunțe la bursa lui pentru a ocupa postul de asistent manager la acest motel, în timp ce Stephanie stătea acasă pentru a avea grijă de tatăl lor. O pneumonie îl doborâse pe tatăl lor cu patru luni în urmă. În multe feluri, moartea lui fusese o binecuvântare – atât pentru el, cât și pentru ei doi.

Stephanie nu se obișnuise încă cu eliberarea de responsabilitatea care-i maturizase pe amândoi de-a lungul anilor în care fuseseră deprivați de plăcerile tinereții. Cursurile serale de contabilitate pe care le urmase în vederea suplimentării veniturilor lor prin ținerea contabilității pentru câteva firme mici, îi dăduseră experiența necesară pentru a ocupa postul de contabil de la motel, când predecesorul ei se retrăsese cu câteva mormăituri despre nepotism, din cauza faptului că fratele ei devenise manager în ultimul an.

Ei îi plăcea să lucreze la motel, să fie înconjurată de oameni și să facă diferite lucruri. Mai mult decât orice, îi plăcea să lucreze cu fratele ei. Ea îi respecta competența într-o poziție ale cărei sarcini se întindeau pe o gamă foarte largă și erau extrem de variate. Perry părea că întotdeauna are controlul total, fie că aplana un conflict apărut în bucătăria restaurantului, fie că organiza personalul. Din această cauză, Stephanie era surprinsă de atitudinea lui aspră din acest moment. Nu-i stătea în caracter.

– Numai că... Mă întrebam... murmură Connie despre motivul ezitării ei.

– Nu am toată ziua la dispoziție. Te rog să treci la subiect, ordonă Perry.

– Este vorba de întâlnirea pe care o aveți, începu secretara lui, intimidată.

– Ți-am spus să le anulezi pe toate.

– Da, dar...

Perry părea că numără în gând până la zece, în efortul de a-și controla comportamentul.

– Dar ce, Connie? întrebă el cu un calm forțat.

– Trebuia să vorbiți la masa de prânz în după-amiaza asta, se grăbi ea să explice. Discursul este trecut în agendă de două luni. S-ar putea să pună pe altcineva în locul dumneavoastră, dacă vor observa o întârziere atât de mare.

Perry gemu.

– Astăzi este?

– Da, domnule.

Neliniștea tortura expresia lui Connie.

– Ce ar trebui să fac?

– Să faci? Nu poți să faci nimic, oftă el. Va trebui să iau parte la masă, dar anulează orice altceva, și ia florile alea.

– Da, domnule.

Încuviințând dând din cap, fata dispăru în biroul alăturat.

Reîntorcându-și atenția asupra femeii din fața biroului lui, Perry își trecu, încă o dată, o mână prin păr, zburlindu-l mai tare.

– Știi care este procedura de rutină, doamnă Adamson. Am încredere că te vei descurca cu toate.

Își aruncă o privire pe ceasul de la mână, și, ca urmare, doamna Adamson se retrase.

Stephanie făcu un pas într-o parte pentru ca femeia să poată ieși pe ușa deschisă. Din conversațiile pe care le auzise, avea o idee generală despre ce se întâmpla. Cu excepția apartamentului particular, întregul motel era ocupat. și apartamentul era rezervat exclusiv pentru proprietarul motelului sau oaspeții lui personali. Înainte ca ea să aibă ocazia de a întreba a cui sosire este așteptată, Perry i se adresă:

– Oricare ar fi problema ta, Stephanie, va trebui să aștepți – în afară de cazul în care cineva a fugit cu registrele. În cazul ăsta, nu vreau să știu nimic următoarele trei zile, declară el, clătinând obosit din cap.

– Nu am nici o problemă, îl asigură ea. Numai încerc să-mi imaginez ce se întâmplă. Cine va sosi? Locul ăsta este cuprins de un urlet tăcut, dacă poate exista așa ceva.

Oftând, Perry se așeză și se lăsă pe spate în scaun. Ochii lui, de același albastru ca ai ei, cercetau felul delicat în care ea arăta, îmbrăcată în pulover alb și fustă verde închis. Un zâmbet slab îi apăru pe buze când privirea i se întoarse la fața ei, încadrată delicat de părul șaten.

– Brock face încă una din vizitele sale inopinate. Mi-a telefonat acum o oră, să-mi spună că va fi aici la ora două, în această după-amiază. Vine de la Boston, îi explică el la fel de tensionat ca și ridurile ce-i brăzdau fața.

– Aha! Acum înțeleg de ce toată lumea tresare la cel mai mic sunet. Marele om, în persoană, vine să-și inspecteze proprietatea.

– Este ușor pentru tine să glumești cu asta. Canfield se așteaptă la tot ce e mai bine și eu sunt cel care trebuie să explice de ce nu este așa, dacă va fi cazul.

Perry își bătu cu degetele în creștetul capului.

– Nu știu de ce îți faci atâtea griji.

Stephanie merse până în spatele scaunului lui și începu să-i maseze mușchii încordați dintre gât și umeri.

– Nu uita că eu am ținut contabilitatea în ultimele trei luni. Știu cât de bine merge motelul. Brock

Canfield nu poate avea nici un reproș relativ la munca ta sau la felul în care conduci motelul.

– Am făcut treabă bună, admise el, relaxându-se sub masajul mâinilor ei. Dacă vom continua așa pe toată perioada sezonului de iarnă, vom avea cel mai bun an care a existat vreodată.

– Asta dovedește punctul meu de vedere, nu-i așa? rațională ea.

– Punctul tău de vedere va fi demonstrat numai atunci când va fi confirmat de fapte, îi reaminti el. În același timp, Brock va judeca și în funcție de ce a văzut în această călătorie.

– El nu va avea nici o obiecție.

Stephanie era sigură de asta. Serviciile de la motel erau exemplare. Chiar și oaspeții cel mai greu de mulțumit, aveau foarte puțin de bombănit.

– Știi că asta va fi prima mea ocazie de a-l întâlni pe acest Brock Canfield? realiză ea. Tu cât ai lucrat aici? Cinci ani? Toți vorbesc despre el de parcă ar fi Dumnezeu. În funcție de sexul lor, tremură sau se înfioară când îi aud numele.

Ea râse.

– L-am auzit descris când ca un șogun, când ca un bărbat grozav de atrăgător. Acum voi putea să descopăr singură cine este cu adevărat Brock Canfield!

– Este amândouă, plus încă alte câteva lucruri.

Fratele ei luă una din mâinile care treceau pe umerii lui și o trase pe Stephanie în jurul scaunului. Privind-o într-un anumit fel, el o studie câteva secunde.

– Trebuie să-mi țin discursul la acea masă, astfel încât va trebui să te împuternicesc să mă înlocuiești în cazul în care nu mă întorc până la sosirea domnului Brock.

– Eu?

Stephanie se încruntă, surprinsă.

– Cineva trebuie să-i întindă mâna pentru a-i ura bun-venit. Connie practic înlemnește de câte ori el privește spre ea, îi explică Perry, făcând o grimasă ironică. Și Vic este acasă și doarme, după ce a fost de serviciu toată noaptea, adăugă el, referindu-se la celălalt manager din tura de noapte. Nu mă pot gândi la altcineva. Te deranjează?

– Bineînțeles că nu. Ce altceva aș avea de făcut, în afară de a-i strânge mâna?

În ciuda încuviințării ei, pe Stephanie o treceau fiori de neliniște din cauza unora din cele mai formidabile descrieri făcute proprietarului motelului, pe care le auzise până atunci.

– Să-l conduci în apartamentul lui și să te asiguri că totul este în regulă. Connie va aduce florile, iar doamna Adamson va pune o sticlă de șampanie la gheață, alături de brânzeturi și fructe. În general, cred că va avea tot ce-și dorește.

– Sună destul de simplu, spuse ea dând din umeri.

– Fii atentă, Stephanie, o avertiză fratele ei, devenind dintr-o dată serios.

Ea era nedumerită de avertisment.

– Nu sunt genul care să spună ceva ce l-ar putea ofensa.

Ea nu era tipul de om vorbăreț. De multe ori fusese foarte plină de tact, capabilă să-și țină gura, în ciuda provocărilor.

– Știu asta.

El înlătură această posibilitate cu o scurtă fluturare a mâinii.

– Încercam să-ți spun că va trebui să rămâi netulburată lângă Brock Canfield. El trece pe lângă femei în același fel în care un jucător trece pe lângă un pachet de cărți. Este bogat, arată bine, într-un fel, și poate fplosi atât puterea de convingere cât și forța. Îți spun că asta poate fi o combinație irezistibilă.

– Am auzit câteva povești despre el, admise Stephanie.

– Nu mi-ar plăcea să te văd legată de el, pentru că știu că ți-ar aduce numai durere. Sincer, Steph, nu încerc să joc rolul unui frate mai mare cu mână de fier.

Perry părea să-și zâmbească sieși.

– Dar știu că va fi nevoie să-și arunce doar o singură dată privirile spre tine și îi vor veni idei. Tu nu ai atât de multă experiență cu bărbații, mai ales cu cei de genul ăsta.

– Cu sau fără experiență, cred că voi putea avea grijă de mine însămi.

Stefanie nu se gândise până atunci că Perry își făcea griji pentru ea. De fapt, îi plăcea ideea că lui îi păsa de ea și încerca s-o protejeze. Un zâmbet i se ivi în colțurile gurii.

– De asta nu l-ai adus niciodată acasă la cină, când eu îți sugeram asta, în timpul celorlalte vizite ale lui?

– Parțial, admise fratele ei. Dar mai mult din cauză că Brock nu este genul care să mănânce preparate făcute în casă. El este stilat și șlefuit, ca un diamant care a fost tăiat dintr-o piatră perfectă, dur și insensibil.

– Și diamantele nu stau la o masă așezată cu tacâmuri obișnuite, concluzionă Stephanie, înțelegând.

– Ceva de genul acesta, încuviință Perry. Acum, afară cu tine, ordonă el pe un ton neliniștit. Trebuie să-mi fac notele pentru discursul de la prânz.

Ea porni către ușă și ezită puțin înainte de a o deschide.

– Când te vei întoarce – în cazul în care Brock întreabă?

– Între unu și jumătate și două.

– Poate că va întârzia, sugeră ea, și ieși pe ușă.

Patruzeci de minute mai târziu, Perry își strecura capul prin ușa întredeschisă a biroului ei pentru a o înștiința că el pleacă.

– Ai grijă de Brock, dacă ajunge înainte de a mă întoarce eu, îi reaminti el, fără a fi necesar să o facă.

– Voi avea, îi promise ea. Succes!

El îi făcu semn cu mâna și ieși. Câteva minute mai târziu, ea își închidea biroul pentru a merge la masă. Nu prea avea poftă de mâncare, astfel încât alese o salată și ciuguli din ea aproape douăzeci de minute înainte de a renunța. Câteva minute înainte de ora unu, obținu cheia apartamentului particular de la Mary care stătea la biroul de la recepție, și îl verifică pentru a fi sugură că totul va fi în regulă la sosirea lui Brock Canfield.

Stephanie nu mai avusese ocazia să intre în apartamentul particular până atunci. Acesta consta dintr-o cameră de zi spațioasă, un dormitor la fel de mare care avea un pat de dimensiuni regești, și o baie enormă. Stephanie examină apartamentul cu o curiozitate nedisimulată.

Ferestrele duble, încadrate în bronz, ofereau o vedere largă a Munților Albi, acoperiți cu rugina și aurul culorilor toamnei. Lumina soarelui se strecura prin geam și lăsa o urmă de aur pe pardoseala albă de ceramică italiană, cu un model floral. Nu era nimic în camera de zi care să amintească de New England, cu excepția scenei din fața ferestrelor.

Mobila includea un fotoliu de piele albă și o canapea dublă. Două canapele mici , acoperite cu bumbac haitian încadrau măsuța albă, de cafea.

Stephanie observă buchetul de trandafiri cu coada lungă, așezat pe măsuța de cafea. Aranjamentul avea un aer oriental, ramurile desfrunzite ieșind de sub florile roșii ca sângele. O sticlă de șampanie era pusă la gheață într-o frapieră de argint. Un platou cu brânzeturi și un atrăgător bol cu fructe proaspete erau așezate pe masă.

– Stephanie! șopti Mary din ușă. *El* tocmai a oprit în față. Acum, Ben s-a dus să-i ia bagajele. Și este însoțit de o femeie.

Inițial, Stephanie zâmbi când femeia îi transmise informațiile într-o șoaptă atât de frenetică. Cine ar fi putut auzi? Și de ce ar fi contat? Dar ultima propoziție îi șterse zâmbetul de pe față. Prea târziu își aminti că,

odată, demult, Perry îi menționase că Brock Canfield își ia adesea cu el prietena de moment.

Dar care era procedura? Femeia stătea în apartamentul lui? Dar nu era altă variantă, nu? Nu mai exista nici o altă cameră liberă în tot motelul. Stephanie era acum atacată de aceeași incertitudine de care suferise Mary mai devreme, și avea nevoie de cineva care să-i confirme concluziile.

– Perry a fost informat că domnul Canfield aduce cu el un oaspete? o întrebă ea pe recepționeră.

– Nu mi-a spus nimic despre asta, replică Mary, cu un semn negativ din cap.

– Domnul Canfield nu s-ar aștepta ca noi... să avem o cameră separată pentru ea, nu-i așa?

Nu mai era nevoie de nimic altceva pentru roșul din obrajii ei. Mama-natură făcu o treabă excelentă, aducând culoare în obrajii Stephaniei.

– Vreau să spun că el nu ne-a avertizat în nici un fel.

– Am seriose dubii că el ar dori ca ea să aibă o cameră separată.

Vocea lui Mary era și uscată, și sugestivă în același timp. Aruncă o privirea de-a lungul holului și apoi șopti repede:

– Intră acum pe ușa holului!

Stephanie trase adânc aer în piept pentru a-și calma nervii care, dintr-o dată, începuseră să tresară și își ținu pumnii în gând. Fii calmă, rece și controlează-te, își spuse ea și începu să străbată holul, îndreptându-se spre noul venit. De ce trebuia să fie atât de nervoasă? Brock Canfield era numai un bărbat.

Capitolul 2

Numai un bărbat. Stephanie revizui instantaneu această afirmație în momentul în care-l zări pe bărbatul înalt, cu păr întunecat, aflat în hol. Zvelt și viril, degaja în întregime masculinitate. Contururile feței sale fuseseră cizelate într-un produs final al prototipului masculin. Un pardesiu scump îi îmbrăca umerii largi și era strâns în talie pentru a contura șoldurile înguste, înainte de a coborî, acoperind lungimea coapselor și a se opri sub genunchi. Părul lui închis la culoare contrasta cu eșarfa albă de mătase care-i înconjura gâtul.

Încă un minut, Stephanie se gândi că hainele elegantului bărbat acopereau un trup care era de asemenea superb contruit și cu musculatura proeminentă. Descrierea lui Perry devenea acum foarte clară – un diamant dur, finisat. Brock Canfield era în întregime așa, în întregime bărbat.

Stephanie simți puterea înfricoșătoare a atracției lui când păși în fața tejghelei de la recepție pentru a-l

întâmpina. Senzația deveni și mai intensă când ea ajunse sub observația ochilor lui de un gri metalic. Luminozitatea lor era irezistibilă, în contrast cu întunecimea părului.

Privirea lui făcu o evaluare globală a dotărilor ei feminine, în timp ce ea ajungea la jumătatea holului. Studiul său dovedea un interes masculin atât de deschis, încât ea ar fi fost ofensată dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat. Dar, oricât de adânc s-ar fi cercetat, ea nu descoperi nici un sentiment de indignare. Aproape ceva exact opus se întâmplă. Pulsul i se acceleră la excitarea interioară pe care o generase privirea lui.

Căutând să-și regăsească echilibrul, Stephanie își mută atenția asupra blondei care stătea agățată de brațul lui. Avea un aer superficial de stil și sofisticare. Dar, sub asta, Stephanie observă puloverul de cașmir cu un număr mai mic. Lâna fină era întinsă pentru a pune în evidență rotunjimile pline ale sânilor fetei. La fel se întâmpla și cu materialul de o nuanță mai închisă de albastru a pantalonilor care se forțau să-i cuprindă șoldurile și coapsele.

Brock Canfield părea să aprecieze aceste rezultate sexy ale alurii ei, dar Stephanie se gândi că era dezgustător. Apoi se întrebă dacă era o femeie de stradă. Nu avu timp să decidă asta, căci ajunsese deja în punctul în care trebuia să vorbească.

– Bună, domnule Canfield. Sunt Stephanie Hall, se prezentă ea și îi întinse mâna. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

– Una lipsită de evenimente.

Strângerea mâinii lui era fermă, căldura ei părând să se împrăștie în sus prin brațul Stephaniei, cuprinzându-i tot corpul. Privirea lui era ațintită asupra ei într-o vie curiozitate.

– Stephanie Hall, repetă el numele ei, vocea lui plină dând o nuanță aparte sunetului numelui pe care-l rostea. Nu știam că Perry s-a căsătorit. Când s-a întâmplat asta?

– Perry nu s-a căsătorit, replică ea ușor surprinsă, apoi încercă să explice. Cel puțin, nu cu mine. Vreau să spun că el nu s-a căsătorit cu nimeni.

Ea recăpătă controlul asupra gurii care vorbea singură, și continuă.

– Sunt sora lui.

– Ah, da.

El păru că face un pas înapoi, că se retrage într-un fel, cu toate că nu făcu nici o mișcare, cu excepția faptului că-i eliberă mâna.

– Îmi amintesc acum că el a menționat că are o soră mai mică. Nu știu de ce, am avut întotdeauna impresia că ești mult mai tânără.

Stephanie decise că era mai bine dacă nu comenta asta.

– Îmi pare rău, Perry nu este aici pentru a vă întâmpina, dar trebuie să țină un discurs la masa de prânz la club. Va fi înapoi într-o oră.

– Bine.

Încuviințarea lui era indiferentă. Blonda se apropie mai mult de el, ca pentru a-i reaminti de prezența ei.

El îi aruncă o privire amuzată și tolerantă în același timp, însă Stephanie nu descoperi nici un strop de afecțiune în ea.

– Helen, aș vrea să ți-o prezint pe Stephanie Hall, fratele ei conduce acest motel pentru mine. Ea este Helen Collins.

Dar, în mod deliberat, omise să specifice relația blondei cu el. Ce ar fi trebuit să spună? Că era metresa lui actuală, actuala iubită? Stephanie nu știa sigur cum ar fi reacționat la o asemenea franchețe. Lucirea din ochii lui o făcea să suspecteze că Brock Canfield ghicise asta. Ei nu-i plăcea gândul că el ar fi putut să găsească amuzantă ideea ei, și în același timp s-o găsească amuzantă pe ea.

– Pot să vă arăt apartamentul?

Sugestia ei protocolară suna la fel de rigidă și defensivă pe cât se simțea și ea.

– Cred că ar fi o idee excelentă.

Gura lui se curbă într-un zâmbet incert.

Privirea ei se fixă pe gura lui. Ferma pereche de buze bărbătești părea să sugereze experiența, cu linia lor puternică și bine conturată. Curiozitatea Stephaniei crescu violent, întrebându-se cât de experte erau acele buze.

Forțându-și apariția unui zâmbet pe buze, ea se răsuci și se îndreptă spre recepție pentru a obține cheia de la Mary. Femeia strecură două chei în palma ei. Cu coada ochiului, Stephanie observă cum Ben se luptă cu bagajele și știu că el îi va urma în apartament.

Când ea se alătură lui Brock Canfield și însoțitoarei lui, cuplul deja pornise în direcția holului care ducea la apartamentul particular. Stephanie ar fi preferat să-i dea, pur și simplu, cheile bărbatului, din moment ce, evident, el știa drumul, dar își reaminti instrucțiunile date de Perry – să-l conducă în apartament și să se asigure că are tot ce-și dorește.

– Lucrezi aici, domnișoară Hall? Sau numai îl ajuți pe fratele tău când este plecat?

Întrebarea venea de la Helen Collins, tonul pe care fusese spusă fiind deosebit de acid.

– Lucrez aici, replică ea calm și încercă să nu lase instinctiva sa antipatie față de blondă să devină evidentă.

– În ce calitate?

Sprâncenele lui se arcuiseră în direcția ei, din nou măsurând-o din cap până-n picioare, dar la un nivel intelectual de data asta.

– Am grijă de registrele contabile.

Răspunsul ei era rece, cerut de nesiguranța că Brock Canfield nu știa sau poate uitase acest fapt.

– Deci tu ești motivul pentru care rapoartele lunare au devenit, pe neașteptate, inteligibile în ultimele câteva luni, concluzionă el.

Ceva din remarca lui era ușor tachinator. Stephanie fu scutită de replică, deoarece ajunseseră la apartament. Ea descuie ușa și îi invită imediat înăuntru, nerăbdătoare să-și ducă sarcinile până la capăt și să-și recapete echilibrul simțurilor puternic zguduite.

– Este amețitor, Brock! exclamă Helen, trădând faptul că aceasta era prima sa vizită în apartament.

Ea dădu drumul brațului lui când văzu trandafirii de pe măsuța de cafea.

– Și trandafiri! Sunt magnifici! Știi că sunt florile mele favorite!

Se aplecă pentru a inhala parfumul uneia din flori, iar Stephanie se îngrijoră pentru cusăturile pantalonilor blondei, întrebându-se dacă vor rezista tensiunii.

– Este și o sticlă de șampanie pusă la gheață, murmură Stephanie și făcu un mic gest cu mâna în direcția frapierei de argint.

Ochii gri ai lui Brock Canfield îi studiară fața, cu privirea lor răutăcioasă și amuzată, ca și când el ar fi simțit disconfortul ei. Nu avu nimic de spus pentru a comenta informația primită, până când Helen descoperi sticla de șampanie, câteva secunde mai târziu.

– Dragul meu, te-ai gândit la toate, declară ea și scoase sticla afară din gheață.

O înfășură în șervet și i-o aduse.

– Deschide-o, Brock.

În timp ce el își scotea pardesiul, Stephanie găsi momentul pentru a-și face ieșirea.

– Dacă nu mai este nimic altceva, domnule Canfield... începu ea.

– Nu pleca încă, domnișoară Hall.

Ordinul lui scurt opri pasul înapoi pe care Stephanie avea de gând să-l facă pentru a-și începe retragerea. Dar el nu oferise o altă explicație, decât simpla comandă ca ea să rămână acolo.

Rămase lângă ei în tăcere, încercând să pară atât de calmă și relaxată pe cât îi permiteau nervii ei întinși la

maxim, în timp ce el își așeza pardesiul și eșarfa pe scaunul tapițat cu piele albă. Un minut mai târziu, haina de la costumul pe care-l purta se alătură acestora. Apoi, el desfăcu expert dopul de la sticla cu șampanie și umplu cele două pahare pe care Helen le ținea în mână.

– Te-ar deranja dacă ni te-ai alătura, domnișoară Hall? întrebă el. Mai sunt pahare în bar.

– Nu, mulțumesc, refuză ea cu o politețe rigidă. Trebuie să lucrez în această după-amiază.

– Un pahar cu șampanie ar influența abilitățile tale? o tachină el, dar puse la loc sticla în frapieră, fără să-și repete invitația.

Se auzi un ciocănit în ușă. Pentru că Stephanie se afla cel mai aproape, răspunse. Era Ben care aducea bagajele. Brock îi făcu semn să intre în cameră.

– Pune-le în dormitor, îi indică Helen, apoi îl urmă pentru a supraveghea.

– Cred că veți găsi că totul este în ordine, domnule Canfield, încercă din nou Stephanie să-și facă ieșirea. Am verificat apartamentul eu însămi, înainte de sosirea dumneavoastră.

– Sunt sigur de asta, încuviință el.

Oportunitatea ei fu pierdută o secundă mai târziu, când Ben ieșea din dormitor. Stephanie fu foarte surprinsă când Brock îi dădu acestuia un bacșiș pentru că i-a adus bagajele. În fond, el era proprietarul motelului, astfel încât n-ar fi fost necesar s-o facă. Ben îi mulțumi și ieși.

– Aici sunt două chei, domnule Canfield.

Stephanie traversă jumătate din partea din față a camerei pentru a i le înmâna.

El nu făcu imediat un gest pentru a le lua. În loc să facă asta, el așeză paharul de șampanie pe o măsuță albă. Albul cămășii sale îi scotea în evidență musculatura torsului suplu, fără a exagera însă. El arăta agil și suplu ca un animal sălbatic în căutarea prăzii.

Fără haina de la costum, părea mult mai neoficial și mai abordabil. Pulsul ei instabil revela pericolul unui astfel de gând, în timp ce trecea cheile în mâna pe care el o întinsese. Lucirile din ochii lui gri păreau că ridiculizează încercarea ei de a evita contactul fizic.

Când Helen Collins apăru în dormitor, privirea ei se opri asupra Stephaniei. El nu așteptă ca blonda să vorbească, ci îi dădu câteva instrucțiuni:

– Despachetează valizele, Helen, și fă-te comodă. Eu voi fi ocupat toată după-amiaza.

El era politicos, dar ferm, când îi spunea însoțitoarei sale să dispară, descotorosindu-se de prezența ei până când va avea timp să se joace cu jucăria pe care o adusese cu el. Stephanie privi cum blonda bine făcută își reprimă izbucnirea de resentiment pentru a zâmbi și a-i trimite un sărut din vârful buzelor înainte de a închide ușa de la dormitor.

– Nu ești de acord cu acest aranjament, nu-i așa?

Amuzamentul se trăda încet în întrebarea lui.

Stephanie se munci să-și transforme expresia pe care o avea, în una de indiferență.

– Nu-mi permit să fac judecăți asupra afacerilor tale personale, domnule Canfield. Nu au nici o legătură cu mine.

– Vorbești cu adevărata discreție pe care trebuie s-o aibă un angajat față de indiscretul său șef, îi ridiculiză el replica.

Când el făcu absent un pas mai aproape de ea, Stephanie trebui să-și disciplineze picioarele pentru a nu se muta înapoi, în efortul de a păstra o distanță sigură față de el. Nervii ei sfârșiră prin a se încorda la maximum din cauza forței sexuale a atracției lui, la o atât de mică distanță. O senzație despre care n-ar fi putut spune că era neplăcută, făcu să-i sune o întreagă serie de clopote de alarmă în cap.

– Ar mai fi și altceva, domnule Canfield?

Ea se uită preocupată la ceas, ca și când ar fi fost în întârziere.

– Chiar trebuie să mă întorc la birou, completă grăbită.

Pentru o lungă secundă el îi susținu privirea. Apoi, privirea lui alunecă în jos, în timp ce el se întorcea și își strecura cheile în buzunar.

– Probabil că trebuie să fii acolo.

El ridică paharul cu șampanie.

Luând încuviințarea lui ca permisiune să plece, Stephanie se îndreptă spre ușă. Ușurarea se răspândi prin trupul ei, tensiunea se risipi.

Mai avea numai cinci pași până la ușă, când Brock Canfield o opri cu o întrebare.

– Te-a avertizat fratele tău în legătură cu mine?

– Poftim?

Se simțea încolțită, capturată ca un șoricel maroniu care aproape scăpase, înainte ca o pereche de gheare să-l forțeze să se întoarcă în gura plină de pericole. Un

zâmbet prefăcut, viclean, era imprimat pe buzele lui pline, masculine.

– Perry este foarte conștiincios în toate. Din acest motiv i-am și dat postul de manager, afirmă Brock și își lăsă ochii să cerceteze chipul ei prelung. Cu siguranță ți-a spus că eu mănânc fetele tinere ca tine la micul dejun.

El sorbi o gură de șampanie și îi dădu Stephaniei impresia că tocmai bea esența trupului ei.

Stephanie își drese vocea convulsiv, aproape o secundă, înainte de a putea rosti un răspuns.

– De fapt, cred că Perry mi-a spus că treci pe lângă femei ca un jucător pe lângă un pachet de cărți de joc.

Ea îi răspunsese cu o franchețe la fel cu a lui, dar tremura în sinea ei.

– Foarte nimerit spus.

Privirea lui se ridică, plină de ironie.

– Pentru că, în general, le arunc după o foarte scurtă folosință – uneori pentru nici un alt motiv decât că vreau ceva nou.

El mai luă o gură de șampanie și o privi calm peste marginea paharului de cristal.

– După toți acești ani în care te-a ținut ascunsă, fratele tău și-a asumat un risc destul de mare trimițându-te în acest loc. De ce a făcut-o? Se presupune că tu ar trebui să-mi oferi distracție, astfel încât eu mă confrunt acum cu o problemă neprevăzută.

– Nu există nici o problemă. Totul decurge liniștit.

Ea negă sugestia lui, făcându-se că nu înțelege.

– Perry mi-a cerut să te întâlnesc pentru că nu mai era altcineva disponibil. Managerul de noapte este

acasă și doarme, iar secretara lui Perry este... terorizată de tine. Astfel, am rămas numai eu pentru a reprezenta conducerea, altfel n-ai fi avut parte de protocol. Ceea ce nu ar fi fost posibil.

– Da, are un suflet timid. Numele ei este Connie, nu-i așa?

Brock Canfield zâmbi răutăcios și o întrebă mirat pe Stephanie.

– Crezi că îi este frică de sex?

– Este o fire timidă, o apără Stephanie pe secretara fratelui ei și luptă cu căldura care încerca să-i coloreze obrajii.

Când ajunse lângă ea, Brock nu se opri, ci trecu de ea. Stephanie îl auzi așezând paharul pe masă și întorcându-se.

– Perry trebuie să-ți fi spus că dacă vei avea o legătură intimă cu mine, eu te voi răni.

Schimbarea lui constantă de la întrebări directe, personale, la unele neutre o dezorienta. Stephanie încercă să se adapteze acestei schimbări bruște de tactică. El se învârti încet prin cameră, pentru a se opri lângă ea. Capul ei se întorse fără grabă pentru a-l cuprinde în centrul privirii. El nu părea să aștepte un răspuns, iar ea nu-i dădu nici unul.

– Este adevărat, continuă el. Cunosc genul tău. Tu mănânci friptură duminica, în timp ce eu iau un Chateaubriand. Eu locuiesc în apartamente de hotel, tu îți dorești o casă cu patru dormitoare.

El întinse mâna, ridică scarabeul de aur de la gâtul ei și îl studie. Mâna lui nu luă contact cu trupul ei, dar

senzația rămăsese, oricum. Când el îl așeză la loc, vârfurile degetelor lui o atinseră, trecând în jos, făcând mușchii stomacului ei să se încordeze.

– Tu vrei un copil, un băiat sau o fată căreia să-i fii mamă, dar eu nu-mi doresc moștenitori. Este vremea ca numele Canfield să moară.

Privirea lui se opri asupra sânilor ei. Respirația ei ușoară îi făcea să se miște sub țesătura fină a puloverului.

– Mai mult decât atât, tu ești genul de femeie care vrea să-și îngrijească singură copiii.

Stephanie nu contrazise nici una din afirmațiile lui. Nu ar fi putut, pentru că știa că există un fragment de adevăr în fiecare din ele. Tăcerea ei era impusă mai ales de conștiința faptului că era sedusă.

Brock Canfield rostise toate motivele pentru care o legătură cu el nu ar fi durat, în același timp insistând s-o facă să cedeze, oricum, dorinței lui. Ea nu putu ridica nici o singură obiecție când el îi spusese toate acestea. Era înnebunitor cât de neajutorată se simțea.

Când el se mișcă pentru a se așeza în fața ei, numai o distanță de o palmă separa trupurile lor, iar ea era conștientă de bărbăția lui. La nivelul ochilor ei se aflau umerii lui largi, și ea își ridică bărbia pentru a studia trăsăturile lui masculine, întunecimea părului și argintul viu din ochii lui. El își trecu mâinile prin părul ei, încadrându-i fața.

– Tu vrei un bărbat în brațele căruia să te cuibărești în pat și care să-ți încălzească picioarele reci, spuse el. Iar eu vreau să mă bucur de trupul unei femei, apoi să

dorm singur în partea mea de pat. Noi suntem ca apa și uleiul. Combinația nu se poate realiza niciodată.

Privirea lui se opri pe buzele ei. Bătăile inimii ei se accelerară și își păstrară acel ritm ridicat, dar ea reuși să controleze mișcarea în jos a genelor și să-și păstreze ochii larg deschiși, evitând o invitație tăcută. Brock Canfield nu avea însă nevoie de nici o invitație. Nervii ei se tensionară când gura lui se aplecă peste a ei cu o chinuitoare lipsă de grabă.

Cu o insistență încetinită, el atinse și gustă curba delicată a buzelor ei, neîncercând să elimine distanța dintre ei. Stephanie nu se relaxă, dar nici nu rezistă sărutului explorator. Cu propriul lor acord, buzele ei se împreunară cu ale lui pentru o fracțiune de secundă, după care el sfârși acel dulce contact, trecându-și gura peste obrazul ei.

– Ai un gust delicios.

Vocea lui avea un ton tandru, în ciuda asprimii.

– Poate te voi păstra pentru desert.

Un sărut ușor dezmierdă pielea sensibilă de lângă urechea ei, înainte ca el să-și ridice capul pentru a o privi cu ochii săi gri.

– Dacă ai fi deșteaptă, mi-ai da o palmă, Stephanie.

– Sunt mai deșteaptă decât atât, domnule Canfield.

Ea era surprinsă ca mai avea încă voce – și că această voce era atât de fermă.

– Nu am de gând să mă lupt cu tine – sau să fac orice altceva ți-ar mări interesul pentru vânătoare.

Un zâmbet de admirație cuprinse fața lui, temperând virilitatea copleșitoare a trăsăturilor lui bron-

zate. Inima Stephaniei se opri pentru o secundă, împietrită de farmecul acelui zâmbet. El își retrase mâinile din părul ei și se îndepărtă de ea pentru a-și recupera paharul de șampanie.

– Acum chiar mă intrigi, Stephanie, murmură el și luă o gură de șampanie.

– Crede-mă, nu asta a fost intenția mea.

Vocea ei era agitată.

– Nu? întrebă Brock, coborându-și sprâncenele întunecate și încruntându-se.

– Nu.

Dar ea nu putu susține privirea, astfel încât își feri ochii, ridicându-și bărbia puțin mai sus.

Telefonul sună și Brock se îndepărtă, ordonându-i peste umăr:

– Răspunde.

Stephanie ezită, apoi făcu un pas înainte pentru a ridica receptorul alb.

– Da? Apartamentul domnului Canfield.

– Stephanie?

La telefon era fratele ei. Părea surprins de faptul că ea îi răspunsese.

– Connie mi-a spus că domnul Canfield a sosit acum cincizeci de minute. De ce ești încă acolo? Sunt probleme?

– Nu, eu tocmai plecam.

Era bucuroasă că vocea îi suna normal și nu trăda nimic din încărcătura emoțională pe care ea o simțea.

– Domnul Canfield este chiar aici. Vrei să vorbești cu el?

– Da, dă-mi-l, te rog, acceptă Perry sugestia ei, puțin dus pe gânduri.

Ea îi întinse receptorul lui Brock.

– Este Perry.

El se apropie și luă receptorul din mâna ei, fără să încerce s-o atingă. Mâna lui acoperi partea cu microfon.

– E păcat că trebuie să amânăm discuția noastră, chiar când devenise mai interesantă.

Ea refuză să muște din momeală.

– Sper că îți va face plăcere ședereа la noi, spuse ea, ca și cum s-ar fi adresat unui oaspete oarecare al motelului, și nu proprietarului.

În timp ce ea se răsucea pentru a se îndrepta către ușă, vocea lui o urmări.

– Asta rămâne de văzut, Stephanie.

Remarca lui avea în ea promisiunea faptului că discuția lor va fi reluată mai târziu. Acea parte din Stephanie care nu era guvernată de bunul simț, abia aștepta să se întâmple asta.

După ce păși pe hol, Stephanie se întoarse pe jumătate pentru a închide ușa în urma ei. Privirea ei fu atrasă de bărbatul atletic de la telefon, dar el deja uitase de ea. Capul lui întunecat era înclinat datorită concentrării, în timp ce asculta ceea ce îi spuneaPerry. Fără să facă nici un zgomot, ea închise ușa și merse ușor pe holul acoperit de covoare.

Când ajunse în biroul ei, închise ușa. Era un mecanism de apărare pentru a se feri de privirile lui Brock Canfield. Se opri un timp destul de lung în fața oglinzii pentru a-și aranja părul pe care mâinile lui îl deranjaseră, apoi luă registrul și începu să lucreze.

Deodată, auzi vocile lui Perry și Brock pe hol, în fața biroului ei. Inconștient, își ținu răsuflarea, dar ei nu se opriră. Ea bănui că fratele ei l-a luat pe Brock să facă o scurtă trecere în revistă a activităților ce se desfășurau în motel. Părea logic, deși Brock era probabil familiarizat cu tot ceea ce se petrecea acolo.

Mai târziu în acea după-amiază, Perry ciocăni la ușa ei și intră.

– Stephanie, ai cumva acele proiecte de costuri pentru renovarea piscinei și transformarea ei în saună și club de exerciții fizice?

Privirea îi ricoșă de pe fața fratelui ei pentru a se opri pe lucirea mascată din ochii gri ai lui Brock. Un pulover gri închis luase locul cravatei, gulerul alb al cămășii sale răsfrângându-se peste pulover. Ținuta neprotocolară nu-i diminua aerul de autoritate masculină care îi venea ca o a doua piele.

– Am o copie.

Ea își luă privirile de la Brock pentru a deschide o parte a biroului.

– Cred că l-am văzut pe al tău acasă.

– Ai dreptate, își aminti Perry. Este în bibliotecă, pe birou.

El luă portofoliul pe care Stephanie i-l întinsese și i-l dădu lui Brock.

– Așa cum poți vedea la pagina doi, costul echipamentului este sub valoarea estimată anterior. Principalul obstacol îl constituie ridicarea pereților.

El desfășură planul-schiță pe biroul Stephaniei pentru a-i arăta lui Brock unde apăruseră dificultăți în renovarea piscinei.

Stephanie se lăsă pe spate în scaun, neputând să lucreze în timp ce cei doi bărbați discutau problema. Inactivitatea îi dădu suficientă libertate pentru a-l studia pe Brock Canfield. Stând de cealaltă parte a biroului ei, el asculta atent explicațiile lui Perry și diferitele lui propuneri.

Poziția în care stătea aducea materialul pantalonilor lui aproape de coapse și mușchii se conturau sub el. Ei îi plăceau liniile drepte, puternice ale profilului lui, vibranta moliciune a părului lui șaten-închis și constituția zveltă, cu musculatura bine dezvoltată.

Ceea ce o îngrijora pe ea era sex-appeal-ul lui intrinsec, ce nu stătea în faptul că arăta bine. El era atrăgător într-un fel greu de descris, era chiar mai mult decât atât. Ea nu îl putea privi fără să fie conștientă că este bărbat.

Când își întoarse din nou privirile spre Brock, el se uita la ea cu un zâmbet în adâncimile ochilor lui gri, de parcă ar fi știut la ce se gândea ea și hotărârea pe care tocmai o luase. Deși era imposibil. Dar ea nici nu respiră până când el nu-și returnă atenția asupra portofoliului verde.

– Lasă-mă să-ți fac o sugestie, Perry, spuse el. Voi studia aceste planuri și proiectele de cost și vom discuta despre asta diseară. Tu și sora ta sunteți invitații mei la cină.

El se îndreptă, privirile lui aproape mângâind-o pe Stephanie, în timp ce începea să ruleze planurile.

– Ți-ai făcut alte planuri pentru cină?

Întrebarea venea cu întârziere și era adresată fratelui ei, nu Stephaniei.

– Sunt liber în seara asta, dar nu pot vorbi în numele surorii mele.

Era un avertisment mut în privirea pe care Perry i-o aruncase ei, avertisment care spunea că el va susține orice scuză pe care ea o va găsi.

– Tu vei veni pentru a avea grijă de cifre, nu-i așa? preciză Brock

Declarația lui era deghizată sub forma unei întrebări, în timp ce Brock o studia cu siguranța unui cunoscător.

– Tu și Helen puteți sta de vorbă cât timp eu și Perry vom discuta despre afaceri.

– Putem să amânăm discuția și până mâine dimineață, sugeră Perry.

– Afacerile înaintea plăcerilor, insistă Brock, aruncând o privire în direcția fratelui ei, înainte să se uite fix în ochii ei. Ne putem întâlni la ora opt în restaurant? Așa vei avea suficient timp ca să mergi acasă să te schimbi.

– La opt va fi foarte bine, încuviință Stephanie.

Perry îi aruncă o privire care-i spunea că și-a pierdut mințile – dar asta era exact ceea ce se întâmplase. Nu conta cât de prostesc sau cât de lipsit de sens părea totul. Exagerase prea mult în legătura ei cu Brock Canfield și nu avea absolut nici o șansă în a se convinge pe sine că relația lor nu avea nici un viitor.

Dar ea nu era guvernată de logică. O forță mult mai puternică îi conducea acțiunile.

Capitolul 3

– Ți-a făcut vreo propunere?

Perry îi acoperi umerii cu jacheta, mâinile sale oprindu-se pentru un moment.

– Bineînțeles.

La înjurătura lui înfundată, Stephanie izbucni în râs.

– Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Doar tu m-ai avertizat că așa va face.

Râsul îi micșoră tensiunea ce cuprinsese nervii ei solicitați la maximum. Cina la restaurant era un lux pe care ei foarte rar și-l puteau permite. Erau și mai rare cazurile în care cei cu care se întâlnea ocazional o invitau la cină. Din acest motiv, din păcate, garderoba ei era săracă în rochii de seară.

Liniile simple ale unei rochii ruginii o determinaseră pe Stephanie să se gândească că ar fi cea mai potrivită pentru acea seară. La ea, adăugase o broșă plată de aur și două lanțuri de aur care se împleteau

cu colierul pe care-l purta la gât. Încercase să-și facă alegerea considerând eleganța ca opusă dezgolirii trupului.

Din fericire, Perry nu ajunsese acasă decât în urmă cu douăzeci de minute, astfel încât el nu știa cât de mult agonizase ea, întrebându-se cu ce să se îmbrace. El abia avusese timp să facă un duș și să se schimbe într-un alt costum. Părul lui șaten încă mai lucea din cauza dușului. Ea îl putea simți privind-o cu îngrijorare frățească.

– Ce s-a întâmplat, Stephanie? întrebă el cu mai puțină furie.

Răsucindu-se cu fața spre el, ea se prefăcu preocupată să-i aranjeze cravata.

– Nu am leșinat la picioarele lui, dacă asta te îngrijorează, glumi ea.

– Poți să fii serioasă? insistă Perry, jucând conștiincios rolul fratelui mai mare, plin de înțelepciune. Te pot asigura că Brock nu privește lucrurile atât de ușor.

– Probabil că nu, acceptă Stephanie, temperându-se puțin.

– Ascultă, dacă vrei să te răzgândești, te voi scuza eu. Unul dintre prietenii tăi te-a luat cu mașina în weekend, sau ceva de genul ăsta, sugeră el.

– Și să încep să pregătesc ceva de mâncare, când pot cina în oraș? Nu, mulțumesc.

Ea scutură din cap într-un refuz categoric.

– Pe de altă parte, vei fi și tu acolo ca să mă supraveghezi. Ca să nu mai menționez faptul că prietena lui va fi și ea cu noi.

Gândul acesta îi lăsă un gust amar în gură. Se îndreptă spre ușa din față.

– Mai avem numai zece minute pentru a ajunge la motel.

– Am uitat de fata pe care a adus-o cu el.

Perry o urmă afară din casă, îndreptându-se către camioneta parcată în față. Expresia lui era încruntată când îi deschise Stephaniei ușa mașinii.

– Ești atrasă de el, Stephanie?

– Nu aș fi normală dacă n-ar fi așa, admise ea. Nu arăta atât de îngrijorat, Perry. Este mult mai bine că eu știu și admit acest lucru, decât să vină peste mine și să mă lovească totul dintr-o dată, într-o zi când ar fi prea târziu pentru a mai face ceva.

– Presupun că există o logică în tot ce spui.

– Încearcă să nu-ți faci prea multe griji pentru mine, Perry, spuse ea. știu că ți-ar plăcea să lupți în locul meu în toate bătăliile, dar sunt și unele pe care trebuie să le înfrunt singură.

– Sunt excesiv de protector, admise el. Dar a devenit un obicei să am grijă de tine. Îmi este greu să îmi amitesc că ești deja matură.

– Știu asta.

Și Stephanie chiar înțelegea. Ea nu avea nici un resentiment față de îngrijorarea pe care Perry o afișa, pentru că știa că intențiile lui erau cele mai bune.

*

* *

După ce farfuriile au fost luate de pe masă, chelnerul aduse lista pentru desert și îl lăsă pe masă.

– Tu nu iei nimic, Brock? protestă Helen când toți comandaseră ceva, cu excepția lui.

– Nu.

El o privi cu un zâmbet liniștit, care rămase pe fața lui când își roti privirea în jurul mesei.

– Voi lua desertul mai târziu.

Privirea lui se opri o fracțiune de secundă asupra Stephaniei.

Reacția ei fu instantanee și vie, reamintindu-și că el menționase că o păstrează pentru desert. Simțea o fluturare sălbatică în stomac în timp ce-și cobora privirile către bolul cu salată de fructe din fața ei.

– Sala se închide la ora zece, domnule Canfield, remarcă Stephanie. Dacă doriți un desert, poate că ar trebui să îl luați acum.

– Acum?

Gura lui se destinse într-un zâmbet în timp ce o privea și repeta acea provocare.

– Aș prefera mai târziu. Dacă se va întâmpla să fie după ora zece, și dorința va fi la fel de mare, voi putea să deschid ușa frigiderului.

– Dacă dorești, pot araja să fie trimisă o selecție de preparate în apartament, sugeră Perry și Stephanie aproape se înecă cu o cireașă.

– Ai putea?

Era o abundență de înțelesuri nerostite în răspunsul scurt al lui Brock.

– Voi încerca să-mi amintesc asta, completă el.

Chelnerul de afla lângă el, cu un vas de argint cu cafea.

– Da, neagră, te rog.

Când terminaseră cafeaua și desertul, se stabilise că Perry putea contacta arhitectul pentru a aranja o întâlnire pentru duminică dimineața. Brock făcuse schimbările pe care le dorise în planuri, înainte de a-și da aprobarea finală. Stephanie știa sentiment de satisfacție pe care-l avea fratele ei pentru că Brock acceptase ideea lui, și era mândră de el.

– Încep să am sentimentul că talentul tău nu este pe deplin folosit în acest motel, remarcă Brock, studiindu-l pe Perry cu o privire ascuțită. Asta era ambiția ta? Să conduci un loc ca acesta?

Perry ezită, aruncându-i Stephaniei o privire scurtă. Nesiguranța lui era evidentă.

– Nu aș putea spune că este singura mea ambiție, dar găsesc activitatea aici provocatoare, întotdeauna diferită.

– Ăsta este un răspuns diplomatic. Acum, care este adevărul? insistă Brock.

– Acesta este adevărul, râse Perry, dar nesincer.

– Adevărul este, domnule Canfield, că Perry întotdeauna și-a dorit să fie avocat, interveni Stephanie, ignorând privirea tăcută pe care fratele ei i-o trimisese.

– Ce te-a oprit? Am văzut rezultatele pe care le-ai avut la colegiu.

– Tata a avut un accident de schi. Era nevoie de mine acasă, explică simplu fratele ei și imediat schimbă subiectul. Cea mai mare parte din prognozele meteo pentru iarnă anunță multă zăpadă. Se pare că vom avea cel mai bun sezon de schi din ultimii ani.

– Rezervările care au fost făcute arată asta, îl susținu Stephanie, acesta fiind felul ei de a-și cere iertare pentru că adusese în discuție faptul că el fusese nevoit să abandoneze facultatea. Toate locurile sunt ocupate până în martie.

– Am observat.

– Scuzați-mă!

Cuvintele fuseseră spuse de Helen pe un ton strident, în timp ce-și împingea scaunul în spate pentru a se ridica de la masă.

– Merg la toaletă pentru a-mi împrospăta rujul.

Brock îi prinse mâna.

– Ne vom întâlni în bar. Nu întârzia mult.

Privirea supărată fu imediat înlocuită de un zâmbet strălucitor.

– Nu voi întârzia, promise blonda și se îndepărtă grăbită cu o provocatoare legănare a șoldurilor.

– Ar trebui să mergem acasă, îi murmură Stephanie fratelui ei.

– Da, este târziu, încuviință el, cu o privire la ceas.

– Nu rămâneți să beți ceva cu noi? insistă Brock. Nu am toastat încă pentru noul nostru plan. Ai avut o idee excelentă, Perry, să utilizezi o clădire existentă pentru saună, mai ales în condițiile în care este și nefolosită. Asta va crește oferta noastră pentru clienți și va duce la crelterea profiturilor.

– Sper și eu.

Din nou, fața lui Brock fu cuprinsă de un zâmbet larg, fermecător.

– Ce spuneți de un pahar? Veniți cu noi?

După ce făcu un schimb de priviri cu Stephanie, Perry încuviință.

– Numai unul. Nu vrem să intervenim în nici un fel în planurile voastre pentru seara asta.

– Numai unul, încuviință Brock.

Era lângă scaunul ei când Stephanie se ridică. Mâna lui părea să-și croiască drum spre talia ei pentru a o conduce spre ușa batantă ce ducea spre bar. Atingerea lui era ușor posesivă, impersonală, însă plină de căldură. Ea putea simți vârfurile degetelor lui prin materialul rochiei. Senzația părea s-o marcheze, s-o însemneze cu fierul roșu, ca fiind proprietatea lui.

Barul era aglomerat, așa cum se întâmpla în general la sfârșit de săptămână. În perioada din afara sezonului, motelul avea seri de discotecă numai în weekend. Iarna, când Muntele Alb era plin de schiori, ei aveau grupuri amatoare de dans, șapte nopți pe săptămână.

Brock descoperi un separeu liber într-un colț îndepărtat al încăperii. În timp ce comandau un rând de băuturi, Helen sosi. Ea ignoră invitația lui Brock de a li se alătura, și îl trase pe ringul de dans. Stephanie privi cum blonda devine o vrăjitoare aprinsă, fascinantă care-și țesea plasa în jurul lui Brock și știu că ea niciodată nu ar putea aplica o astfel de tactică.

– Vrei să dansezi? sugeră Perry.

Stephanie fu tentată să refuze, dar o privire către lucirea provocatoare din ochii lui o făcu să realizeze

cât de apatică devenise într-un interval de câteva minute. Un zâmbet timid, stânjenit i se așeză pe buze în timp ce dădea din cap, acceptând invitația lui.

O dată ajunsă pe ringul de dans, muzica o făcu repede să-i simtă ritmul optimist. Concentrarea la pașii de dans îi distrase atenția de la Brock și Helen. De asemenea, știa că ea și Perry dansau bine împreună, pașii lor potrivindu-se întotdeauna, el fiind cel care o învățase cum să se miște în ritmul muzicii.

Când melodia se termină, ea avea răsuflarea tăiată și râdea în hohote.

– Te simți mai bine?

Perry zâmbi în timp ce o conducea în afara ringului de dans.

– Mult mai bine, încuviință ea, aruncând o privire peste umăr pentru a-i zâmbi. Mulțumesc!

Luminile fură diminuate, rămânând aprinse numai câteva reflectoare albastre. Ochii Stephaniei nu se acomodară imediat la schimbarea de intensitate a luminii și trebui să se oprească puțin pentru a evita să se lovească de vreo masă sau vreun scaun aflat în semiîntunericul din încăpere.

Îi zări pe Brock și Helen care mergeau paralel cu ei. El se aplecă pentru a-i murmura ceva blondei care nu părea prea mulțumită de vorbele lui. Apoi el o lăsă pe Helen să-și facă drum înapoi către masă și traversă sala pentru a o intercepta pe Stephanie.

– Nu vei avea nici o obiecție dacă voi dansa cu sora ta înainte să plecați, nu-i așa, Perry? întrebă Brock, deși Stephanie nu știa de ce.

El deja îi luase brațul pentru a o conduce înapoi pe ringul de dans.

Era sigură că Perry i-a răspuns, dar nu auzise ce spusese. Aproape imediat ce ajunseră într-o zonă liberă, Brock o luă în brațe. De obicei erau multe cupluri pe ring la melodiile lente astfel încât era mai mult o chestiune de evitat pe alții decât de dansat. Ei fură curând prinși în centrul grupului.

El îi prinse privirile, în timp ce mâna lui aluneca încet în sus pe spatele ei pentru a o aduce mai aproape. Stephanie își simțea inima bătând puternic, gata să-i sară din piept, în timp ce alunecau în ritmul muzicii. Într-un târziu, ea deveni conștientă de zidul solid al pieptului lui, de abdomenul lui plat și piciorul lui care pătrundea periodic între ale ei.

Când el îi eliberă mâna pentru a o sprijini pe umărul lui, Brock părea că renunță la orice pretenție de a dansa. Ambele lui brațe erau în jurul ei, degetele lui tremurau în timp ce treceau peste umerii ei, peste spate și talie, mângâind-o încet și apropiind-o de el.

Stephanie respira cu greu. Se întâmpla ceea ce își dorise toată seara, însă nu se putea relaxa. Se simțea ca un copil căruia i s-a dat o gigantică acadea, dar îi este frică să se bucure prea mult de ea pentru că știa că îi va fi luată oricum.

Bărbia lui se sprijinea pe tâmpla ei, respirația lui îi împrăștia părul. Un strigăt mut de surprinsă încântare se făcu auzit înăuntrul ei când el își întoarse gura spre ea, cercetându-i coada ochiului și linia delicată a obrazului.

– M-aș putea desfăta, gustând din dulcele desert.

Găsindu-i urechea, el împrăștie părul șaten, delicat ca mătasea, ce o acoperea pentru a-și lăsa buzele umede să dezmierde lobul, punându-i echilibrul în pericol.

În secunda următoare ea era pe cale să se topească precum o bucată de zahăr în gura lui.

– Deja o faci, spuse ea.

Cuvintele ei se auzeau într-o șoaptă abia murmurată.

– Este adevărat?

Gura lui se apleca peste pielea catifelată a obrajilor ei.

Tot ceea ce ea avea de făcut era să ridice capul pentru ca Brock să-i găsească buzele, dar ea își coborî bărbia puțin mai jos. Ochii ei erau închiși de atingerea ușoară a buzelor lui peste pleoapele ei.

– Orice membră al sexului opus te-ar satisface când ești cuprins de-o stare amoroasă, insistă ea, pentru că știa că este adevărat.

Brock insista atât asupra ei pentru că ea era ceva nou, nu pentru că el se gândea că era specială. Acesta era motivul pentru care ea îl înștiință fără părere de rău:

– Ai un apetit atât de sănătos, încât trebuie să-ți iei întotdeauna însoțitoarele de noapte cu tine.

– Dar tu ești singura din brațele mele. De ce nu mă satisfaci? o provocă el.

În secunda următoare, era imobilizată de atingerea gurii lui pe colțul buzelor ei. Când se întoarse puțin

pentru a avea parte de tot întregul, toți cei care se aflau în jurul lor îi dispărură din minte. Era un sărut devorator, puternic și rugător, care se sfârși la câteva secunde după ce începuse. Nu părea s-o ajute faptul că avea ambele picioare pe podea. Discreția fusese dată la o parte atât de ușor.

– Procedezi așa cu toate femeile? Faci dragoste cu ele pe ringul de dans? Mai întâi Helen, acum eu!

Ea găsise puterea de a-l ironiza, deși vocea îi era puțin cam tremurată.

Capul ei era încă lăsat pe spate, dându-i posibilitatea de a-l privi în ochi. Lumina slabă din încăpere făcuse să i se dilate pupilele negre, lăsând numai un inel subțire argintiu în jurul lor. Ochii lui zâmbeau, cu o satisfacție interioară și o supremă încredere, siguranță în abilitatea lui de a o seduce.

Stephanie presupunea că era transparentă. Mândria ei fusese rănită de faptul că fusese atât de ușor de cucerit pentru el. Dar se născuse încă vreo femeie care să-i poată nega pentru mult timp atracția?

– Te-am cucerit, în ciuda acelei expresii reci, artificiale, deliberat construită pe care o afișezi, spuse Brock.

Rece? Expresie construită? A ei? Părea imposibil. Mâinile lui se mișcară pentru a-i mângâia gâtul, oprindu-se când ajunseră în punctul în care i se putea simți pulsul, puls pe care ea îl putea simți și îl putea auzi lovind puternic în vârfurile degetelor lui.

– Pulsul tău este în creștere. Crezi că are vreo legătură cu mine?

Luându-i degetele, el le duse către gâtul lui și le apăsă pe vena care pulsa. Ea simți bătăile sălbatice, nu cu mult diferite de ritmul nebunesc în care bătea inima ei. Îl tulburase? Ori era numai dorință și atât? Se simțea mult mai în siguranță cu haina lui sub degetele ei, decât cu căldura vitală a pielii lui.

– Ai mâinile reci, murmură el.

Părea imposibil, când ea se simțea fierbinte peste tot. Când încercă să-și elibereze degetele din strânsoarea lui, el le strânse mai tare. Ridică mâna ei spre gură și, senzual, îi sărută centrul palmei.

– Te doresc, Stephanie, spuse el în timp ce ultimele note ale melodiei se stingeau și curcubeul de lumini revenea.

Dintr-o dată un murmur de voci întrerupse intimitatea momentului. Stephanie nu trebui să găsească un răspuns, pentru că dansatorii existenți pe ring îi forțau să se dea la o parte. El îi păstra mâna în a lui în timp ce ea lăsa mulțimea s-o conducă afară de pe ring.

Fixându-și privirea asupra lui Perry, ea își croi drum printre mese. Înainte să ajungă la masa lor, făcu o mișcare scurtă pentru a-și elibera mâna din strânsoarea lui Brock. El îi dădu drumul fără proteste. Ea nu încercă să întâlnească privirea pe care fratele el i-o aruncase când se strecurase pe locul liber de lângă el. Se uită peste masă la Helen, a cărei expresie plictisită și nerăbdătoare spunea totul.

– Sper că ai terminat de îndeplinit toate obligațiile pentru această seară, Brock, vociferă Helen nervoasă de a fi lăsată singură atât de mult timp în acea seară.

– Nu mai comenta, Helen.

În timp ce se așeza, el își strecura brațul prin spatele blondei și își ridică paharul.

– Te-am avertizat că aceasta va fi o călătorie de afaceri.

Era o aluzie ușoară, o lamă de cuțit înfășurată în tone de catifea.

Dincolo de tonul glasului lui, privirea lui era fixată în ochii Stephaniei. Aceasta citi mesajul lui de nemulțumire și dorință, acoperite cu răbdare. Ea sorbi din băutura ei, dar gheața care se topise o diluase și o lăsase fadă și fără nici un gust. Puse paharul jos și se aplecă înainte pentru a-l privi pe fratele ei.

– Se face târziu, Perry. Ar trebui să mergem.

Știind că va fi de acord, ea se ridică și se dădu într-o parte pentru ca el să poată ieși.

– Ne vedem dimineață, Brock.

El dădu mâna cu Brock, care, de asemenea, se ridicase în picioare.

– A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnișoară Collins, spuse Stephanie către blondă, nepăsându-i că acea frază pe care o rostise era numai din politețe.

Singurul răspuns al lui Helen fu o privire indiferentă. Apoi, Stephaniei se adresă lui Brock:

– Pleci duminică, nu-i așa?

– Da, după-amiază târziu, încuviință el cu o ușoară înclinare a capului.

– Mă îndoiesc că ne vom mai vedea înainte de a pleca, așa că îți urez călătorie plăcută!

Ea îi întinse mâna. Brock i-o reținu într– a lui, astfel încât ea nu putu să și-o retragă.

– Nu lucrezi mâine?

– Nu.

Conștientă că Perry era lângă ea, Stephanie îi aruncă o privire, zâmbindu-i larg.

– Am un șef extraordinar. Îmi dă liber în weekend-uri, astfel încât pot să-i spăl rufele și să fac curat prin casă.

Brock îi eliberă mâna absent și zâmbi spre fratele ei.

– Noapte bună. Ne întâlnim mâine dimineață în jurul orei opt.

Înainte ca ei să facă un pas pentru a se îndrepta spre ieșire, Brock era așezat și își concentrase toată atenția asupra lui Helen care era, dintr-o dată, plină de zâmbet. Stephanie încerca disperată să nu-și amintească faptul că, numai cu câteva minute mai devreme, el o ținuse în brațe. Acum altcineva era pe cale să-l satisfacă. Ea nu făcuse o treabă foarte bună convingându-se că era singura femeie norocoasă care avea parte de farmecul lui.

Se opriră la garderobă pentru a lua jacheta Stephaniei și pardesiul lui Perry. Amândoi erau tăcuți în timp ce se îndepărtau în noaptea rece de toamnă, îndreptându-se către mașină.

Singurul lucru care fu rostit în timpul drumului spre casă era remarca lui Perry:

– Sper că știi ce faci, Stephanie.

– Și eu, oftase ea.

Capitolul 4

Vasele murdare de la micul dejun erau așezate în chiuvetă. Stephanie se opri lângă masă pentru a bea ultima sorbitură de cafea din ceașca ei. Privi automat pe fereatra de deasupra chiuvetei, admirând colinele ce purtau blazonul roșu și auriu al toamnei.

În spatele vechii case, un fir de apă izvora învolburat din coasta muntelui, completând peisajul cu un romantic pod de piatră ce-l traversa. Lemnele pentru foc erau tăiate și stivuite lângă ușa din spate a casei – combustibil pentru iarna friguroasă din New England.

Oftând, se întoarse de la frumusețea dimineții senine de toamnă și își așeză ceașca peste celelalte vase. Le va spăla mai târziu. Acum avea nevoie de apă fierbinte pentru prima tranșă de haine.

Veranda din spate era în același timp și spălătorie; un spălător și un uscător fuseseră așezate într-un colț. Micul spațiu de pe podea era plin de coșuri și grămezi de haine murdare pe care Stephanie le pregătise,

separându-le după culori, înghesuindu-le pe cele albe direct în mașina de spălat.

Era o zi suficient de plăcută, astfel încât ea putea să agațe rufele pe sârmă ca să se usuce. Pe de altă parte, hainele întotdeauna aveau un miros mult mai proaspăt dacă le usca în felul ăsta.

Își ridică mânecile vechii cămăși gri până peste coate. Era cămașa despre care Perry spunea că era cu câteva numere mai mare decât ar fi trebuit, dar era confortabilă pentru lucru și nu avea nici o importanță dacă săreau stropi pe ea. Jeans-ii ei albaștri erau tociți și decolorați de numeroase spălări și îi strângeau coapsele și șoldurile, dar materialul era moale și se mula ca o a doua piele.

Părul îl avea strâns într-o coadă scurtă, ridicolă, prinsă cu o bucată de material albastru. Nu se obosise să se machieze. Din moment ce avea de spălat rufele, de șters praful de pe mobilă și de curățat podelele, nu era nici o șansă să plece undeva. Pe de altă parte, singura persoană care ar fi putut veni la ea sâmbătă dimineața era doamna Hammermill care-i aducea ouă proaspete pentru toată săptămâna.

Când se auzi un ciocănit în ușa din față, Stephanie nu ezită în legătură cu cine putea fi.

– Intră! strigă ea și continuă să separe hainele.

La sunetul ușii deschise și apoi închise, adăugă:

– Sunt în bucătărie, doamnă Hammermill – ceea ce era suficient pentru a putea fi localizată. Poți să așezi ouăle pe dulap. Dacă ai mai multe decât de obicei, le voi lua pe toate. Perry mi-a spus că ar vrea o prăjitură.

Mă gândeam că voi încerca să-mi fac timp să-i pregătesc una în după-amiaza asta.

Se auzi o mișcare în ușa verandei, dar Stephanie nu ridică privirile. Era ocupată cu examinarea unei cămăși albe pe care o avea în mână, pe care Perry reușise s-o păteze în față cu cerneală.

– Nu știi ce ar trebui să folosesc pentru a scoate pata asta de pe cămașa lui Perry, nu? spuse ea încruntată. Am încercat aproape orice, de la o spălare la alta, și...

Când privi în sus, îl văzu pe Brock stând cu umărul sprijinit de tocul ușii și cu brațele încrucișate pe piept. Îngheță când îl văzu.

– Brock!

– Încearcă să folosești fixativ. Secretara mea are mare încredere în el, sugeră el cu o urmă de amuzament răutăcios în vocea glumeață.

Pantalonii lui erau maro și aceeași nuanță o avea și puloverul cu capul unui cal desenat pe piept.

Privirea ei zbură de la el la ceasul cu pendulă de pe peretele bucătăriei. Mai erau câteva minute până la opt și jumătate.

– Ce faci aici? întrebă ea nedumerită, încă cercetând cămașa și stând în fața mormanului de haine. Credeam că este...

– Doamna care aduce ouă? Da, știu asta.

El termină propoziția în locul ei și își desfăcu brațele, îndreptându-se.

– Răspunsul la întrebarea ta este evident. Am venit să te văd.

– Da, dar... se presupunea că te întâlnești cu Perry în dimineața asta, spuse Stephanie cu un vag protest.

– M-am întâlnit... pentru câteva minute. Ai de gând să vii aici? Sau trebuie să înot prin toate hainele astea pentru a ajunge la tine, o provocă el, ironizând-o în același timp.

Stephanie lăsă cămașa lângă mașina de spălat. Făcând asta, deveni conștientă de felul în care arăta. Privirea ei alunecă în jos peste cămașa plină de pete și jeanșii decolorați. Simți lipsa de machiaj, chiar și a rujului de buze.

– Ar fi trebuit să telefonezi înainte de a veni aici.

Ridicându-și mâna către părul prins la spate, ea păși peste mormanul de haine ce-i bloca accesul către ușă și către Brock.

– Dacă aș fi făcut-o, nu aș fi avut șansa să asist la această scenă casnică.

Brock se întinse pentru a-i apuca mâna și o trase în brațele sale, țintuindu-i mâinile la spate în timp ce îi studia chipul.

– Și tu știi de altfel că în echipamentul ăsta semeni cu o fetiță foarte sexy.

Nu era chiar complimentul pe care ea îl aștepta de la Brock, însă își întoarse capul pentru a lăsa să se așeze pe obrazul ei sărutul lui, apoi își făcu loc să intre în bucătărie. Podeaua părea că alunecă și fuge de sub picioarele ei, dar își dădu seama că era vorba doar de genunchii care începuseră să-i tremure.

– Nu vreau să semăn cu o fetiță, declară ea ridicându-și mâinile și încercând să-și dezlege eșarfa care îi ținea părul.

Dar o legase bine și strâns iar nodul se încăpățâna să rămână nedesfăcut la încercările degetelor ei nesigure și tremurânde.

Când îl simți pe Brock că încearcă să-și facă loc pe lângă ea, voi să se dea la o parte, dar el îi puse o mână pe umăr o strânse puternic și, fixând-o acolo, nu o lăsă să facă nici o mișcare.

– Nu te mișca, îi ordonă el, iar Stephanie stătu liniștită în timp ce el încercă să-i deznoade eșarfa.

Atunci când eșarfa fu dezlegată, el o întoarse pe Stephanie și îi aranjă părul trecându-și degetele prin el.

– Acum arăți doar sexy. Ești fericită așa? o întrebă el, o umbră lenește trecându-i prin ochii cenușii.

Dar nu mai așteptă răspunsul, își aplecă ușor capul pentru a îi acoperi buzele cu sărutul lui moale, mătăsos. Buzele ei se deschiseră ușor în timp ce trupul i se curbă în îmbrățișarea strânsă a brațelor lui. Stephanie își înfipse degetele în lâna puloverului lui Brock, căutând un punct de sprijin, ceva de care să se agațe în adâncimea amețitoare a sărutului lui. Ea fu expusă unei întregi serii de noi emoții, nemaiîncercate până atunci, care o făceau să se lipească tot mai strâns de el, în dorința tremurătoare ce o cuprinse. El se smulse din sărutul pătimaș, eliberându-i buzele și, pornind încet peste obraz, îi cuprinse în atingerea buzelor lui obrazul, urechea.

– Tu chiar ai crezut că n-o să mă mai vezi înainte să plec? spuse el pe un ton oarecum aspru.

– Nu mai sunt sigură dacă am crezut sau nu, admise ea ținând ochii închiși în timp ce mângâierile lui coborau spre umeri.

– Unde îți sunt părinții? Pe cine altcineva aștepți pe lângă femeia ...?

– Părinții mei sunt morți. șopti ea, mirându-se că el nu știa acest lucru. Nu este decât doamna Hammermill. Și ea vine de obicei în jurul orei nouă, nu înainte.

Simțea și auzea în același timp respirația regulată a lui Brock, înainte ca acesta să-și ridice capul și să-i zâmbească direct.

– Pentru orice eventualitate, de ce nu-mi prepari un mic dejun? Nu m-am ostenit să mănânc înainte de a veni încoace. M-am gândit că vei pleca la cumpărături în dimineața asta și mi-a fost teamă că nu te voi mai găsi acasă.

Nedându-și seama cât de îndrăzneață a fost rostind cele de mai devreme, Stephanie se decise să nu mai continue pe aceeași linie. Prin urmare, ea spuse:

– Vrei niște șuncă și niște ouă?

– Ceea ce vreau eu nu se poate să am acum.

Mâinile lui coborâră încet, trăgând-o sugestiv către el, presând-o tot mai mult de trupul său, înainte de a-i da drumul și de a se îndepărta.

– Ouă și șuncă este numai bine.

– Cum vrei să fie ouăle? întrebă ea, îndreptându-se spre frigider, bucuroasă că avea ceva de făcut.

Scoase pachetul în care se afla șunca și luă ultimele două ouă.

– Șunca bine făcută, crocantă, iar ouăle mediu făcute.

Aruncă o privire pe furiș în rafturile congelatorului după o cutie de suc de portocale.

– Suc?

– Nu mulțumesc, spuse Brock, venind lângă ea și urmărind-o cum feliază șunca și o pune în tigaie.

Când șunca începu să sfârâie în tigaie, ea se îndreptă către dulap, aflat în partea cealaltă a lui, ocolindu-l, și se așeză. Privi neîncrezătoare la masa din bucătărie apoi la el.

– Nu ți-ar plăcea să mănânci în camera de zi? sugeră ea.

Se putea citi pe chipul lui răspunsul, care era în egală măsură sursa unei tulburări, dar în același timp îi dădea foarte multă încredere, siguranță.

Stephanie zâmbea în timp ce aranja farfuria și tacâmurile pe fața de masă cu pătrățele de pe masa din bucătărie. Se îndreptă înapoi către aragaz, pentru a întoarce șunca.

– Când ai luat ultima dată micul dejun în bucătăria cuiva? întrebă ea curioasă, privindu-l lung, păstrându-și privirile ațintite asupra lui.

– Probabil că atunci când eram copil, spuse el în timp ce Stephanie îl urmărea din priviri. Ai talent de bucătar?

– Nu tot atât de mult ca Perry, dar el are și mult mai multă practică decât mine.

Șunca începu să se rumenească astfel încât ea continuă s-o întoarcă în tigaie.

Brock se așeză în spatele ei, mâinile lui începură să-i mângâie încet și cu tandrețe liniile umerilor ei, în timp ce, cu degetele ajunse aproape de gât, începu să o atingă tandru, urmărindu-i formele fine.

– De ce el are mai multă practică? întrebă el într-o doară nefiind într-adevăr interesat de subiect.

– Mama a murit când eu aveam numai patru ani. De atunci tata a trebuit să aibă două servicii pentru a ne putea crește, iar Perry a gătit și a avut grijă de mine.

Lui Stephanie îi era foarte greu să se concentreze la ce avea de făcut, având în vedere mângâierile lui. Reuși însă să se descurce și să salveze șunca înainte ca aceasta să se ardă și, luând-o de pe foc, o puse alături pentru a se scurge pe un prosop de hârtie.

– Cu ce se ocupa tatăl tău?

– Se autointitula instructor de schi, dar în mod normal își câștiga existența ca barman și ca tăietor de lemne de foc... asta până la accident.

Ea sparse ouăle și le lăsă să cadă în untura încinsă de la șuncă.

– Accidentul care l-a determinat pe fratele tău să se lase de avocatură, ghici Brock.

– Da, după acel accident la schi a devenit infirm, spuse ea privind peste umăr și o încruntătură curioasă, ciudată, îi brăzdă fruntea. Perry lucrează pentru tine de mai bine de cinci ani. Desigur știi asta.

– Nu, nu știam. De altfel nu mă obosesc să aflu lucruri despre viața personală a angajaților mei, cu excepția cazurilor în care acestea le-ar afecta munca. Și de altfel n-a existat nici un motiv care să afecteze munca fratelui tău, spuse și, cu o mișcare indiferentă a umerilor, se îndepărtă puțin.

– Dar cu siguranță te interesează anumite aspecte ale pregătirii lor și ale vieții lor personale, insistă Stephanie.

– Doar calificările pentru fiecare post în parte cu specificul fiecăruia. Atâta timp cât obțin rezultatele pe care le doresc, nu mă interesează absolut deloc cine sau ce sunt ca indivizi în particular.

O cută apăru în jurul gurii lui, dar aceasta nu era rezultatul unui zâmbet.

– Te gândești că este o atitudine lipsită de înțelegere, dură, nu-i așa? continuă el.

– Da, așa este.

– Motelul White Boar reprezintă, ca pondere a afacerii Canfield Enterprises, doar o jumătate de procent din totalul profiturilor. Poate că în felul acesta îți vei putea imagina cam câți Perry Hall lucrează pentru mine și nu am practic cum să mă implic în viața personală a angajaților mei, iar dacă aș face-o, aș pierde perspectiva de ansamblu și deci responsabilitățile pe care le am și care decurg de aici. În mod normal ar trebui să vând motelul.

– Și de ce nu o faci?

Ea putea să înțeleagă care era logica argumentației lui, dar, cu toate acestea, în sinea ei, nu putu să nu-și reamintească previzibila lui lipsă de sentimente. Ouăle erau gata, astfel că ea se îndreptă cu tigaia spre masă, unde le așeză pe farfurie cu ajutorul unei spatule de lemn.

– Din motive personale, răspunse Brock.

Stephanie nici nu s-ar fi gândit că îi va spune care ar putea fi aceste motive, dar se înșelase. El continuă:

– Părinții mei și-au petrecut luna de miere la White Boar, atunci când au fugit ca să se poată căsători. Tata

i l-a cumpărat mamei la a șasea aniversare a căsătoriei lor. El a fost acela care a decretat că lunile de miere vor fi una din specialitățile de la Canfield.

– Nu mă mir că nu vrei să-l vinzi.

Un zâmbet cald răsări pe chipul ei atunci când se întoarse spre el să-l privească, fiind mișcată de această neașteptată expunere de sentimente pe care el o afișase.

– Șase luni după ce l-a cumpărat, ei au început un proces de divorț, destul de urât, care a durat aproape doi ani. Mama s-a recăsătorit după acesta de mai multe ori. În schimb tata, mai înțelept, s-a consolat cu un lung șir de amante.

Brock privi cum zâmbetul ei se stinge de pe chip, în timp ce-i vorbește, nu fără o oarecare satisfacție.

– El... el mai trăiește? întrebă Stephanie, întorcându-și privirea și trecând pe lângă el.

– Da. S-a retras undeva în sudul Franței. Cred că în momentul de față, iubita lui este un fotomodel de circa douăzeci de ani.

Brock o urmă înspre masă.

– Desigur, el o consideră a fi protejata lui, spuse el.

– Cafea?

După ce aranjă farfuria pe masă, ea își căută imediat o scuză pentru a face orice altceva decât de a sta pur și simplu la masă cu el.

– Neagră și fără zahăr.

Stephanie plecă de lângă masă în timp ce el tocmai se așeza să mănânce.

– Nu cred că ai avut o copilărie prea fericită.

– Asta depinde de felul în care definești tu o copilărie fericită. Bunicul meu m-a crescut, chiar înainte ca divorțul părinților mei să înceapă. Ei erau mereu într-un fel de vacanță permanentă, petrecându-și timpul prin cine știe ce colț, mai mult sau mai puțin exotic, al lumii. Divorțul lor n-a avut cine știe ce impact asupra mea. De cele mai multe ori eram plecat la școală sau dacă nu, eram împreună cu bunicul meu. Din ziua în care m-am născut, am fost destinat de a mă lega total de companie, iar după ce bunicul a murit, în urmă cu câțiva ani, a fost exact activitatea căreia m-am dedicat total.

Stephanie turnă cafeaua în două cești cu care merse apoi spre masă.

– Și deci ultima oară când ai mâncat în bucătăria cuiva, a fost în aceea a bunicului tău?

– Ar fi fost tare greu, râse scurt Brock. Bunicul își lua mesele întotdeauna la birou, asta dacă nu erau în plan întâlniri de afaceri. Nu, am petrecut o săptămână la unul dintre colegii mei de clasă. Acolo am mâncat în bucătărie.

– Atunci de ce nu vinzi motelul? îl întrebă Stephanie cu jumătate de gură, fiindu-i teamă să audă răspunsul. Este evident că nu reprezintă ceva de care te-ai legat sentimental.

Brock întârzie cu răspunsul, dar pe chipul lui nu se putea vedea nici o urmă de ezitare.

– Îmi reamintește de fiecare dată că relațiile intime nu durează în mod necesar la nesfârșit, iar acest fapt este independent de cât de puternice, de intense, par a fi la suprafață.

– Vii aici la han în medie de patru ori pe an. Și după câte știu, niciodată nu vii cu aceeași femeie a doua oară. Acesta este motivul pentru care...

Dar această întrebare nu cerea nici un răspuns, pentru că provocă imediat apariția alteia pe buzele Stephaniei:

– De ce ai venit în dimineața asta, când Helen s-a reîntors în apartament?

– Pentru că nu mai voiam să stau împreună cu ea. Voiam să fiu cu tine.

Asprimea vorbelor lui se topi, dizolvându-se încet într-o notă de căldură.

– Îți este teribil de greu încercând să mă înțelegi, nu-i așa? Helen-ele din toată lumea asta vin și pleacă din viața mea tot timpul. Am apetitul sexual al oricărui bărbat normal. Nu există nici o pretenție, de nici una din părți, astfel încât nu există nici un alt motiv pentru a fi împreună decât acela fizic, sau sexual, dacă așa preferi. Ea înțelege regulile de bază și le urmează, mai exact nici un fel de implicare, de angajare, de pretenție asupra mea sau a timpului meu. În schimb, eu o tratez cu repect și curtoazie. și nu intenționez acum să te șochez sau să te impresionez. Vreau doar să precizez împrejurările care determină stilul meu de viață.

Stephanie încercă să fie indiferentă, dar ceea ce spuse era impregnat de un ton foarte rece.

– Sunt sigură că poți să justifici absolut orice.

Aplecându-se înainte în scaun, Brock întinse mâna și o prinse ferm de braț. Intensitatea privirii lui era înțepătoare.

– Ceea ce n-am reușit însă să-ți clarific ție, Stephanie, este să te fac să înțelegi cât îmi este de greu să am o relație, acea relație pe care tu ai privi-o ca normală, cu o femeie. Nu am timp pentru a face curte.

Un mușchi de pe fața lui începu să tremure.

– Mâine plec la New York. Probabil când voi ajunge voi primi un telefon care mă va face să plec pe Coasta de Vest. Voi sta acolo probabil o lună, sau poate chiar două. Sau voi sta o zi și apoi voi pleca imediat la Zurich – dețin lanțuri hoteliere în zeci de localități. Astăzi sunt cu tine, dar până când te voi putea revedea, pot să treacă mai bine de șase luni. Cum aș putea să construiesc o relație sănătoasă în aceste condiții? Cum aș putea să-i cer unei femei să mă aștepte, în condițiile în care eu nu voi fi capabil să-i spun când ne vom mai putea revedea?

– Este într-adevăr lipsit de orice speranță, nu?

Vocea ei, blocată de emoție, răsună înfundat.

El îi eliberă mâna stăpânindu-și abil iritarea. Se opri o clipă înainte a continua să mănânce restul micului dejun.

– Uneori uit că așa este, dar motelul îmi reamintește de fiecare dată cum stau lucrurile... și asta în fiecare lună când îi văd numele pe rapoartele pe care le primesc.

– Din cauza asta spuneai că nu vrei să ai nici un moștenitor și că numele de Canfield ar trebui să se stingă?

– Absolut nimeni n-ar trebui să poarte o astfel de responsabilitate și ar trebui să și-o asume doar în cazul în care și-o dorește, declară el.

– Tu... tu ai putea să vinzi? sugeră Stephanie, ezitând.

– Pentru asta am fost pregătit, asta știu cel mai bine să fac.

Pe buzele lui răsări o jumătate de zâmbet.

– Mă îndoiesc că aș putea să te fac să înțelegi asta, continuă el. Nu-mi voi schimba în nici un fel viața, chiar dacă am de ales și altă variantă.

Își sterse gura cu un șervețel.

– A fost un mic dejun foarte bun. Mai este cafea?

– Da desigur.

Lipsită de vlagă Stephanie se ridică să-i ia ceașca. După toate cele ce i le spusese, ea încerca în continuare să-și imagineze cum și unde ar putea ea să își facă loc în viața lui.

Brock și-a dat cu siguranță seama de confuzia care o cuprinsese, pe care o trăda privirea ei pierdută, și se întinse pentru a o opri atunci când trecu pe lângă scaunul lui, brațul lui așezându-se tandru pe mâna ei.

– Când găsesc ceva ce într-adevăr îmi doresc, mă întind și-l iau, Stephanie, pentru că în mod sigur nu va mai fi acolo unde este atunci când mă voi întoarce. Trăiesc greu și într-un ritm rapid – la fel este și iubirea mea. Și dacă uit să-ți spun că ești superbă sau că ochii tăi au culoarea cerului de dimineață, este pentru că nu mă gândesc la asta. Nu vreau să irosesc un timp prea prețios pentru mine.

– Da, eu...

Răspunsul ei fu întrerupt de o bătaie în ușa de la intrare. O surprinse, până când își dădu seama cine era.

– Este doamna Hammermill, șopti ea.

– Doamna Ou, spuse Brock, lăsându-și mâinile să cadă, eliberând-o pe Stephanie pentru a putea merge să deschidă ușa.

Punând cana lui pe masă, ea se îndreptă către living.

– Da, imediat, doamnă Hammermill! spuse pentru ca apoi să deschidă ușa, lăsând vederii în cadrul ei o femeie scundă cu o pălărie clindrică, neagră. Două duzini de ouă se legănau în mâna ei.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar domnu' are gripă și a trebuit să fac eu toate treburile.

– Sper că se va face bine curând, murmură Stephanie, și se îndreptă spre bucătărie urmată de femeie.

Doamna Hammermill se opri atunci când detectă o prezență masculină străină în bucătărie, uitându-se suspicios la el. Stephanie făcu repede prezentările. Instantaneu doamna Hammermill fu toată numai un zâmbet.

– Poate că ați putea să vorbiți cu Perry să mă lase să aprovizionez cu ouă restaurantul. Chiar dacă ar trebui să mai cumpăr niște...

– O să-i vorbesc despre asta, o asigură Brock.

Luând banii pentru ouă din borcanul de pe dulap, Stephanie se întoarse în bucătărie, unde îi plăti femeii pe care o grăbi cu tact spre ieșire. Deja regreta că l-a prezentat pe Brock, dar bârfele care s-ar fi purtat prin oraș ar fi fost cu siguranță mai rele.

După ce a condus-o pe femeie afară din casă, Stephanie se întoarse în bucătărie.

– Îmi pare rău că doamna Hammermill a încercat să te convingă și să obțină aprovizionarea cu ouă a restaurantului de la motel, îi spuse cu un zâmbet strâmb. Ceea ce vrea ea de fapt este ca Perry să-i finanțeze extinderea, astfel încât să-și poată cumpăra mai multe cuiburi și mai multe cloști, ceea ce ar însemna să-și construiască un nou adăpost pentru găini. Este minunată și te poți baza pe ea, dar nu cred că ai vrea să intri în comerțul cu ouă.

Se opri lângă masă unde începu să adune vasele pe care le puse apoi în chiuvetă pentru a le spăla mai târziu.

– Ai dreptate, nu mă interesează absolut deloc afacerile cu găini – și nici cele legate de vase. De fapt... Brock îi luă mâna și o trase în poala lui pe scaun, de fapt acum nu am în minte decât o singură fuzionare. Aceea cu tine.

Dezechilibrată de mișcare, Stephanie era dependentă de sprijinul ferm al brațelor lui. Simți cum, brusc, pulsul îi crește, percepând sunetul respirației lui, aproape ca un geamăt. Își trecu mâinile după gâtul lui, îmbrățișându-l, degetele ei căutând cu ardoare vibrația moale a părului lui negru.

Sărutul care urmă fu senzual, gurile și buzele lor se uniră într-un sărut plin de plăcerea descoperirii celuilalt. Bucuria încetă, grea care o cuprinse pe Stephanie, îi alungă toate gândurile. În leagănul poalei lui, Stephanie simți întipărirea arzătoare a

pulpelor lui aflate dedesubtul ei, abdomenul lui plat și mușchii încordați ai pieptului și umerilor lui. Atât de senzual, atât de viril! O aprinsese atât de mult, încât simțurile ei o luară razna.

În timp ce o săruta, buzele lui Brock explorară gura și obrajii ei, săruturile sale atingându-i zonele sensibile de lângă ureche și de pe gât, înflăcărând răspunsul intens al trupului ei. Excitată de sărutările lui, ea fu stimulată mai mult de coborârea lui înceată și, atingându-i cu buzele obrazul și gâtul, căută moliciunea atingerii lui Brock, simțind aroma puternică de after-shave și fu impresionată plăcut de ea. Era o experiență cu totul nouă libertatea de a explora și de a fi explorată.

Mâinile lui grijulii deveniră nerăbdătoare, încurcându-se în cămașa largă, subțire și plină de falduri pe care Stephanie o purta. Atunci când reuși să-i dezvelească talia, Stephanie fu surprinsă de gestul lui. Carnea ei se înfioră imediat pentru ca apoi să se topească la atingerea lui tandră.

Însă pe măsură ce degetele lui se apropiară de deschizătoarea sutienului ei rațiunea și-a revenit în drepturi pentru o clipă. S-a lăsat purtată de val, fără să știe ceea ce ea voia cu adevărat. Se trase de lângă el, împingându-se cu mâinile în pieptul lui pentru a se elibera și a putea respira, și pentru a-și putea aduna gândurile.

– Stephanie, vocea lui era o rugăminte și o poruncă în același timp.

O sărută încet pe umărul dezgolit.

– Nu.

Ea îi răspunse cu o voce înfundată, răsucindu-se și ridicându-se din poala lui, făcând câțiva pași rapizi și îndepărtându-se de scaunul lui, în timp ce își trase cămașa peste piept și peste coapse.

– De prima dată de când te-am văzut, continuă ea, am știut că trebuie să rămân cu amândouă picioarele pe pământ, iar dacă nu, cu siguranță că tu ai putea să mă dobori. Și asta la propriu.

Stephanie începu să râdă zgomotos, încercând să facă totul să pară o glumă, chiar dacă știa că este adevărul gol-goluț.

– Te vreau, te doresc, Stephanie. Ți-am mai spus asta și noaptea trecută, îi reaminti Brock, iar Stephanie merse către masa de lucru din bucătărie, stând cu spatele către el și încercând să scape de sub atracția vocii lui excitante. și oricum acum este cu mult mai adevărat decât atunci.

La sunetul scaunului, ea își dădu seama că el s-a ridicat în picioare, și se prinse cu mâna de marginea mesei simțind nevoia să se sprijine de ceva.

– Toate astea se întâmplă mult prea repede pentru mine, încercă ea să îi explice, și să nu își trădeze disperarea care o cuprinsese. Tu nu înțelegi, Brock, eu nu pot să mă port așa, nu pot să tratez sexul așa cum îl tratezi tu, superficial.

– Cât de multe știi tu despre sex, Stephanie?

Când îi vorbi ea știu că el se află chiar în spatele ei, iar tonul vocii lui era plin de răbdare și încredere.

Încheieturile de la degetele ei se albiră, atât de tare strângea marginea mesei în efortul pe care-l făcea de a nu se întoarce spre el. Pentru că dacă ar fi făcut-o, știa că ar fi fost pierdută în fața lui.

Pentru a contracara siguranța lui ea îi răspunse defensivă și tăioasă în același timp.

– Sunt sigură că nu știu atât de multe câte știți dumneavoastră, domnule Canfield.

– Domnule Canfield?

Vocea lui era periculos de joasă. Degetele lui o apucară de umeri și o forțară să se întoarcă. Ea era rigidă, înțepenită în strânsoarea lui, dar nu-i putu rezista. În apropierea și sub atenția privirilor ochilor lui gri, ea își lăsă repede capul pe spate.

– Hei, ce-i asta? continuă el.

– Sexul este pentru tine doar o atingere pur fizică, la fel ca și sărutul. Pentru mine nu înseamnă același lucru și nu-l tratez cu ușurința cu care îl tratezi tu, se apără ea, însă plină de ezitare și nesiguranță.

El îi studie o bună bucată de timp expresia chipului, până când ea simți din nou cum se încinge, cum se înfierbântă.

– Stephanie, tu ești virgină? întrebă el, părând că se îndoiește puțin de acuratețea concluziei sale.

Capul ei se aplecă, cu bărbia în piept.

– Ar trebui să îmi cer iertare pentru lipsa mea de experiență?

În întrebarea ei se simțea puțină mânie, puțină durere.

– Câți ani ai?

Degetele lui se înfipseră în carnea umerilor ei.

– Douăzeci și doi, răspunse ea rigid.

– Doamne, unde ai fost în toată perioada asta a vieții tale, într-o mânăstire? spuse Brock neîncrezător și pus pe glume nesărate. O virgină de douăzeci și doi de ani care răsare uite așa, cum ai pocni din degete.

Remarca lui o indignă.

– Accidentul de la schi al tatălui meu l-a lăsat aproape paralizat, a trebuit să-l hrănesc, să-l îmbăiez, să-l îmbrac, să-i citesc, să fac totul pentru el timp de cinci ani. Tăticu' nu și-a plâns niciodată de milă, însă obișnuia să mă certe pentru că nu ieșeam din casă și nu mă duceam să mă distrez. Perry avea grijă de el de fiecare dată când era acasă, dar niciodată n-ar fi avut de unde să știe când ar fi putut apărea o urgență și ar fi trebuit să meargă imediat la motel.

Stephanie era furioasă și nu-și dorea să se tempereze.

– Dar cine s-ar fi putut lega de mine, care aveam un tată bolnav acasă? Și nici nu ne-am putut permite nciodată să angajăm pe cineva care să aibă grijă de el tot timpul. Nu vreau să mă plâng de acești cinci ani. Nu regret nici o clipă din ei, pentru că m-au adus mai aprope de tata decât am fost vreodată. Așa că îți poți bate joc de mine cât vrei...

El îi acoperi buzele cu două degete pentru a o opri din tiradă. Chipul său deveni dintr-o dată tăios și sobru.

– Nu îmi bat joc de tine.

El îi urmări cu degetele conturul buzelor și fu

absorbit de conturul lor perfect. Furia ei dispăru ca și cum nici n-ar fi existat.

– Este extrem de puțin probabil să întâlnești o fire pasionată ca a ta, spuse el, la o persoană care nu a făcut nimic până acum. Dar asta nu schimbă nimic.

Privirea lui se ridică pentru a o întâlni pe ei. Sclipirile argintii întunecate a ochilor lui o ametiră.

– O să încerc în continuare să ajung în pat cu tine. Știind că voi fi primul, acest lucru te transformă într-un premiu pe care sunt cu atât mai hotărât să-l câștig.

Brock o strânse în brațe încet, fără să se grăbească, și, arcuindu-i spatele, o țintui cu coapsele de masă. Felul în care mângâierile sale tandre o înconjurau, o umpleau de plăcere. Atenția lui se mută asupra pulsului ei din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai sălbatic, vizibil pe gâtul ei fin.

– A cui este cămașa asta? întrebă el, după ce își încurcă o mână în faldurile ei.

– A lui Perry, admise ea cu o voce sugrumată, tulburată de perceperea acută pe trupul ei a masculinității lui trezite.

– Cămașa asta cu siguranță trebuie să dispară de pe tine, spuse el încet în apropierea gâtului ei, începând s-o tragă încet de pe umeri în sus. De acum înainte, dacă va mai fi să porți haine bărbătești, acelea vor fi ale mele.

– Cum vrei tu, șopti ea cu o dorință intensă în voce, moale și fragilă în brațele lui puternice, rezemându-și fruntea de umărul lui în timp ce ploaia sărutărilor lui aducea dezastrul simțurilor ei excitate la maximum.

– Știi foarte bine ce spun, răspunse Brock, percepând subterfugiul răspunsului ei. Am spus-o de fiecare dată când te-am privit și te-am atins. Vreau să fac dragoste cu tine – acum și aici. Ai amândouă picioarele pe pământ. Nu asta ai vrut?

Dar nu era așa simplu. Nu pentru Stephanie. Nici chiar acum, când în interiorul trupului ei se dădea o asemenea luptă. Confuzia îngrozitoare care o cuprinse, o determină să întârzie cu răspunsul. Mâinile lui se desprinseră din îmbrățișare și începură s-o mângâie tandru pe umeri.

– Dar voi amâna toate acestea până după prânz, astfel încât să ne putem petrece dimineața împreună, o informă el cu o voce ușor subțiată, dar nu este nici o șansă care eu să stau aici în casa asta alături de tine, singuri și să nu...

Trase adânc aer în piept și apoi o eliberă în întregime.

– Mai bine am merge cu mașina undeva. Cel puțin în cazul ăsta îmi voi ține mâinile pe volan și deci voi fi capabil să te las în pace. Mergi și te schimbă, aranjează-te... fă ce ai de făcut, tu știi. Te voi aștepta aici, jos.

Stephanie îl privi, o parte din planurile lui nefiind acceptabile pentru ea, dar ochii lui gri o convinseră să accepte oferta asta, dacă nu cumva ar fi fost cazul să accepte alternativa ei.

– N-o să dureze decât câteva minute, promise ea.

Capitolul 5

Drumurile erau înțesate de mașinile turiștilor care erau nerăbdători să asiste la spectacolul oferit de toamnă și de frunzele multicolore ale copacilor, și să arunce desigur o privire la tradițiile păstrate aici și personificate de ceea ce se chema Yankee New England – podurile de lemn, clopotnițele și turnurile albe ale bisericilor, magazinele de anti-chități și piețele satelor. Ruta pe care apucase Brock devenea din ce în ce mai mult o chestiune de alegere a drumului cel mai ușor, decât unul dinainte planificat.

Stephanie stătea relaxată în scaunul îmbrăcat în catifea, înconjurată de luxul Mercedesului albastru. Radioul era pornit, dar lăsat la un volum mic, cele patru boxe ale acestuia copleșind-o cu sunetele clare, transparente ale muzicii. O întreagă paletă de culori exploda afară, dincolo de fereastra mașinii; roșu și galben împletindu-se cu verdele închis al

pinilor urcau într-un amestec de culori pantele Munților Albi profilându-se pe cerul albastru senin.

Traficul se mai micșoră pe traseul ales, astfel încât Brock întoarse și apucă pe drumul care-i ducea spre sud, prin Franconia Notch. O structură din granit răsărea în fața lor, iar un zâmbet de mulțumire apăru pe chipul Stephaniei în momentul în care o văzu.

– Acolo este prietenul meu, murmură ea, spărgând aproape inconștient liniștea instaurată.

– Care dintre ei?

Brock se uită în oglinda retrovizoare pentru a identifica în rândul mașinilor pe care tocmai le depășise, întrebându-se în care dintre ele ar putea fi prietenul ei.

– Nu acel gen de prieten. Zâmbetul ei crescu pe măsură ce-i indică structura granitică, „Bătrânul Munților".

Ea privi îndelung la profilul brăzdat pe care Natura l-a sculptat în granit cu milioane de ani în urmă.

– Obișnuiam să fac povești cu el pe vremea când eram copilă – cam genul de povești pe care le fac copii despre Omul din Lună, presupun.

– Dacă el este singurul meu concurent, atunci ar fi trebuit să am succes.

Brock îi aruncă o privire plină de căldură și de dorință.

– Măcar inima ta nu este ca a lui, făcută din piatră, spuse ea.

Trecură prin dreptul profilului din granit, imortalizat cu foarte mult timp în urmă de Nathaniel Hawthorne, în lucrarea sa clasică „Chipul uriaș din piatră". Stephanie se așează din nou confortabil în scaun, lăsându-și privirile să se plimbe pe chipul lui Brock. Doar simpla lui privire o făcea să se simtă mai caldă.

– Atunci când eram mică, eram aproape sigură că trebuie să existe o cale prin care să-l aduc la viață, un fel de magie pe care zânele o cunosc și o practică. Iar el mi-ar fi putut spune toate secretele lumii.

– Și acum? întrebă Brock curios.

Stephanie ridică din umeri.

– Cred că am crescut, bănuiesc.

– Nu. Tot ceea ce ai tu de făcut este să mă atingi, iar eu o să capăt viață.

Răspunsul lui, spus cu o intonație sexy, era întărit de aspectul lipsit de vigoare, dar aparent serios.

Înghițind în sec, Stephanie privi într-o parte, simțind cum se înroșește toată și cum căldura i se răspândește prin vene. Privirea i se odihni, rătăcind pe fereastră, uitându-se la peisajul care defila pe lângă mașină, căutând o scăpare dar fără a-și dori s-o găsească. Sunetele specifice de la semnalizare o surpriseră, făcând-o să se uite la Brock.

– Cred că amândurora ne-ar prinde bine niște aer curat, se justifică el.

Înainte de a ajunge la trecătoare, el trase pe dreapta în parcarea special amenajată pentru vizitatorii de la Flume. Atunci când opri motorul,

Stephanie își deschise singură ușa nemaiașteptându-l pe Brock să ocolească mașina și să vină să i-o deschidă. Aerul răcoros și înviorător al toamnei îi limpezi gândurile, eliberându-i simțurile și lasând-o să perceapă și celelalte obiecte din jurul ei.

Atunci când Brock ajunse lângă ea și o prinse reflex de mână, ea răspunse în același fel, bucurându-se de căldura și fermitatea mâinii lui puternice, care-i dădea plăcuta senzație de apartenență, de a fi împreună. El îi aruncă un zâmbet înainte de a ajunge și de a se așeza la rândul format de ceilalți turiști aflați acolo, pentru a lua autobuzul spre Flume.

Discuțiile fără sfârșit ale turiștilor îi opriră de a-și vorbi.

Pe Stephanie n-o deranja acest lucru.

Fu apoi liberă să guste senzația de a fi împinsă, strivită în Brock pentru a putea face loc unui al treilea pasager pe bancheta autobuzului.

Brațul lui îi era trecut după umeri, iar șoldurile și coapsele lui musculoase se întipăriră într-ale ei. Se simțea în siguranță trăind toate acestea știind că sunt înconjurați de lume, permițându-i să se bucure de simpla apropiere și de a îndepărta tentația posibilă a unei atingeri mai intime.

Pe măsură ce autobuzul se apropia de destinație, Brock îi murmură în ureche:

– Dacă ai să continui să mă exciți ca o blestemată, îmi voi încolăci încet mâna după gâtul tău frumos pentru ca apoi să te mușc de el.

Brock își trecu ușor buzele peste lobul urechii ei și apoi o sărută pe tâmplă.

O femeie mai în vârstă aflată în spatele lor îi șopti tovarășului ei de drum

– Nu este minunat? O pereche de îndrăgostiți!

Remarca îl făcu pe Brock să facă o grimasă caraghioasă. Stephanie privea înainte, simțindu-se puțin ametită.

Atunci când autobuzul opri, nici unul dintre cei doi nu se grăbi să coboare împreună cu valul de turiști. Îi lăsară pe aceștia să se înghesuie în graba lor și apoi îi urmară, însă încet și fără a se grăbi. De data aceasta Stephanie nu mai percepea tăcerea care se instalase între ei la fel de confortabilă ca la începutul călătoriei. Când Brock își luă mâna de pe talia ei pentru a se încheia la unul dintre nasturii de la trenciul său, ea se opri alături de el. În fața lor se întindea spre intrarea în defileu un drum placat cu scânduri ce se pierdea în întuneric.

– Este mult mai bine să vii aici vara, când e cald, spuse ea rupând tăcerea, atunci cu siguranță ai aprecia răcoarea și umbra de aici.

– Dacă vrei să te încălzești, te rog să-mi spui. Voi fi foarte bucuros s-o fac.

Când privirile ei se odihniră în ochii lui ce sugerau lenești contextul vorbelor spuse, Brock întinse mâna și și-o trecu prin dantela castanie a părului ei, aducând-o mai aproape de el, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâie obrazul. El îi zâmbi ușor.

– Nu știi cum să răspunzi toate aceste avansuri sexuale, nu-i așa?

– Nu am mai fost cu nimeni până acum... care să facă permanent astfel de aluzii, așa cum faci tu, admise ea, încercând să scape îmbrățișării iminente.

– Spun întotdeauna ceea ce gândesc, zise Brock privind în ochii ei albaștri, ceea ce gândesc atunci când tu ești lângă mine.

Vibrația adâncă a vocii lui străbătu aerul rece și Stephanie o simți în pieptul ei.

– Te deranjează lucrul ăsta?

– Da.

– Mă bucur. Răspunse cu un fel de grație, gura lui apropiindu-se de a ei pentru a-i simți buzele răcoroase atingându-se de ale lui. Îndreptându-se, Brock o luă după umeri și o conduse spre intrare.

Pătrunseră în defileul îngust și adânc în tăcere și merseră unul lângă celălalt până când podețul de lemn se îngustă și Stephanie trecu înainte. În amândouă părțile podețului se ridicau pantele abrupte ale pereților stâncoși, până la peste douăzeci de metri deasupra. Mușchii creșteau pe piatra umedă îmblânzind structurile tăioase ale pietrei cu formele lor.

Un pârâu zburdalnic sălta peste pietrele din fundul defileului, podețul mergând pe traseul pe care acesta îl sculptase în piatră. Lungul defileu fusese tăiat în stâncă cu secole în urmă de apele râului Pemigewasset, înainte ca ghețarii să se retragă.

Stephanie se opri aproape de sfârșitul defileului Flume, unde popdețul făcea un unghi drept urmând

conturul stâncii erodate. Sprijinindu-se de balustradă rămase să privească în jos la apă. Un grup compact de frunze reușise să rămână într-o bulboană, dar apa pârâului în curgerea tumultuoasă făcea la capătul acestui ochi de apă mai liniștit un vârtej care sorbea fragila plută de frunze.

– Este foarte plăcut și liniștit aici, nu?

Ea privi către Brock, care stătea alături de ea, sprijinindu-se doar cu o mână de balustradă, și a cărui atenție era complet acaparată de prezența Stephaniei.

– Stephanie, te invit să iei cina cu mine diseară, spuse el, doar noi doi, în apartamentul meu... cu vin, lumânări aprinse, și muzică lentă. O să închiriez o mașină și o voi trimite pe Helen oriunde dracului va voi ea să meargă, la Boston, New York sau la Roma. Vom avea la dispoziție toată noaptea, iar dimineața vom putea lua micul dejun în pat.

Stephanie încercă să plece dar el îi blocă drumul, schimbându-și poziția pentru a o prinde în colțul podețului, o imobiliză, punând mâinile de o parte și de alta a ei.

– Te-am întâlnit acum doar douăzeci și patru de ore, încercă ea să argumenteze lipsită de orice șansă.

Când Brock începu s-o sărute pe obraji și pe gât, Stephanie nu mai rezistă acestei tactici de convingere a unui maestru. Era conștientă de căldura respirației lui și de răceala buzelor lui pe pielea ei, făcând-o să se înfioare la fiecare atingere.

– Să pretindem că ieri când ne-am întâlnit ar fi acum doi ani, că cina am fi luat-o cu o săptămână în urmă, iar dimineața asta ar fi ieri. Timpul este ceva pe care nu-l percep cantitativ. Noi trebuie să facem din el ceea ce este cel mai intens lucru la un moment dat, să nu-l risipim pe aceste preliminarii lipsite de noimă, murmură Brock, rămâi cu mine. Vom avea la dispoziție o întreagă noapte pentru a ne cunoaște mai bine unul pe celălalt – și asta în toate felurile posibile.

Ea se cutremură de dorința lui evidentă și se retrase, întorcându-și capul pentru a se apăra de săruturile lui.

– Nu înțelegi, Brock, spuse cu o voce catifelată, nu vreau să fiu doar virgina cu care tu te-ai culcat pe întâi octombrie în New Hampshire.

Expresia feței lui împietri, în timp ce se îndreptă și își băgă pumnii strânși în buzunare.

– În regulă, uită invitația pentru diseară.

Cei doi stăteau față în față, între ei născându-se o distanță.

– Mâine după amiază trebuie să plec. Ce ai de gând să faci dimineața?

Întrebarea o luă pe Stephanie pe nepregătite.

– Eu... eu, în mod normal aș fi mers la biserică.

Brock strânse din dinți, cuprins de mânie. În ochii săi gri apăru o umbră întunecată care-i dădu fiori reci Stephaniei.

– Presupun că mă vei invita să merg împreună cu tine. Dumnezeule, o să stau în biserică, tânjind și

dorindu-te, spuse el, aruncând cuvintele printre dinți, grăbit și plin de furie. Te rog, scutește-mă de această ipocrizie.

Ea deschise gura, dar nu putu să rostească nici un cuvânt. Mâna lui o apucă brusc de cot și o determină să meargă pe podeț înapoi. Pacea senină a defileului stâncos se transformă subit, umplându-se de tensiune.

Nu și-au mai spus nici un cuvânt până când au ajuns la autobuz și, mai departe, până la mașina lui Brock.

– Te voi mai vedea înainte să pleci? riscă Stephanie o întrebare și o privire spre profilul lui.

– Nu la noapte. Nu sunt capabil de atâta autocontrol.

El nici măcar nu i-a aruncat o privire, răspunzându-i la întrebare, nici după ce a ieșit din parcare.

*
* *

Vânturile nordului veniră să dezgolească arborii de frunzele toamnei, lăsând vederii scheletele negre ale trunchiurilor, iar pe jos un covor de frunze moarte. Prima zăpadă anunța sezonul ce va să vină, în ultimul weekend al lui octombrie. Noiembrie sosi.

Stephanie îi scrise lui Brock două scrisori scurte cu vești despre motel și despre regiune, mai puțin orice fel de mesaje personale. Singura adresă pe care ea o avea era aceea la care se trimiteau rapoartele

lunare. Nu era deloc sigură că scrisorile aveau să-i parvină. În ultima săptămână îi trimisese doar o vedere.

Nu a avut la toate aceste scrisori, nici măcar un singur răspuns, de oricare fel ar fi fost el, iar ea, pe măsură ce trecea timpul, ajunsese la concluzia că el o uitase deja.

Nu putea să se descotorosească de sentimentul că a fost pe punctul limită de a descoperi ceva minunat, și a ajuns acolo doar pentru a-l pierde.

Soneria telefonului se auzi. Fără să clipească, răspunse.

– Domnișoara Hall la telefon, vă pot ajuta cu ceva?

– Ce mai faci?

O voce bărbătească, ce părea cunoscută, se auzi în receptor.

Nevenindu-i să creadă, Stephanie strânse cu putere receptorul telefonului, sângele începând să-i cânte în vene.

– Brock?

Ea își simți vocea cum se sugrumă.

– Unde ești?

În fundal ea putea distinge vocile stinse ale mai multor oameni.

– Îți vine să crezi?

Râsul lui scurt fu amplificat de telefon.

– Sunt în mijlocul unei întâlniri cu consiliul de conducere. Nu știu dacă ei își dau seama cu cine vorbesc, dar a trebuit să te sun.

– Mă bucur. Răspunsul ei nu se ridică la mai mult decât intensitatea unei șoapte.

-Poșta a sosit astăzi de dimineață, am primit cele două scrisori și vederea de la tine, spuse el.

– Eu...n-am știut...nu sunt sigură dacă ar fi trebuit să-ți scriu.

– Acestea sunt niște vremuri liberale, dar nu mă surprinde că tu ai rămas în urma lor, glumi el, dar fără a fi răutăcios.

O voce se interpuse, întrerupând conversația.

– Domnule Canfield, aici sunt rapoartele pe care le-ați cerut, relativ la schimbul de valută în acest semestru.

– Bine, Frank, fu răspusul estompat al lu Brock, apoi clar, spuse: Mai ești acolo?

– Da, sunt aici, îl asigură Stephanie, vocea-i recâștigând în vigoare.

– Acesta este poate cel mai frustrant mijloc de comunicație. Nu te pot nici vedea, nici atinge.

– Știu și eu asta.

– Domnule Canfield?

Aceeași voce întrerupse din nou convorbirea

– La naiba, Frank, nu vezi că vorbesc la telefon?

Se întoarse din nou la receptor și continuă.

– Îmi pare rău. Nu este bine deloc. Nu pot să vorbesc acum, încerc să-mi planific să vin acolo în decembrie sau poate în ianuarie.

Așa de târziu! gândi Stephanie, dar nu spuse nimic, decât:

– Chiar în mijlocul sezonului de schi. Poate că vei avea timp într-o după-amiază să mergi pe pârtie. Deja stratul de zăpadă este suficient de mare.

– Mă doare-n cot de toată zăpada, spuse el.

În vocea lui apăru o umbră de nerăbdare când adăugă promisiunea:

– Te voi vedea... curând, sper.

– La revedere, Brock.

Legătura telefonică se întrerupse înainte ca Stephanie să închidă telefonul. Apoi rămase uitându-se la el. Surprinsă de o mișcare în apropierea ei se întoarse brusc, văzându-l pe Perry în cadrul ușii.

– A fost Brock ?

– Da, spuse ea, prinzându-și înapoi cercelul la ureche, nevoind să discute cu Perry micile dulci amănunte ale scurtei conversații cu Brock.

O umbră de tristețe apăru pe chipul lui.

– Nu-l lăsa să-ți sfărâme inima, Steph.

Mâna lui alunecă încet pe tocul ușii, apoi, cu un gest de neputință, Perry se întoarse și ieși.

Capitolul 6

Nu au mai fost și alte telefoane de la Brock. Stephanie a continuat să-i scrie, dar nu mai des decât o făcea înainte. Altceva decât să-i scrie că așteaptă cu nerăbdare următoarea lui vizită în New Hampshire, nu era nou față de scrisorile precedente, ea nefăcând nici o remarcă posesivă în ceea ce-l privește. Știa că la următoarea întâlnire a lor lucrurile puteau fi cu totul diferite, iar ea nu-și dorea să trimită scrisori care ar fi putut s-o stânjenească în vreun fel în viitor.

Meteorologii prevăzuseră pentru Ziua Recunoștinței ninsoare. Ningea încet, cu fulgi grași, depunându-se repede pe pământul care era deja acoperit de alb de la ninsorile precedente. Era o zi de lucru ca toate celelalte, pregătind vacanța de Ziua Recunoștinței, una dintre cele mai importante din sezonul de iarnă.

Când Stephanie intră în bucătărie în acea dimineață, fratele ei era la ușa de la intrare, îmbrăcat bine, cu ghete, mănuși și fular.

– Hai să nu mâncăm în dimineața asta nimic. Voi pune lanțuri de zăpadă la mașina de transport. O să luăm micul dejun când ajungem la han.

– Când meteorologul a anunțat noaptea trecută zăpadă, a știut ce zice, nu? spuse ea, privind prin ferestrele înghețate, afară, cum fulgii de zăpadă se așterneau până departe peste dealurile alb-gri.

– Ne pregătim pentru o furtună, profeți Perry. N-o să faci deloc rău dacă o să-mi iei și mie trusa de bărbierit și o cămașă curată, și pentru tine câteva schimburi. Dacă rămânem înzăpeziți sus, va trebui să rămânem la motel. Iar drumul nostru, știi că este unul dintre ultimele pe care le curăță mașinile de deszăpezit.

Se strâmbă și ieși afară, într-un vârtej de fulgi de zăpadă și aer rece.

Drumul până la motel le lua în medie zece minute. Vizibilitatea scăzută și șoseaua alunecoasă de la zăpada proaspăt căzută, lungiră timpul până la han la circa douăzeci și cinci de minute. Radioul din mașină prevedea înrăutățirea condițiilor meteorologice.

Înainte de micul dejun merseră în zona pârtiilor, acum închise pentru schiori. Motelul părea mai aglomerat ca oricând, întrucât oaspeții erau acum obligați din cauza vremii să rămână acolo. Aceștia se adunaseră în holul de la parter, în jurul focului, în sala de jocuri, în restaurante. Era chiar o coadă formată la recenta pusă în uz saună , precum și la sala de forță. Aproape orice suprafață plată era acum destinată jocului de cărți. Mici concursuri și turnee de șah erau în plină desfășurare.

Imediat după prânz, s-a stârnit puțină panică la vestea că doi schiori nu se întorseseră dintr-o excursie pe care o făcuseră pe munte cu o seară înainte. Perry și Stephanie tocmai se așezaseră la masa de prânz cu specialități de curcan. Aventurierii fuseseră cazați la o altă cabană, dar până să se afle prânzul celor doi se răcise de mult atunci când ei au putut să se întoarcă la masă.

Apoi se pornise potopul de vehicule motorizate. Cu toate că nu mai aveau locuri, Stephanie dublă paturile acolo unde se putea, mutând toți membrii unei familii într-o singură cameră, ajutându-l pe administratorul clădirii să împartă pături, cearșafuri, paturi pliante și perne, încercând să cazeze cât mai mulți turiști dintre cei care veniseră pe neașteptate la motel. Era mare nevoie de ea în acea zi.

– Nu uita să păstrezi și pentru noi un loc de dormit, îi reaminti Perry, când ea lucra la creșterea capacității de cazare a sălii de la parter.

– Întotdeauna este o bucățică de podea disponibilă, îi răspunse ea râzând.

A fost aproape o ușurare când furtuna a rupt liniile telefonice, după amiaza târziu și centrala telefonică se potoli în cele din urmă din bâzâit. Ora cinei n-a adus nici o ameliorare în ritmul frenetic. Având atâția oameni cazați în plus, atât Perry cât și Stephanie merseră să dea o mână de ajutor la bucătăria restaurantului, ajutând la orice se putea, de la aranjatul felurilor de mâncare până la spălatul vaselor.

Pe la nouă și jumătate Perry îi puse o mână pe umăr.

– Ai făcut destule, Steph, de ce nu ieși din circulație măcar pentru noaptea asta?

– Da, domnule șef, fu ea de acord, dar tu ce mai ai de făcut?

– Mă duc în salon. Freddy are nevoie de ajutor la bar și poate că va fi nevoie de mine în caz că cineva are chef de scandal.

Stephanie fu tentată să insiste să lase pe altcineva să facă asta, dar Perry își luase în serios îndatoririle de manager și nu putea pasa responsabilitățile sale pe umerii altcuiva.

– În regulă. Ne vedem mâine de dimineață.

– Stai o clipă! o chemă el înapoi. Eu unde dorm la noapte?

– Pe canapeaua din biroul tău... asta dacă nu cumva este deja ocupată, glumi ea. În această eventualitate, va trebui să te descurci singur.

– Mulțumesc mult, surioară, îi replică, însoțind cu o grimasă cele spuse.

Oprindu-se la biroul ei, își luă bagajul pe care și-l făcuse de dimineață și merse spre capătul holului. Nu știa ce suna mai divin – un duș sau un pui de somn? Cu puțin noroc va avea parte de amândouă.

Înainte de a ciocăni la ușă, auzi din interiorul apartamentului râsete rapide necontrolate, copilărești. Bătăile ei în ușă amplificară râsetele și mai mult. Ușa fu deschisă de o femeie tânără, poate cu un an mai în vârstă decât Stephanie. Părea obosită,

hărțuită și exasperată, zâmbetul apărându-i ușor pe chip la vederea ei.

Stephanie se strădui să fie drăguță.

– Bună. Eu sunt colega ta de cameră pentru noaptea asta.

– Desigur, intră te rog, domnișoară Hall.

Dar fu deranjată de drăcușorul de fetiță de circa cinci ani care apăru în ușa care făcea legătura dintre dormitor și camera de zi.

– Amy Sue, treci înapoi în pat înainte să iei bătaie! o amenință femeia, și micuța, echipată în cămașă de noapte, fugi râzând. Îmi pare rău. Încerc să le culc pe fete de mai bine de o oră. Ele cred că asta este un fel de petrecere.

– Totul este nou pentru ele. Sunt încântate, doamnă Foster. Și vă rog, spuneți-mi Stephanie, insistă ea.

– Eu sunt Madge.

Apoi plecă spre dormitor.

– Iar acestea sunt fetele mele, Amy are cinci ani, iar Marsha patru.

Amy cea mai mare, scoase capul de sub pătură, apoi se băgă repede înapoi. Patul dublu părea că le înghite pe amândouă fetițele cu păr negru, făcându-le să dispară. Cele două perechi de ochi o spionau pe Stephanie cu curiozitate.

– Bună, Amy și Marsha, le zâmbi ea.

Cele două nu păreau deloc a fi pe puncrul de a li se face somn.

– Bună. Cine ești tu? întrebă cea mai mică, nefiindu-i deloc rușine, având în vedere că Stephanie era o străină pentru ele.

– Numele meu este Stephanie, îi răspunse ea.

– Și pe prietena mea de la grădiniță tot Stephanie o cheamă, spuse Amy cu o voce pițigăiată.

– Ne citești o poveste? întrebă Marsha, plonjând deja după cartea de povești de la capătul patului de pe etajeră. Mie!

– Ba mie! protestă Amy.

– Fetelor! interveni Madge Foster cu oarece autoritate.

– Nu este nici o problemă, murmură Stephanie, o să le citesc în timp ce tu te vei relaxa în cadă.

Cum femeia ezita, evident tentată de ofertă, Stephanie îi repetă:

– Nu este nici o problemă.

– Mulțumesc. Nici nu știu ce să spun, ezită femeia, toată ziua am încercat să conduc prin zăpadă și prin furtună, cu fetele zbenguindu-se peste tot, apoi am fost cazate aici...nervilor mei le-ar prinde bine o clipă de odihnă. Dar nu le voi lăsa pe fete singure cu tine prea mult timp, promit.

– Îmi citești povestea, te rog? insistă Amy.

– O să vă citesc la amândouă, promise Stephanie, dar vom începe cu a Marshei.

Ea își aranjă geanta cu cele necesare pentru noapte pe podea, lângă pat, și merse să se așeze pe marginea patului unde era lampa de citit. Marsha îi înmână imediat cartea ei de povești. Fetele fură nemulțumite și vociferară când Stephanie insistă ca ele să se bage sub pătură și să se întindă, înainte ca ea să înceapă să le citească. Fetele nu cedară până când Stephanie nu le

promise că le va arăta desnele de pe fiecare pagină în parte. Manevra ei a mers. În timp ce le citea prima poveste pentru a treia oară, amândouă fetele adormiră. Când ușa de la baie se deschise Stephanie puse degetul la buze avertizând-o pe Madge. Madge Foster zâmbi și clătină capul în semn că nu-i vine să creadă.

– Cu siguranță că ai același ton, același fel de a spune poveștile ca și soțul meu, Ted. Eu pot să le citesc până răgușesc, dar după ce le citește el o poveste, adorm imediat, îi șopti ea. Nu cred că în starea asta capul meu va atinge perna înainte ca eu să adorm. Baia este a ta.

– Bun.

Stephanie își dădu umerii pe spate, simțind că oboseala își făcea simțită prezența.

– Oh, domnișoară H... Stephanie, te deranjează dacă las lampa aprinsă pe partea patului pe care dorm eu? Fetelor nu le place să doarmă pe întuneric. Am încercat să le fac să doarmă fără lumină, dar este un loc străin și... dacă nu te deranjează...

– Nu, nu mă deranjează. Și eu sunt în aceeași stare ca și a ta, îi explică Stephanie, probabil că am să adorm înainte de a pune capul pe pernă.

– Fetele dorm liniștite, nu se răsucesc și nu se agită prea mult.

– Îmi pare rău că n-am putut să vă oferim o cameră care să fie numai a voastră, își ceru scuze Stephanie.

– Ascultă-mă, eu sunt fericită că am un pat în care să pot să dorm. Și Dumnezeu știe că în patul ăsta ar

mai putea încăpea încă doi, spuse Madge zâmbind. Du-te și fă o baie. Și noapte bună.

– Da, noapte bună.

Apa fierbinte din cadă o făcu pe Stephanie să realizeze cât de extenuată era, atât fizic cât și mental. Fu un adevărat efort să se șteargă cu prosopul și să se îmbrace cu cămașa de noapte. Toate trei dormeau deja când ea reveni în dormitor. Ea se deplasă încet la capătul celălalt al patului, la lumina slabă pe care o împrăștia lampa. Și adormi în câteva minute.

O pală de aer rece o învălui, o senzație vagă de curent. Stephanie încercă să se acopere cu pătura și să se înfășoare cu ea, dar ceva o împiedica. Ea se răsuci pe o parte, doar pentru că realiză că ceva greu îi ține pătura jos și n-o lasă să se învelească.

Genele i se depărtară puțin, deschizând ochii doar cât o fantă îngustă, apoi ochii i se deschiseră larg când observă o siluetă așezată lângă ea, pe pat. I-a luat o secundă lungă până și-a dat seama cine era bărbatul în cămașă albă de lângă ea, pe pat.

– Brock!

Visa cumva? Ea îi rosti numele încet ca pentru a nu speria imaginea lui și ca nu cumva ca aceasta să dispară.

Dar mâna lui îi atinse obrazul plină de tandrețe și ea știu că nu visează.

– Bună.

– Ce faci aici? întrebă ea, încercând să vorbească în șoaptă.

El părea obosit și tras la față, se vedea în lumina slabă de la veioză. Dar strălucirea din ochii lui putea fi orice, numai oboseală nu.

– Iată-te în sfârșit în patul meu, și pentru mine nu mai este loc, spuse privind spre fetițele care dormeau la mijloc, chipurile lor fiind luminate de veioză.

– Furtuna... începu Stephanie să explice în șoaptă.

– Da știu. Am pășit peste trupurile celor care dorm în salon.

Fără s-o avertizeze, Brock trase pătura de pe ea, își trecu brațele pe dedesubt și o ridică.

Stephanie se agăță de gâtul lui, prea uimită dar și prea adormită în același timp, însă conștientă că ar fi putut să le trezească pe fetițe sau pe mama acestora.

– Ce faci, Brock?

– Te iau în altă cameră cu mine, declară el, ducând-o în brațe spre camera de zi. Mai avem doar o oră de Ziua Recunoștinței și intenționez să mi-o petrec împreună cu tine.

Brock nu o puse jos până când nu ajunseră în cameră și închise ușa. O singură lumină era aprinsă în colțul camerei. Afară, dincolo de fereastră, fulgii de zăpadă cădeau din abundență, însă mai ușor decât în timpul zilei și păreau mai mici.

Nevenindu-i să creadă că el era acolo, în carne și oase, Stephanie privi insistent spre Brock, urmărind trăsăturile lui masculine, negrul părului și griul care o înmuia al ochilor lui. Mâinile lui o apucară de talie, trecând peste materialul mătăsos al cămășii ei de

noapte, pentru a o aduce mai aproape, bucurându-se de a o simți aproape de el.

Când gura lui se aplecă pentru a o săruta, Stephanie merse în vârful picioarelor, în întâmpinarea sărutului lui. El puse stăpânire pe moliciunea buzelor ei, plin de o senzualitate tandră. Era atât de diferit acest sărut decât oricare altul pe care ea l-a trăit vreodată, încât îi era extrem de greu să înțeleagă ceea ce i se întâmpla. Mâinile lui trecură pe spatele ei, grijulii dar ferme pe mătasea care acoperea pielea ei fină, aducând-o aproape de conturul tare al coapselor lui. Sângele ei alerga prin vene, înflăcărat de arta seducției pe care el o practica atât de bine și atât de degajat. Stephanie era pierdută, dar nu-i mai păsa.

Când el îi eliberă din sărut buzele căutând goliciunea umerilor, ea oftă cuprinsă de o încântare minunată.

– Cum ai ajuns aici prin furtuna asta? întrebă ea, suflând aer cald spre pieptul și umerii lui, pe sub cămașă, alungând frigul instalat acolo. Nu-mi vine încă să cred că ești aici, oftă ea percepând miracolul de a-l avea în brațele ei.

– Nici mie nu-mi vine să cred!

Brațele lui o strânseră puternic, sălbatic, preț de o clipă.

– Au fost momente când mă întrebam dacă voi reuși vreodată să ajung aici, admise el obosit, într-un oftat lung.

– De ce ai venit? Cu furtuna asta și cu...

Stephanie ridică ochii, cutremurându-se la gândul că el a fost afară, în vijelia aia.

Ea se înspăimântă la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Își trecu ușor mâna peste obrazul lui iar el își frecă la rându-i obrazul de palma ei, întâmpinând mișcarea-i delicată.

– De ce ți-ai asumat riscul ăsta?

Vocea-i era înecată de riscul pe care-l presupunea o astfel de întrebare.

– Am vrut să fiu aici cu tine.

El o privi adânc în ochi, însoțind cele spuse cu o privire sugestivă.

– N-am vrut să-mi petrec această sărbătoare fără tine.

– Ar fi trebuit să suni. Ar fi trebuit să-mi spui că vii, îl certă Stephanie, dar știa că dacă ar fi știut că vine, și-ar fi făcut griji teribile până ar fi sosit.

– Am vrut să-ți fac o surpriză, spuse el cu o grimasă, au fost optsprezece ore ale unei curse cu obstacole, aeroporturi închise, zboruri deviate, linii de căi ferate închise, autostrada închisă. Iar atunci când am avut clar certitudinea că voi ajunge aici, am vrut să dau un telefon, dar liniile telefonice erau moarte. Nici nu cred că aș putea să-ți spun prin câte am trecut ca să ajung să fiu aici, cu tine.

– Brock...

Frustrările la care fusese supus erau foarte vii pentru ea.

– Știu, spuse el, strângând-o în brațe și sărutând-o pe tâmplă.

– Cum ai ajuns aici? se minună ea, nevenindu-i să creadă că el chiar reușise.

– Am închiriat o mașină și am mituit un echipaj de la deszăpezire, astfel încât să pot merge imediat în spatele lor.

– Și cum ți-ai dat seama că sunt la motel, de unde ai știut?

– N-am știut. Am mers mai întâi la voi acasă, îi spuse Brock.

– Dar aleea...începu Stephanie cu ochii măriți, alarmată.

– Era blocată, îi termină el vorbele pe care. A trebuit să-mi las mașina în drum și s-o iau pe jos până la voi acasă. Este un lucru tare bun că nici tu nici Perry nu încuiați ușa din spate și sunteți atât de încrezători. Astfel, am văzut că locuința este cam goală. Și am bănuit că vei înnopta aici la motel, așa că am pornit încoace. Bineînțeles că nu mă așteptam să te găsesc dormind în patul meu. Am fost norocos că recepționerul din schimbul de noapte știa unde ești cazată, astfel încât n-am fost nevoit să bat la fiecare ușă în parte și să te caut în mijlocul nopții, încercând astfel să dau de tine. Perry a avut parte de câțiva oaspeți cam irascibili de care a trebuit să se ocupe cam până spre dimineață.

Stephanie era mișcată de hotărârea cu care el o căutase pentru a fi împreună cu ea. Desigur, ar trebui să însemne ceva asta? Simpla atracție sexuală pe care amândoi o împărtășeau nu putea fi singura cauză. Aceste gânduri îi dădură un sentiment vecin cu euforia, amețind-o, mai ales că acestea veneau în plus față de dorințele care-i bântuiau trupul.

– Vino!

Mișcându-se, Brock o apucă de mână și o conduse într-o parte a camerei.

– Am luat așternuturile de pat, păturile și pernele disponibile din dulap și le-am întins aici, făcând pentru noi doi un pat pe jos.

Stephanie privi așternuturile întinse și cele două perne puse una lângă cealaltă la capătul patului improvizat. Brock studie reacțiile ei, așteptând ca ea să aibă o anumită atitudine. Dar nu fu nici o reacție, cel puțin nu una negativă.

– O să sting lumina.

Eliberându-i mâna, Brock merse în cealaltă parte a camerei, unde era aprinsă veioza.

Când declicul întrerupătorului cufundă camera în întuneric, ea se strecură în așternuturile pregătite. O stare de calm și liniște o cuprinse când, așezată, dădu pătura la o parte, făcându-i loc lui Brock lângă ea.

Îl iubea. Puterea emoțiilor sale o făcea să se simtă caldă și moale, plină de sentimentul pe care i-l purta.

Brock se apropie ca o umbră întunecată de patul improvizat. Până nu se băgă sub așternuturi, alături de ea, el nu prinse nici formă nici consistență. Așezat lângă ea, el se întinse și o aduse lângă el, într-o îmbrățișare tandră.

Mâinile ei întâlniră goliciunea provocatoare a mușchilor pieptului lui, părul negru de pe piept, aspru și senzual sub atingerea palmelor ei. El își mișcă picioarele și o cuprinse cu ele. Această intimitate pro-

fundă aduse și răsuci lama ascuțită a dorinței în interiorul trupului ei.

Pătura alunecă, descoperindu-i șoldurile, atunci când Brock îi trase cămașa de noapte peste umeri. Gura lui exploră vârful trandafiriu al sânului ei, expus acum privirilor lui. Îngreună astfel și mai mult povara dorințelor ei. Apoi gura lui se întoarse și îi strivi din nou buzele, în timp ce asprimea senzuală a pieptului lui se freca de pielea moale a sânilor ei dezgoliți.

Un geamăt plin de dorință izbucni din pieptul lui, căldura fierbinte a gurii lui sufocând-o cu dulceața săruturilor. Bariera subțire de mătase a cămășii de noapte, alunecată înapoi pe trupul ei, nu putea să nu lase să treacă senzația trupului lui din ce în ce mai mlădios.

Împotriva voinței ei, Brock se retrase de desupra ei cu o mișcare bruscă. Stephanie fu aruncată în confuzie și nemulțumire de această retragere neașteptată. Răsucindu-se pe o parte, ea se ridică într-un cot și privi către el.

Privirea lui o întâlni pe a ei, strălucirea vibrantă dispărând din ochii lui. Întinse mâna să-i tragă cămașa de noapte înapoi dezvelind-o, dar rămase mângâind-o tandru, tăcut. Un zâmbet îi apăru pe chip. Dar până și acest zâmbet părea a cere din partea lui un efort.

– Ce este în neregulă, Brock? întrebă Stephanie nesigură, voind să se adăpostească la pieptul lui, în brațele lui, dar nu cedă impulsului din cauza lipsei oricărui gest al lui care s-o invite să facă asta.

– Am muncit foarte mult în ultimele zile, ore lungi care să-mi permită să vin aici și să fiu cu tine, să nu apară nici o problemă care să mă împiedice să ajung aici.

El își trecu mâna pe curba fină a gâtului ei, acoperit de părul moale, castaniu.

– Am dormit șase ore în ultimele cincizeci și două. Asta este problema.

Ea simți îngrijorarea din vocea lui, dar în întunericul din cameră ea putu doar să ghicească urmele oboselii în trăsăturile chipului lui. Când el râse ușor, ea se încruntă, nelămurită.

– Nu vezi ironia acestui lucru Stephanie? murmură Brock. După toate acestea, ești în cele din urmă aici, lângă mine, în patul meu, chiar așa cum mi-am imaginat. Și acum eu sunt prea obosit ca să mai pot face ceva, oftă el iritat.

Propria ei insatisfacție fu uitată în graba ce o cuprinse de a-l susține, grijulie. Aplecându-se înainte, ea îl sărută cu o infinită tandrețe. Un zâmbet plin de dragoste apăru pe chipul ei.

– Mai bine ai dormi puțin, înainte de a ceda total, îl sfătui ea și se ridică pentru a trage pătura înapoi peste el și a se întoarce în patul ei.

– Nu, îi întrerupse Brock intenția de a pleca, întinzând mâna spre ea. Rămâi cu mine în noaptea asta.

Ea ezită o fracțiune de secundă. Acceptând invitația, se întinse înapoi lângă el. Brock o întoarse într-o parte, cu spatele la el, și o aduse, de-a lungul

trupului lui. Un braț îl trecu pe sub talia ei, iar cealaltă mână a lui cuprinse posesiv, ca într-o cupă, un sân.

*
* *

Lumina de dimineață pătrunse în cameră prin ferestrele mari, pe pleoapele Stephaniei. Ea începu să se trezească, simțind o greutate peste ea, peste picioarele și abdomenul ei. O căldură delicioasă radia de la ceva din apropierea ei, lângă care ea se trase imediat. Când realiză că bătăile de inimă pe care le auzea nu erau ale ei, se trezi complet și deschise ochii. O pereche de umeri largi se aflau în fața ochilor ei, pielea bronzată care acoperea mușchii puternici era mai mult întunecată de părul negru cârlionțat. Greutatea pe care o simțea peste abdomenul ei era brațul lui Brock, palma acestuia îi cuprindea ferm coapsa, în timp ce un picior era trecut peste genunchii ei. Privind printre genele ei lungi, îi studie trăsăturile, în timp ce dormea. Zvelt și puternic, acesta îi trezea toate simțurile. Simți un impuls puternic de a-l săruta și de a-l trezi, dar cantitatea de lumină care pătrundea prin ferestre, precum și larma pe care o făceau pe hol ceilalți oaspeți ai motelului, îi spuseră cât de târziu era.

Fără să-și dorească asta, se retrase din îmbrățișarea lui și se rostogoli din patul improvizat pe podea. Picioarele ei goale nu făcură nici un pic de zgomot, în dormitor femeia și cele două fetițe mai dormeau încă.

Cu geanta în mână, se strecură încet în baie pentru a se spăla și a se îmbrăca.

Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Ezită un pic în camera de zi, dar Brock părea că încă doarme. El își uitase cheile de la apartament pe colțul mesei. Stephanie le strecură ușor în buzunar și apoi părăsi în liniște apartamentul, ieșind pe hol.

Ea se îndreptă direct spre bucătăria restaurantului. Motelul era deja înțesat de cei care luau micul dejun devreme. Afară, cerul se înseninase – aproape mult prea albastru în contrast cu albul intens al zăpezii. Puse pe o tavă cești de porțelan și un vas cu cafea pentru a le lua în apartament.

În timp ce trecea pe hol cu tava, apăru fratele ei.

– Stephanie! o strigă el pentru a opri. Brock este aici, îi spuse el când ajunse lângă ea. A venit noaptea trecută.

– Da știu, încuviință ea. Îi duc niște cafea acum. Doarme încă, și-a făcut un pat pe jos în camera de zi.

Ea nu menționă și faptul că l-a împărțit cu el. Nu era momentul. Mai degrabă prefera să-i spună toate acestea mai târziu, când nu vor fi împrejurul lor atâtea urechi care ar fi putut să audă și să interpreteze greșit cele întâmplate.

Perry se uită la tavă apoi la ea, studiind-o îndeaproape.

– De ce a venit aici? Ți-a spus? o întrebă el

– Vrea să stea aici de Ziua Recunoștinței.

Stephanie ezită să continue, făcându-și griji pentru...

Dar nu fu nevoie să continue, întrucât o completă fratele ei.

– Împreună cu tine, spuse el identificând adevărata rațiune a prezenței lui aici.

-Da, încuviință Stephanie, incapabilă să-și ascundă strălucirea radioasă a ochilor.

Perry scutură din cap confuz, puțin amuzat.

– Prin furtuna teribilă...murmură el, apoi își mușcă buza de jos, păstrând câteva clipe de liniște. Poate că m-am înșelat în ceea ce îl privește... și în privința interesului pe care îl are pentru tine.

Orice altceva ar fi vrut el să adauge nu se ivi pe buzele sale, ci după ce un zâmbet îi apăru dintr-o dată pe chip, îi spuse Stephanie:

– Mai bine ai duce cafeaua aia, să nu se răcească.

– Mă întorc repede, promise ea.

– Nu este nici o grabă, insistă Perry. După ziua de ieri care a fost atât de lungă poți să-ți începi dimineața asta oricât de târziu vrei.

Zâmbetul ei era plin de afecțiune pentru fratele ei

– Mulțumesc, șefu'!

Ajunsă la ușa apartamentului, ea trebui să pună tava jos pentru a-și elibera mâinile și a descuia ușa. Cănile se ciocniră de zaharnița de porțelan când intră în apartament, dar zgomotul pe care acestea îl făcură era prea mic pentru a-l trezi pe Brock, care dormea în continuare liniștit pe jos. Știind cât de puțin a dormit în ultimele zile, ea nu-i turnă și lui cafea, ci își puse doar pentru sine o ceașcă. Vasul termoizolant în care se afla cafeaua o va ține caldă mult timp de acum încolo. Merse spre un scaun pe care, inconștient, îl alese astfel încât de acolo să-l poată vedea pe Brock dormind.

Pătura căzuse de pe coapsele lui, expunând astfel musculatura puternică a picioarelor și pielea nebronzată a torsului. Atenția îi fu brusc captată de abdomenul plat, de buricul acoperit de păr.

Stephanie își lăsă privirile să cutreiere pe trupul și chipul lui. Buzele bine conturate și genele negre și subțiri se odihneau pe obrazul mătăsos. Sprâncenele lui erau groase și perfect arcuite, peste frunte trecea o șuviță neagră de păr. Chiar și în somn, Brock emana o incredibilă virilitate. Ea își dorea atât de mult să-l atingă, încât această dorință îi provoca o suferință aproape fizică.

Când Brock își schimbă poziția, ea își ținu, inconștient, respirația. Mâna lui se plimba peste partea goală a culcușului ca și cum ar fi căutat instinctiv ceva. Oare el o căuta pe ea? Ce gând minunat! Mâna lui îngheță o fracțiune de secundă, apoi instantaneu se trezi, se întoarse pe spate, cu o expresie alarmată pe chip.

– Stephanie! o strigă impacientat, cu o fracțiune de secundă înainte să vadă că stă lângă el, pe scaun.

Expresia chipului său se schimbă imediat, luând o nuanță de satisfacție.

– Bună dimineața.

Vocea ei era puțin aspră.

– Nu este chiar așa bună. Trebuia să mă trezești și pe mine când te-ai trezit tu.

– Vrei niște cafea?

Stephanie se ridică, deplin conștientă de privirile lui care o inspectau, chiar dacă acum era îmbrăcată, în

fiecare detaliu. Fără să aștepte răspunsul lui, ea merse către masă și îi turnă cafea într-o ceașcă.

– De ce te-ai îmbrăcat așa, dintr-o dată? o întrebă el, înainte de a vedea lumina de afară. Cât este ceasul?

– Aproape nouă, spuse ea, aducându-i ceașca de cafea.

Pătura alunecă un pic mai jos, oferindu-i privirilor o imagine chinuitoare a elasticului și șortului pe care-l purta. Felul în care pulsul ei reacționă, era aproape nebunesc. Ea intrase de foarte multe ori în dormitorul fratelui ei și îl trezise din somn când acesta, neauzind ceasul sunând, dormea în continuare, și îl găsise în aceeași poziție, numai că atunci nici măcar nu clipise.

– Presupun că ai de lucru în dimineața asta, spuse el cu o grimasă pe chip, sprijinindu-se pe coate.

– Nu, Perry mi-a zis că este în regulă dacă întârzii, îl asigură ea, așezându-se în genunchi lângă el și dându-i cafeaua.

– În cazul ăsta, vino înapoi în pat.

Privirea lui se țintui obsesiv pe buzele ei.

Stephanie nu-și regăsi vocea, acum piedută. Își reveni după ce simți cum brațul lui îi înconjoară talia, apoi celălalt braț care o prinse de ceafă, trăgând-o spre el.

– Am să vărs cafeaua, îl avertiză ea, puțin înainte ca gura să-i fie astupată de un sărut înfometat, care-i reaminti atracția pe care ei o împărtășeau.

Se sprijini cu o mână în umărul lui puternic, în timp ce ceașca tremura pe farfurioară, în mâna

cealaltă, lichidul fierbinte și aburind revărsându-se peste marginea de porțelan a ceștii. Dar ea nu opuse nici o rezistență sărutului lui.

– Scapă, te rog, de cafeaua asta și de hainele de pe tine, și vino înapoi în pat lângă mine, îi ordonă Brock, urmându-i apoi conturul buzelor cu limba.

O sărută apoi senzual, înainte de a-i da drumul. Stephanie fu aruncată într-o transă euforică, fiindu-i foarte greu chiar să gândească privind în ochii aceia gri. Un zgomot străin se auzi, o iritare se născu la vederea imaginii care-i apăru în fața ochilor.

Amy, care stătea în pragul ușii, purtând cămașa de noapte din flanel, cu picioarele goale, încrucișate unul peste celălalt, îi spiona curioasă pe cei doi. Stephanie fu brusc adusă cu picioarele pe pământ. Brock se întoarse și privi peste umăr, și mai curând fu cuprins de frustrare decât de furie. Avea în ochi o strălucire de amuzament ironic și de regret când se întoarse și o privi pe Stephanie.

– Cine este bărbatul ăsta? vru Amy să știe. Este soțul tău?

Brock salvă ceașca de cafea din mâna tremurândă a Stephaniei, pentru ca apoi să ridice caraghios o sprânceană.

– Nu, este un prieten, îi explică Stephanie, abia conștientă de cele spuse.

Fetița alergă repede, traversând camera ca și cum ar fi fost chemată.

– De ce dormi pe jos? îl întrebă ea pe Brock, urcând pe așternuturi și așezându-se pe pernă, cu picioarele sub ea.

– Pentru că nu era altundeva loc și pentru mine să dorm, îi răspunse el, privind intruziunea fetiței cu răbdare și toleranță, lucru care o surprinse pe Stephanie.

– Dar era loc suficient în pat, insistă Amy.

– Părea un pic cam prea aglomerat pentru mine.

Îi aruncă Stephaniei o privire cu subînțeles.

O Marsha adormită pe jumătate intră în cameră, frecându-și ochișorii somnoroși și ținând în brațe cartea de povești. Urmă rapid traseul surorii ei mai mari, așezându-se pe marginea cealaltă a pernei cu picioarele încrucișate și căscând.

– Unde mergeți să vă luptați? întrebă inocent fetița mai mare

– De ce întrebi? spuse Brock puțin amuzat.

– Pentru că mama și cu tata fac asta câteodată dimineața, explică ea. Tati o gâdilă pe mami și o face să râdă așa de tare încât ajunge să țipe. Apoi tati o sărută, așa cum făceați voi adineauri.

– Înțeleg.

Colțurile buzelor lui erau cu greu reținute să nu se lărgească într-un zâmbet.

– Și apoi ce se mai întâmplă?

Stephanie trase adânc aer în piept, stânjenită de privirile lui viclene.

– Obrajii lui mami se fac roz așa cum sunt ai lui Stephanie acum, admise Amy cu un farmec inegalabil. Ne gonește în camerele noastre și ne ajută să ne îmbrăcăm, astfel încât să putem ieși afară, la joacă.

– Mami s-a trezit? încercă Stephanie să schimbe subiectul.

– Nu încă.

Era evident că lucrul acesta nu le afecta deloc pe fete.

– Voi aveți copii?

– Nu, replică el, în timp ce își trecu privirile peste cele două fetițe.

– Nu v-ar plăcea să aveți și voi fetița voastră? spuse Amy încurcată. Tati spune că este minunat, mai ales când ai două.

– Cam are două fetițe, nu-i așa? răspunse Brock.

– Da. Însă voi puteți să aveți doi băieți, adaugă Amy.

– Da, dar băieții pot să fie răi câteodată, vorbi acum Marsha. Jimmy Joe Barnes a călcat pe capu' păpușii mele și i l-a rupt dinadins.

Vocea lui Madge Foster care se auzi din dormitor:

– Amy, Marsha? Unde sunteți?

– Suntem aici, mami, răspunse Amy imediat.

– Ce faceți voi...dar întrebarea nu mai fu terminată o dată ce Marge ajunse în pragul ușii.

Priveliștea tabloului cu Brock pe jumătate dezbrăcat împreună cu Stephanie și fetițele ei o făcu imediat să se simtă stânjenită de felul în care era îmbrăcată, în cămașă de noapte. Se retrase rapid după ușă folosind-o drept pavăză.

– Fetelor, veniți imediat aici! le ordonă ea. Încă nu v-ați spălat pe dinți, spuse ea ca și când acesta ar fi fost motivul pentru care le chema.

Cele două fete se ridicară și merseră în dormitor. Madge îi trimise Stephaniei o privire însoțită de o grimasă în semn de „mii de scuze“.

– Acum, o prinse Brock pe Stephanie de mână, dezechilibrând-o și luând-o din nou în brațe, unde rămăseserăm când am fost atât de brutal întrerupți?

Buzele lui abia le atinseră pe ale ei când se auzi o bătaie în ușă. Eliberând-o el începu să bombăne.

– Se pare că locul ăsta o să se transforme curând într-un peron de gară. Mai bine mi-ai da pantalonii, pentru că este posibilă o paradă în orice moment.

Înainte de a răspunde la ușă, Stephanie îi aruncă pantalonii care erau atârnați pe un scaun din apropiere. Era una dintre menajere, care făcea verificarea camerelor. Când Stephanie se întoarse și închise ușa Brock era deja în picioare, cu pantalonii pe el.

– Mai vrei niște cafea? sugeră ea

– De ce nu, având în vedere împrejurările actuale care nu ne permit să facem nimic.

Telefonul începu să sune. Brock îi spuse să stea unde era.

– Răspund eu.

Ridică receptorul, apoi, ezitând, privi la Stephanie și îi spuse celui care sunase:

– Doar o clipă vă rog...

Acoperi cu o mână microfonul telefonului și o întrebă pe Stephanie:

– Numele femeii de alături este Foster?

– Da.

– Este soțul ei la telefon, îi explică el. Și, evident,

telefoanele au fost repuse în funcțiune, este un alt telefon lângă pat pe care ea poate să-l folosească.

– O să-i spun eu.

Îi înmânã ceașca cu cafea lui Brock și merse la ușa dintre camere, unde bătu încet.

– Madge, soțul tău la telefon.

Din dormitor se auziră prima oară strigătele celor două fetițe, apoi se auzi ecoul acestora în receptorul din mâna lui Brock pe care acesta îl puse înapoi în furcă, uitându-se la Stephanie și întrebând-o cu un aer de glumă:

– Cum crezi că va reuși să-i explice că la telefon a răspuns un bărbat?

– Cu furtuna și cu toate celelalte, cred că soțul ei va reuși să înțeleagă situația, spuse ea, rezolvând problema dintr-o mișcare și întorcându-se la ceașca ei de cafea ce se afla pe masă, pentru a o umple din nou.

În timp ce-și turna cafeaua din vasul termoizolant, Brock se apropie pe la spatele ei și, trecându-și mâna peste talia ei, se aplecă să o sărute pe gât.

– Crede-mă, dacă eu aș suna și mi-ar răspunde un alt bărbat decât fratele tău, ai avea foarte multe de explicat.

O senzație delicioasă îi străbătea pielea în urma săruturilor lui și mușcăturilor tandre.

– Îmi voi aminti, astfel încât de acum înainte să răspund doar eu la telefon, glumi ea, și asta în special când mă voi întâlni pentru diverse distracții cu prietenii mei.

Brațul lui o cuprinse și o strânse brusc cu putere.

– Nu glumesc, Stephanie, numai când mă gândesc la asta...cum ar putea altcineva să te atingă...

Cineva bătu încet la ușa de la intrare. Brock blestemă sălbatic evenimentul și , după ce o eliberă pe Stephanie, se îndreptă spre ușă cu pași măsurați, nervos.

Perry stătea afară, surprins de prezența lui în ușă.

– Nu eram sigur că te-ai trezit.

Brock râse scurt.

– Sunt treaz, este în regulă. Mulțumită celor două fetițe, apoi mămicii lor, apoi telefonului de la tăticu' și în cele din urmă menajerei care avea cine știe ce lucruri de aranjat, nu se știe pe unde. Te rog, intră, oricine poate s-o facă.

Iritarea din vocea lui neutraliza încercarea de a da o notă glumeață.

– Presupun că o cauți pe sora ta, Stephanie.

– Nu neapărat.

Privirea lui Perry părea mult mai plină de scuze atunci când o întâlni pe a ei, lucru foarte rar întâlnit la el.

– Am nevoie de planificarea ratei revizuite pe care am făcut-o ieri după-amiază. M-am uitat în biroul tău, dar nu am găsit-o.

– Este într-un dosar în sertarul din dreapta al biroului, îi indică ea repede poziția precisă.

– Cum se poate scăpa de aici cel mai repede? ceru pe neașteptate Brock să i se explice.

Ea îl privi mirată, nevoind să creadă implicațiile pe care le-ar putea avea punerea acestei întrebări. Brock nici măcar nu s-a uitat la ea.

– Aeroportul este încă închis, dar autostrada a fost deschisă. Pe unele părți zăpada mai este spulberată de vânt, spun în raportul de dimineață cei de la Controlul Circulației, îi răspunse Perry.

– Doar nu pleci? aproape că îl acuză Stephanie.

– Trebuie să plec. Apoi se uită la ea plin de furie. La naiba! Nici mie nu-mi place deloc!

Pe nesimțite Perry părăsi camera, lăsându-i singuri. Stephanie se întoarse cu spatele la el pentru a-și ascunde dezamăgirea. Îl auzi punându-și ceașca de cafea pe masă și îndreptându-se spre ea. Mâinile lui s-au așezară ezitante pe umerii ei.

– Douăzeci și patru de ore, atât am putut să rup, Stephanie, îi explică el pe un ton sălbatic. Deja am stat mai mult decât îmi puteam permite, și cel mai mult din timp l-am pierdut încercând să ajung aici.

– Înțeleg.

Ea se întoarse spre el și se trezi în fața zidului gol al pieptului lui.

– Sincer... mă bucur că ai venit, și o să fiu bucuroasă ori de câte ori vei veni aici, oricât de puțin sau de mult vei sta.

Ochii lui gri se îmblânziră și nu mai erau plini de furie după cele spuse de Stephanie, iar acum se aprinseră strălucind ca luminile unui foc al dorinței după buzele ei, al nevoii puternice de a o săruta. Și,

fără nici o urmă de ezitare în mișcarea mâinilor, o aduse lângă el și se aplecă asupra ei.

Sărutul lui o umplu de furia neconsumării dorinței ce o totura, crescând excitarea ei până la nivelul nevoii lui arzătoare, acum atât de vizibilă, și făcând-o să simtă agresiunea masculină din pasiunea lui. Brațele ei se încolăciră de împrejurul gâtului lui, în timp ce ea se prăbuși lipsită de orice puteri la pieptul lui. Înainte ca îmbrățișarea să le scape de sub control, el se forță să se poată despărți din înlănțuire, moment pe care-l însoți cu un geamăt.

– Ar fi mai bine să pleci acum, o sfătui el atent. Noi nu mai avem cum să stăm singuri, și ar fi cazul să-ți spun la revedere de pe acum.

– Brock!

– Crede-mă, este mai bine așa, insistă el. Te voi vedea imediat ce voi avea posibilitatea, știi asta, nu-i așa?

– Da, știu, încuviință ea, și încercă să nu se mai gândească la ce ar putea să însemne asta, cât timp ar mai trebui să treacă până la următoarea lor întâlnire.

El o conduse până la ușa de la intrare, strivindu-i buzele cu un sărut, înainte ca ea să părăsească încăperea. Ea își simțea gâtul uscat și ochii arzând, dar nu a plâns. O voce interioară o avertiză că aceste despărțiri ar trebui să fie un fapt pe care ea să-l accepte de bunăvoie. Astfel de situații vor fi foarte dese într-o relație durabilă cu Brock Canfield.

Capitolul 7

-Vâsc?

Perry ridică de codiță ramura cu nuanțe de roșu la nivelul ochilor și aruncă apoi o privire mirată spre Stephanie, care era îngenuncheată în fața șemineului unde aranja, pe o pătură albă ca zăpada, scena Nașterii Domnului.

– Pentru ce oare ne-ar trebui nouă vâsc, aici în casa asta?

– Asta este o întrebare foarte bună, îi răspunse ea privindu-l cu subînțeles peste umăr. Poate pentru noua noastră învățătoare, domnișoara Henderson. Am înțeles că a venit să ia cina din nou aseară la restaurant. Și, de asemenea, am înțeles că și ție „ți s-a întâmplat“ așa, pur și simplu, să-ți iei pauza de masă tocmai atunci.

– Restaurantul era aglomerat, încercă el să se apere, o roșeață răspândindu-i-se peste gât și obraji. Mi s-a părut logic s-o invit să stea la masă cu mine.

– De două ori în trei zile? îl necăji ea. N-am realizat

până acum că învățătoarele sunt atât de bine plătite, încât să le permită salariul să ia mesele la un restaurant atât de scump și luni, și miercuri. Și-a plătit ea ceea ce a consumat în amândouă serile, sau a plătit doar o singură dată?

– Pattie are gura cam slobodă, oftă Perry dezgustat.

Iar Stephanie izbucni în râs la referirea pe care o făcu fratele ei la Pattie, casierița, de altfel sursa ei de informații care-l trădase pe Perry relativ la masa pe care i-o oferise tinerei și drăguței învățătoare cu o noapte înainte.

– Pattie este îngijorată de faptul că ești singur și nu te vezi cu nimeni.

– Asta nu o privește pe ea.

– Poate că nu. Dar, în cazul în care te hotărăști s-o inviți pe domnișoara Henderson la un pahar acum, de sărbători, de ce nu atârni vâscul în centrul camerei, de grindă? Îmi pare a fi un loc strategic.

– Cine a zis că o s-o invit? izbucni Perry.

– Nu eu, ripostă Stephanie, deschizând ochii mari și luând o expresie inocentă. Dar dacă o vei face, te rog să mă anunți și pe mine. Pot oricând să-mi petrec o noapte la motel.

– Atârnă-ți singură vâscul, se dădu bătut Perry, și se întinse după cutia cu decorațiuni pentru Crăciun pentru a scoate podoabele pentru ușă.

– Adu-mi scara și o să-l pun, fu ea de acord, realizând că subiectul de discuție abordat, învățătoarea cea nouă, era unul delicat pentru fratele ei.

Un oftat îi scăpă de pe buze lui Perry când ieși din cameră pentru a aduce scara. Stephaniei îi păru rău că l-a tachinat. Trebuia să fie mai mult decât un flirt întâmplător, dacă Perry era atât de sensibil în ceea ce privește subiectul în cauză.

Iar ea, cu siguranță, nu era în situația în care să lămurească lucrurile altcuiva într-o relație de acest gen. Nu mai auzise de Brock de mai bine de două săptămâni, de la Ziua Recunoștinței. Iar două săptămâni păreau a fi, pentru ea, lungi cât o eternitate.

Telefonul începu să sune înainte ca ea să fi terminat de prins vâscul de grindă. Stephanie ezită, apoi continuă să dea cu ciocanul și să fixeze vâscul, ignorând sunetul repetat. Ușa de la intrare se deschise și Perry apăru în cadrul ei.

– Nu auzi telefonul?

– Sună abia a treia oară, îi replică ea puțin neliniștită.

– A patra, o corectă el, și se îndreptă spre telefon pentru a răspunde și a face să se oprească soneria iritantă a acestuia.

– Familia Hall, răspunse el scurt, apoi așteptă o clipă și lăsă receptorul telefonului aproape să cadă pe măsuță.

– Este pentru tine.

Cuiul pe care Stephanie îl bătea se îndoi la ultima lovitură de ciocan, ceea ce însemna că va fi nevoită să ia lucrul de la început.

– Vezi cine este și spune-i că o să sun eu peste câteva minute.

– Deja știu cine este – Brock.

Pentru o clipă expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

– Vrei să-i spun că pentru moment ești prea ocupată pentru a-i răspunde?

Menționarea numelui lui Brock o făcu să coboare în cea mai mare grabă scara, aproape să se prăbușească cu ea, apoi alergă spre telefon. Apucând receptorul telefonului, îl scăpă printre degete, iar acesta căzu pe jos. Speriată că l-ar fi putut strica, Stephanie îl duse la ureche.

– Brock? Mai ești pe fir?

Vocea ei era cuprinsă de panică.

– Dumnezeule, Stephanie! Ce ai mai făcut? îi ceru el explicații.

– Am scăpat din mână telefonul. Eram cățărată pe scară și agățam vâscul când Perry a răspuns, se grăbi ea cu explicațiile. Nu mi-am dat seama că doar tu puteai fi, până când nu mi-a spus că...apoi am fost...

Îi venea teribil de greu să-i mărturisească cât de emoționată a fost, așa că schimbă subiectul.

– M-am grăbit așa mult să răspund la telefon încât am devenit stângace.

– Te bucuri că te-am sunat?

Vocea lui își schimbă tonul și căpătă inflexiuni calde.

– Știi doar că da, murmură Stephanie, și observă că fratele ei se strecura afară din cameră pentru a o lăsa să poată discuta în voie la telefon. Îmi pare că a trecut atâta timp de când nu ți-am mai auzit vocea. Eu...

Stephanie se opri, incapabilă să mai continue.

– Tu ce, Stephanie? Ce voiai să spui? insistă Brock ca ea să termine ceea ce începuse să spună.Ți-a fost dor de mine? îi ghici el.

– Da, mi-a fost dor de tine.

Vocea ei vibră cu toată forța pe care ea o puse în aceste cuvinte.

– Și atunci de ce nu mi-ai scris asta în scrisorile tale? Nu mai pot să suport, neștiind dacă și tu, ca și mine, trăiești aceleași agonii pe care le îndur atât de greu. Felul în care îmi scrii îmi dă sentimentul că totul acolo este alb și frumos.

– Chiar ți-a fost și ție dor de mine? întrebă ea, venindu-i greu să creadă acest lucru.

– Mi-am ieșit din minți din cauza ta.

O umbra de grabă îi străbătu vocea.

– Stephanie, trebuie să te văd neapărat. Nu mai pot să aștept deloc.

– Și eu vreu să te văd.

Mâna ei se strânse pe telefon, încercând să prelungească această clipă.

– P..poți să vii aici?

– Nu, rezolvă el problema instantaneu. Sunt în Palm Springs. Nu am nici cea mai mică șansă să scap de aici, poate în preajma sărbătorilor, *poate,* accentuă el probabilitatea incertă a acelui moment posibil. Iubita mea, vreau ca tu să vii aici. Voi face toate demersurile necesare. Poți să pleci mâine dimineață, iar la prânz vei fi deja aici. Nu voi avea decât câteva ore la dispoziție pentru a fi împreună cu tine în după-

amiezele următoare ale acestui weekend, dar vom avea la dispoziție nopțile... întregi!

– Brock!

Ea fu copleșită de dorința lui de a o vedea și de invitația pe care el tocmai o făcuse, indiferent cât l-ar fi costat.

– Nu-ți face prea multe griji cu bagajele sau cu lucrurile de vară pe care ar trebui să ți le iei. Vom merge să facem cumpărăturile de sărbători – doar noi doi.

– Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

– Dar vreau să fac asta, îi replică el. Mă trezesc nopțile, imaginându-mi că ești întinsă în pat lângă mine. Nu poți să-ți descriu iadul pe care-l trăiesc când nu ești aici cu mine. Stephanie, vii?

Un răspuns afirmativ îi stătea pe buze, când ea își dădu seama de situația în care se afla.

– Brock, nu pot...

În vocea ei regretul și remușcarea erau acute, dureroase.

– De ce? Ce vrei să fac, să te implor? întrebă el nervos și vag, nedând crezare celor spuse de ea. De ce nu poți să vii?

– Trebuie să termin statele de plată. Mâine este zi de salarii pentru toți angajații motelului, explică Stephanie.

– La naiba! Vreau să fii aici cu mine, nu este mult mai important? argumentă Brock. Lasă altcuiva să facă asta.

– Crezi că mai este aici altcineva calificat, care s-o poată face?

– Fratele tău, poate. Și să nu-mi spui că nu știe cum să facă asta.

– Este foarte aglomerat și așa, cu motelul arhiplin și, deja, cu rezervările făcute pentru toată perioada, are nevoie de ajutor.

Ceea ce îi cerea Brock era lipsit de rațiune, iar ea încerca să-l facă să înțeleagă asta.

– Nu că n-aș vrea eu să vin, Brock, dar nu pot.

– Ai putea, dacă ți-ai dori suficient de tare lucrul ăsta, refuză el încăpățânat să accepte argumentele ei. Spune la toată lumea că va trebui să aștepte cu salariile până săptămâna următoare. Nu-mi pasă, Stephanie, terbuie să te văd. Vreau să zbori încoace.

– Este imposibil. Nu pot. Dacă te-ai gândi un pic, ai înțelege de ce nu pot, spuse ea, tonul ei ridicându-se, îmbinând furie și confuzie în el. Nu ești corect.

– Corect? Ceea ce simt pentru tine nu este corect! argumentă Brock. Am nevoie de tine.

– Te rog nu face asta, spuse ea aproape izbucnind în lacrimi. Nu pot să vin.

Urmă o tăcere lungă înainte ca pe fir să se audă din nou vocea lui mânioasă.

– În regulă atunci, dacă asta este ceea ce îți dictează inima.

– Nu asta este ceea ce eu simt. Este exact felul în care stau lucrurile.

– Faci cum vrei, spuse el distant și dezinteresat. La revedere!

Stephanie oftă puternic, dând aerul afară din piept, înainte ca el să închidă. Privi în gol la telefon

mult timp, înainte de a-și șterge lacrimile care curgeau din abundență pe obraji. Își trăgea nasul, când Perry tocmai intră în cameră. El îi dădu o batistă, dar n-o întrebă ce s-a întâmplat.

De asemenea, nu spuse absolut nimic când ea luă creanga de vâsc și o azvârli pe fundul cutiei pentru ornamentele de Crăciun, și nici când luă scara și o duse înapoi pe verandă. Fratele ei nu avea nici un chef să agațe vâscul de grindă, iar Stephanie se gândi că era prea puțin probabil ca ea să aibă nevoie de el.

Trecu aproape o săptămână până când își înfrânse mândria și-i scrise lui Brock o scurtă scrisoare, în care îi spunea doar cât de rău îi pare că el n-înțeles de ce ea a trebuit să-i refuze oferta. Dar lăsă să se înțeleagă în mod subtil că ea luase decizia corectă.

*

* *

Cu o săptămână înainte de Crăciun, la biserică avu loc o seară de colinde. Un accident, petrecut pe pârtie, al unuia dintre oaspeții de la motel, nu-i permise lui Perry să poată merge la seara de colinde însă o încurajă pe Stephanie să se ducă de una singură. Privind această seară mai mult ca pe o seară religioasă decât ca pe o petrecere, ea acceptă.

O conduse la biserică și îi lăsă instrucțiuni să-l sune când se va termina, astfel încât să vină și s-o ia

pentru a o duce acasă. Acest lucru nu părea a fi necesar, o dată ce prima persoană pe care o întâlni acolo fu Chris Berglund. Părinții lui aveau în proprietate o fermă la mai puțin de o milă depărtare de casa lor, iar ei doi crescuseră practic împreună, din colegi de joacă devenind, la vremea școlii, colegi de clasă. Avea impresia că-l cunoștea parcă dintotdeauna, ca și cum ar fi fost rude.

Stephanie nu-l mai reîntâlnise de prea multe ori după ce au absolvit liceul. Chris mersese la facultate, de unde revenea doar la sfârșitul semestrelor, în vacanțe, cum se întâmpla și de Crăciun.

Când el află că Stephanie nu are cum să ajungă acasă, se oferi, imediat să o ducă cu mașina, având în vedere că era în drumul lui spre casă. Au vorbit multe despre foștii colegi, și-au împărtășit noutățile personale și și-au reamintit incidentele hazlii de pe vremea când erau copii.

Când intră pe alee la întoarcerea acasă, Stephanie se lăsă pe spate și oftă. Nu-și mai aducea aminte de când nu mai râsese atât de mult și cu așa poftă, și de când nu s-a mai simțit așa de liberă de griji. Se uită la Chris, cu părul lui castaniu cârlionțat și cu ochelarii cu rame groase, jacheta înfoiată adăugând volum la ținuta lui subțire.

– Nu-mi vine să cred că vei deveni medic, remarcă ea. Îmi aduc aminte cum ți se făcea rău atunci când vedeai sânge.

– Mulțumesc Cerului că am crescut și am depășit etapa asta, râse el.

– Doctor Chris Berglund, încercă Stephanie să vadă cum sună viitoarea lui titulatură. Sună foarte profesional numele tău.

– Cam sună, nu-i așa? fu el de acord, însoțind cele spuse cu o strâmbătură. Dar mai am câțiva ani buni până termin școala și apoi toată perioda de secundariat, pâna când titulatura asta o să devină o realitate. Va trebui să învăț să spun cu finețe „Vă rog să deschideți gura și să spuneți Aaa!“

Stephanie râse, după care îi spuse:

– Pariez că vei fi impecabil în toate privințele, inclusiv manierele.

– O știi deja.

Chris încetini mașina pe măsură ce se apropiară de casă.

– Se pare că Perry te așteaptă. Este o ușurare, văd că ți-a lăsat lumina de la intrare aprinsă. Acum frățiorul mai mare joacă rolul părintelui grijuliu?

– Nu este stilul lui. Perry este Perry și atât. Nu l-aș schimba pe nimic din lume, replică ea, crezând cu convingere în cele ce tocmai le spusese.

– Este un tip simpatic și deosebit, fu Chris de acord, înainte de a trage mașina în fața casei, în spațiul deszăpezit.

Stephanie se dădu jos din mașină, unde îl așteptă pe Chris să înconjoare mașina și să ajungă la ea pentru a o conduce până la ușa de la intrare

– De ce nu intri să bei ceva, îi sugeră ea. Lui Perry i-ar face cu siguranță plăcere să te revadă.

– Mai bine nu, îi refuză Chris invitația cu părere de rău. Am venit acasă chiar în după-amiaza asta. și cum mama era responsabilă cu colindele și toate celelalte, nu am prea avut cum să stau cu ai mei. În seara asta sunt invitați pe la noi la masă preotul și soția lui și niște prieteni de ai mamei și ai tatălui meu. Cred că vor dori să mă prezinte.

– Firesc, înțelese Stephanie, oprindu-se în ușă și întorcându-se spre el. Mă bucur că ai venit acasă, Chris. Parcă nu este la fel când tu nu ești pe aici.

– Data viitoare o să trec și pe la voi. O să vin și cu doi tipi de la mine din Fraternitate. O să îți fac lipeala cu unul dintre ei, spuse Chris făcându-i cu ochiul. Nu vreau ca fetița mea favorită să se transforme într-o fată bătrână.

Își puse mâinile pe talia ei și o trase mai aproape.

– Ești mult prea frumoasă pentru asta.

– Lingușitorule, râse ea, dar un ghimpe se trezi în sufletul ei.

Sărutul lor fu cald, prietenesc, inocent și fără sensuri ascunse. Astfel că nu avu de ce să obiecteze – nu mai mult decât dacă ar fi sărutat-o oricare alt membru al familiei. Era la fel și în cazul lui Chris. Nici unul dintre ei nu păstra cine știe ce pasiune secretă pentru celălalt.

El zâmbea în timp ce se îndrepta spre mașină îi spuse:

– Spune-i lui Perry că voi trece mâine pe la motel, poate bem împreună o cafea.

– În regulă, fu ea de acord și adăugă o scurtă fluturare din mână în timp ce el dispărea în josul alei. Mulțumesc pentru că m-ai adus!

Răspunsul lui fu o simplă fluturare din mână. Stephanie se răsuci pentru a intra în casă în momentul în care se auzi ușa de la mașină că se trântește. Grăbindu-se să intre înăuntru din cauza frigului de afară, se opri în holul de la intrare și își scuturâ zăpada de pe bocanci pe preșul gros.

– Hei, Perry! îl strigă ea pe fratele ei, în timp ce începuse să-și desfacă fularul lung, strâns de jur împrejurul gâtului. Ghici cine a venit acasă de Crăciun?

Abia făcu câțiva pași înăuntru când văzu o siluetă întunecată care stătea în picioare în fața șemineului. Ea se opri, bâlbâindu-se în fața surprizei, înainte ca bucuria s-o inunde.

– Brock! strigă ea fericită și înaintând cu pași ușori.

– Surpriză! Surpriză!

Sarcasmul străbătea ușor din vocea lui, oprind-o ca o barieră pusă între ei.

Mâna lui stângă era băgată în buzunar. În dreapta ținea un pahar cu whisky, întrucât nimic altceva de băut nu se găsea în casă. Picioarele sale erau puțin depărtate într-o poziție provocatoare. Dar ceea ce o înghețâ pe Stephanie fu puternica furie plumburie din ochii lui. Părea că trăsăturile lui masculine au fost decupate din stâncă.

– Când ai ajuns aici? reuși ea în cele din urmă să-l întrebe. De ce nu mi-ai zis că vii?

– Acum un sfert de oră. Care este problema? spuse el pe un ton de batjocură. Ți-ai fi dorit să ajung cu cincisprezece minute mai târziu și să ratez să fiu martor la nemaipomenita scenă de tandrețe care s-a petrecut în fața ușii?

Gura lui se subție pe măsură ce înghiți din whisky. Pe chip i se putea citi dezgustul și nemulțumirea.

– Pariez că ți-ai fi dorit să știi când voi sosi. Ai fi făcut astfel încât să-ți realizezi mai bine farsa!

– Brock, nu așa stau lucrurile, protestă ea cu o voce îndurerată.

– Vrei să spui că acesta nu este un exemplu concludent în ceea ce privește felul în cate tu m-ai așteptat? o provocă el obraznic. L-am văzut cum te-a sărutat.

Stephanie se întoarse și privi spre ușa de la intrare. Din cauza becului aprins era ca și cum s-ar fi sărutat cu Chris aici în living, nu era absolut nici o diferență. Cu colțul ochiului îl văzu pe Perry venind de la bucătărie, atras de vocea ridicată a lui Brock.

– A fost Chris, apelă ea aproape inconștient la ajutorul fratelui ei, pentru a-l face pe Brock să înțeleagă cât de inocent putea fi sărutul pe care acesta l-a văzut.

– Este vecinul nostru... începu Perry, încercând să-i vină în ajutor.

– Cât de confortabil, șuieră Brock.

– Nu înțelegi, insistă Stephanie neajutorată.

– Înțeleg prea bine.

Vocea lui era sălbatică.

– Înțeleg că am fost un prost să cred că tu ești altfel decât celelalte.

Cu o furie nestăpânită el azvârli paharul în foc. Stephanie se sperie de zgomotul paharului transformat în cioburi și imediat după aceasta de explozia alcoolului care acoperi bușteniі din șemineu cu flăcări mari.

Totul se petrecu atât de repede, încât Stephanie nici nu-și dădu seama când plecă Brock de lângă șemineu, trebuind ca acesta să ajungă lângă ea pentru a reliza acest lucru. În momentul când ea se întoarse după el, ușa de la intrare îi fu trântită în față. Se repezi la clanța ușii, care momentan se juca cu furia ei, nedeschizându-se.

Reuși în cele din urmă s-o deschidă, chiar în momentul în care Brock ajunse în dreptul camionetei, ocolind-o pentru a ajunge la mașina sa care era parcată lângă ea. Volumul mare al camionetei o ascunsese privirilor, dar nici ea nu se uitase după mașina lui.

În timp ce ea alerga după el, auzi ușa de la mașină trântindu-se și motorul pornind. Înainte ca ea să ajungă la calea de acces, el deja întorsese și pornise pe alee. Stephanie a putut să vadă o clipă profilul lui încruntat și liniile aspre ale chipului, înainte ca mașina să accelereze și să dispară în josul aleii.

– Stephanie? o chemă fratele ei din cadrul ușii.

Ea făcu o pauză destul de lungă până când îl întrebă:

– Cheile de la camionetă sunt în contact?

– Da, dar ce vrei să faci? o întrebă el, aproape știind ceea ce ea avea de gând să facă.

– Trebuie să-i explic. Nu pot să-l las așa, îi răspunse ea peste umăr în timp ce se grăbea să ajungă le mașină.

Ea pierdu din vedere luminile de poziție ale Mercedesului atunci când acesta ajunse în intersecție și intra pe artera principală. Judecând după direcția pe care mașina lui Brock o luase, ea presupuse că mergea spre motel.

*
* *

Mașina lui era parcată în zona rezervată angajaților, aburi ridicându-se de pe capota mașinii, când ea ajunse acolo. Parcă mașina chiar lângă a lui și se grăbi să intre, încetinind ritmul pașilor când ajunse în holul motelului. Neluând în seamă privirile întrebătoare ale recepționerului, ea nu se opri ca să-i explice ce căuta acolo la ora aceea târzie din noapte.

Inima îi bătea ca și cum ar fi vrut să-i iasă din piept când ajunse în fața ușii de la apartamentul lui Brock. Înainte de a-și pierde curajul, ciocăni repede de trei ori. Ușa fu brus deschisă de o mână nervoasă. Ochii lui Brock deveniseră ca două fante gri, plini de mânie.

– Merit șansa de a-ți explica ceea ce ai văzut, se grăbi Stephanie să-i spună, înainte ca el s-o gonească.

Fără sacou, el avea numai, o cămașă albă și o cravată care se părea că a suferit de pe urma încercării lui

de a slăbi nodul. Mâna lui se întoarse pentru a-și termina treaba și a lărgi nodul, întorcându-se și neînchizând ușa în urma lui. Stephanie pătrunse înăuntru ezitând, închizând ușa după ea și privind violența stăpânită cu care Brock își scoase cravata de la gât și o aruncă într-un fotoliu.

Fără să se uite la ea, se îndreptă spre panoul chinezesc, auriu, pe care-l dădu la o parte descoperind barul. Îl privi cum aruncă două cuburi de gheață într-un pahar cu whisky. El luă o înghițitură din pahar și plecă de lângă bar, fără a-i spune nimic, fără a se uita nici măcar o clipă la ea.

– Eu...

Îi era greu să înceapă mai ales când era atât de rece tratată de el.

– Chris Berglund și cu mine am copilărit împreună. Ne-am jucat împreună, am fost împreună la școală și la liceu. Este student la medicină și nu l-am mai văzut de foarte mult timp. A venit în după-amiaza asta în vacanța de Crăciun.

– Trebuie să fi fost o reîntâlnire foarte plăcută, comentă caustic Brock.

– A fost minunat să-l revăd, refuză Stephanie să nege acest lucru. Eu și cu Chris suntem prieteni de foarte mult timp. Și asta este tot ceea ce a fost între noi. Suntem ca un frate și o soră, unul cu celălalt. Știu cum ar fi putut să pară...

– Știi? șuieră printre dinți Brock. Ai cea mai mică idee cum este să anulezi toate întâlnirile și să-i trimiți pe cei mai importanți directori executivi să se plimbe

și să facă o baie în lac, spunându-le că există femeia asta, pe care nu ți-o poți scoate din cap și dacă nu o vezi mai ai puțin și înnebunești? Astfel, îți iei liber și renunți la toate. Ajungi în cele din urmă aici, acasă la ea, așteptând-o să se întoarcă de la biserică – *de la biserică!* sublinie el cu un accent de nemulțumire. Auzi o mașină venind, apoi voci. Ești atât de nerăbdător să o vezi, încât aproape zbori spre ușă. Dar acolo, iată, ea se sărută cu altcineva.

– Dar asta n-a însemnat nimic!

Vocea ei era înecată de emoțiile și sentimentele pe care le încerca drept răspuns la cele pe care le afișa Brock, la sentimentul lui de trădare.

– Trebuie să mă înțelegi că nu este nici o diferență între ce ai văzut și între a-l săruta pe Perry.

– Și eu chiar trebuie să cred că ți-a fost dor de mine? o provocă el. Că abia așteptai să mă vezi?

– Da.

Stephanie rămase înmărmurită, văzând că el se îndoia de asta.

– Atunci de ce nu mi-ai scris? îi ceru Brock explicații, trântind paharul pe masă pentru a puncta întrebarea.

– Pentru că m-am gândit... după ce m-ai sunat și... când eu n-am putut să vin la tine în California...

Stephanie era atât de confuză încât nu putu să-și termine propozițiile înainte de a le începe pe următoarele.

– Mi-ai spus „la revedere“ și m-am gândit că vrei să te desparți de mine definitiv. Erai atât de furios pentru că te-am refuzat, îi reaminti ea.

– Da...

El începu să măsoare cu pași mari camera.

– Eram furios – pe tine și pe mine. Când scrisorile acelea au încetat să mai sosească, am crezut că te-am pierdut. Am făcut tot acest drum pentru a-mi cere iertare că am fost atât de egoist, că am fost un nenorocit arogant.

El se opri în fața ei, întinzând mâna să-și înfigă degetele în carnea moale a umărului ei.

– Pentru ca apoi să te găsesc în brațele unui alt bărbat, eu...

Trăsăturile chipului său se adânciră mult mai tare, pe măsură ce se lupta să-și țină în frâu emoțiile care-l copleșeau. Cu o mișcare bruscă el îi strivi buzele de ale lui, mușcându-le, rănind și pedepsind în același timp, șocând-o pe Stephanie care îndură tăcută până când momentul lui de furie trecu.

Ridicându-și pentru o clipă capul pentru a-i privi buzele-i mușcate și tremurânde, Brock îi lăsă timp să tragă aer în piept. Apoi își trecu cu forța mâinile pe sub haina ei și o strivi într-o îmbrățișare dureroasă. Sărutări aspre fură împrăștiate pe părul și tâmplele ei în timp ce sunete de agonie ieșeau din pieptul lui.

– Mă acuzi fiindcă am înnebunit un pic? gemu el. Mă întreb...

Își ridică din nou capul, furia încă citindu-i-se în ochi.

– Câți bărbați sunt acolo? Câți bărbați ar zbura, făcând ocolul lumii, pentru a fi cu tine?

– Brock, ești numai tu, șopti Stephanie, ridicând o mână tremurătoare pentru a mângâia cu vârful degetelor linia fermă a obrazului lui.

– Dar nu știu ce faci când eu nu sunt aici. Dumnezeule, nici măcar nu știu dacă încă mai ești virgină!

Ea era înmărmurită că dubiile lui mergeau atât de departe.

– Doar nu crezi asta!

– Dovedește-o, o provocă Brock cu un nou îndemn în voce.

Mâinile lui se încleștară pentru a o aduce mai aproape de contururile dure ale trupului lui, făcând-o acut conștientă de dorința lui.

– Stai cu mine în noaptea asta.

– Te aștepți ca eu să mă culc cu tine, numai pentru a-ți dovedi că sunt încă virgină, îl acuză ea, mâinile ei împingând în pieptul lui pentru a păstra cât de cât o distanță între ei. Ce fel de motiv mai e și ăsta?

– Este unul al dracului de bun! izbucni el. Pentru că trebuie să mă convingi că nu am intrat în acest iad pentru nimic!

– Nu!

O neașteptată scădere a strânsorii îi permise ei să se elibereze din brațele lui, și Stephanie se retrase repede către ușă.

– Nu trebuie să-ți dovedesc nimic. Te-am întrebat eu cu câte femei te-ai culcat de când m-ai întâlnit pe mine? Nu uita că eu știu despre Helen! Ce fel de

lucruri crezi că îmi imaginez cât timp tu ești plecat? Nici nu-ți trece prin gând câte nopți am petrecut stând de veghe și întrebându-mă cine o fi lângă tine. Dar, îți promit, în noaptea asta nu voi fi eu aceea! Nu, pentru un motiv ca al tău!

Răsucindu-se, ea ieși pe ușă, ajungând în hol, dar graba ei nu era necesară. Brock nu făcu nici o încercare de a o urma. Demonii care o urmăreau erau numai în propria ei imaginație. Ea își încetini pasul și traversă încet holul, pentru a ieși afară, ajungând la camionetă.

Un sentiment de indignare justificată și mândrie îi păstra ochii uscați și bărbia ridicată. Asta dură până când ajunse acasă și, singură în dormitor, începu să se gândească la câteva din lucrurile pe care Brock i le spusese și la implicațiile pe care le aveau pentru ea – chiar și la faptul că o iubea.

Revolta ei se răci rapid când realiză că, poate, a refuzat lucrul pe care și-l dorea mai mult decât orice altceva. Următoarea întrebare era dacă va putea trece peste mândria ei și va putea admite asta în fața lui Brock.

Capitolul 8

Toată noaptea, Stephanie s-a luptat cu dilema ei. Se trezi sâmbătă dimineața fără să fie mai aproape de o soluție decât fusese cu o noapte în urmă. La micul dejun, Perry observă cearcănele adâncite de sub ochii ei.

– Cum a fost noaptea trecută? Te-a ascultat Brock?

El împinse farfuria goală și se aplecă peste masă pentru a-și termina ultima ceașcă de cafea.

– M-a ascultat.

Dar ea nu preciză dacă el o crezuse sau nu.

– Și? întrebă fratele ei.

– Ne-am certat, admise Stephanie și se ridică de la masă. Mai vrei altceva înainte de a pleca?

– Nu.

El scutură din cap și își goli ceașca de cafea.

– Este târziu, ar fi mai bine să plec. Ai de gând să speli rufe în dimineața asta? Coșul cu haine este încă în dormitorul meu.

De obicei ea aducea la parter rufele murdare înainte de a pregăti micul dejun.

– Da... O să spăl. Le voi lua mai târziu.

Pentru moment rufele murdare erau foarte departe de gândurile ei.

– Ne vedem diseară, murmură ea pe un ton absent.

După ce Perry plecă, Stephanie hotărî să lase spălatul rufelor pentru după-amiază. În loc de asta, hotărî să șteargă praful și să facă curat în living. În secret, spera ca Brock să facă prima mișcare pentru a pune capăt neînțelegerii lor, astfel încât nu voia să stea departe nici de telefon, nici de fereatra care dădea în fața casei.

Dimineața trecu fără nici un telefon, și ea începu să-și facă griji că Brock ar fi putut pleca. Nu putea suporta gândul că s-ar fi putut despărți. Dintr-o dată, i se păru o încăpățânare copilărească insistența tăcută ca Brock să fie primul care să spună că îi pare rău pentru că se certaseră.

Se grăbi către telefon și formă numărul de la motel, cerând să-i fie făcută legătura cu apartamentul lui Brock. Își ținu respirația în timp ce asculta țârâitul de la celălalt capăt al firului o dată, de două ori, de trei ori, apoi...

– Da?

Era Brock. Ea îi recunoscu vocea instantaneu.

– Sunt Stephanie, spuse ea și așteptă un semn al unei reacții favorabile.

Răspunsul lui veni după un timp infinit de lung. și nu era decât un dezamăgitor și lipsit de interes:

– Da?

– Aș vrea să vorbesc cu tine. Pot să vin să te văd? întrebă ea, încercând să pară calmă și nu atât de neliniștită pe cât se simțea.

Din nou urmă o tăcere lungă.

– Când?

– Acum.

Înainte de a spune asta, simți cum îngheață.

Pauza lui Brock fu lungă de câteva secunde.

– Aștept câteva telefoane de peste ocean. Poate mai târziu... să zicem, în jur de ora cinci, sugeră el cu un ton lipsit de orice urmă de emoție.

– Este foarte bine, răspunse ea, pentru că nu ar fi putut spune nimic altceva.

– Bine. Te voi aștepta atunci, replică el, scurt și la obiect. La revedere.

– Da... La revedere, răspunse Stephanie, apoi urmă un clic și sunetul de linie ocupată se auzi în receptor.

Rămasă fără mijloc de transport pentru că Perry luase camioneta, ea trebui să cheme un taxi. Punctuală, la ora cinci fix stătea în fața ușii apartamentului lui Brock. Mintal, ea repetă discursul pe care avea de gând să-l spună, apoi ciocăni în ușă.

Brock o deschise după câteva secunde. Urmă un moment de tăcere, în timp ce ochii lor se întâlniră.

– Ai venit la timp. Intră.

Un zâmbet îi remodelă contururile gurii, dar acesta era lipsit de orice urmă de căldură.

– Mulțumesc, murmură ea, în timp ce el făcea un pas într-o parte pentru a o lăsa să intre.

– Vrei ceva de băut? sugeră el.

– Te rog, spuse ea simțind nevoia unui întăritor.

La întrebarea pe care i-o puse el, Stephanie adăugă o precizare:

– Un whisky cu apă minerală ar fi foarte bun.

– Ai spus că vrei să mă vezi, îi reaminti el scopul vizitei.

– Da, spuse Stephanie, ridicându-și privirea. Noaptea trecută m-am simțit jignită de anumite lucruri pe care tu le-ai sugerat, începu ea, căutând să-i descifreze expresia chipului, în căutarea unei urme de regret.

Dar chipul lui era o mască impenetrabilă. Ea își dădu seama că Brock nu va face nimic care să-i ușureze situația delicată în care se afla. Discursul pe care cu atâta grijă îl compusese și îl repetase de atâtea ori, era în momentul de față complet uitat.

Totul fu dat pe față în momentul în care ea făcu o ultimă încercare de a ajunge la el.

– Dacă mă mai dorești, voi rămâne cu tine la noapte. Te iubesc Brock.

– O să-ți revii și din asta, fu răspunsul lui rece.

Stephaniei nu-i veni să creadă că el o îndepărtează cu atâta răceală. Ea îl privi fix, încremenită să audă cum se deschide ușa de la dormitor. Era o blondă voluptuoasă care trecu prin cameră și ea realiză că de fapt Brock nu era singur. Era Helen, aceeași femeie cu care Brock venise prima oară.

– Dargul meu, spuse aceasta lasciv, trecându-și voluptuos brațele după gâtul lui, mi-ai promis că vom fi singuri toată seara asta.

– Stephanie, ți-o amintești pe Helen, nu-i așa? completă Brock.

Privirile ei fură tulburate de zâmbetul lui batjocoritor și rece. Chipul ei deveni brusc palid, lipsit de orice urmă de culoare. Ea se făcu atât de albă la față încât nu era nici o diferență între albul chipului ei și albul scaunelor îmbrăcate în piele. Din fericire, Helen a fost disponibilă să-și petreacă împreună cu mine weekendul, altfel aș fi fost nevoit să îndur o întreagă noapte de amatorism.

Cuvintele lui care o puneau într-o situație atât de ridicolă, se rostogoliră și o loviră din plin. Paharul îi alunecă încet printre degetele tremurânde, dar ea nu auzi zgomotul pe care-l făcu atunci când se sparse pe podea. Se răsuci sub acea lovitură mușcătoare și dureroasă și alergă orbită spre ușă, ieșind afară din cameră. Lacrimile i se rostogoleau dureros, într-o avalanșă de nestăpânit, pe obraji.

Rușinea și umilința ce o copleșeau le trăia ca pe o fierbințeală arzătoare. Conștientă numai de nevoia disperată de a scăpa de acolo, nu observă privirile întrebătoare și capetele întoarse după ea în timp ce alerga pe holurile și prin salonul motelului, spre ieșire.

Nici măcar frigul de afară nu temperă fiebințeala durerii ei. Oftând, își dădu seama că singurul loc în care se putea duce era acasă. Camioneta era parcată chiar lângă intrare. Grăbindu-se spre ea, aruncă o privire înăuntru, și trebui să-și șteargă lacrimile pentru a putea vedea dacă sunt cheile în contact.

Urcă în mașină, porni motorul și dădu înapoi pentru a ieși din parcare. Lacrimile refuzau să se oprească, potopul începu de-a binelea. Când intră pe drumul principal, aproape că atinse cu camioneta aripa unei alte mașini care venea din față, răsucind volanul în ultima clipă reuși s-o evite.

Eliberându-se din îmbrățișarea Helenei, Brock merse spre ușa lăsată deschisă de Stephanie și o închise. Pantofii lui trecură cu zgomotul specific peste cioburile paharului Stephaniei spart pe podea în balta de whisky. Înghiți o gură din paharul lui, încercând să scape de amarul pe care îl avea în gură. Privirea lui trecu lipsită de interes peste femeia aproape goală care se afla în aceeași cameră cu el.

Un zid de lacrimi îi obtura vederea lui Stephanie. Ea nu putea să vadă încotro merge sau dacă măcar se mai află pe carosabil. Nu mai avea nici o importanță. Atunci când camioneta începu să patineze pe drumul alunecos, ea frână, neîncercând să controleze mașina, lăsând-o să se oprească acolo unde va voi. Mașina trecu prin câteva hârtoape și se opri brusc. Bruschețea cu care mașina s-a oprit o catapultă înainte lovind-o de volan.

Nu i s-a părut că a avut un accident. Pur și simplu profită de suportul pe care i-l oferea volanul pentru a-și încrucișa brațele deasupra lui și a plânge în voie. O mare de durere izvora din ochii ei. Lacrimile păreau singura soluție de a se elibera de sub povara care o copleșea.

– Spectacolul s-a terminat Helen, pune ceva pe tine, îi ordonă el cu o voce plată.

Privirea ei îl măsură dezaprobator. Cu o mișcare se întoarse, antrenând furoul din nylon în mișcarea ei, și dispăru în dormitor. El își termină restul de băutură din pahar, așteptând apoi ca efectul de amorțeală al alcoolului să-și facă apariția. Nu se întâmplă ca de obicei, astfel încât se îndreptă din nou către bar pentru mai umple încă o dată paharul.

Luă din bar sticla de whisky și se întoarse spre fotoliu. Se întinse în el, cu picioarele desfăcute și privi în gol spre fereastră la munții acoperiți cu zăpadă aflați în depărtare.

Abia dacă-i aruncă o privire lui Helen când reveni îmbrăcată cu o rochie lungă, neagră, cu margini tivite cu hermină albă. Avea o ținută perfectă în această rochie, în total acord cu părul ei platinat. Fără să aștepte nici o invitație din partea lui, merse la bar și își prepară un gin tonic.

– Nu vrei să chem o cameristă să curețe mizeria asta? întrebă ea, arătând spre cioburile și lichidul aflat pe podea.

– Nu.

Brock închise ochii. Își simțea pieptul gata să explodeze.

– Chiar a trebuit să fii atât de aspru cu ea? îi reproșă Helen. Nu puteai s-o părăsești cu mai multă eleganță?

– Este cel mai bun mijloc de a-i spune și de a fi sigur că a prins mesajul.

Ea surprinse îngrijorarea și oboseala din vocea lui.

– Sunt momente când nu sunt sigură că ai inimă, Brock Canfield.

El ridică paharul și îi studie conținutul în lumina slabă a acelei după-amiezi de iarnă.

– Eu nu sunt genul de familist.

– Ai de gând să te îmbeți Brock? îl întrebă Helen care stătea întinsă pe canapea. Sau poate că sticla de whisky pe care o ții în mână e pe post de pătură care să te încălzească?

Brock privi la sticla de cristal pe care o ținea în mână, cu dopul special pentru porționat cantitatea de băutură, apoi la paharul gol pe care nu-l mai umpluse.

– O să iau în considerare și lucrul ăsta.

Dar se părea că nu merită efortul. Își lăsă capul să cadă pe spate.

Starea de stupoare care probabil s-ar fi instalat, nu ar fi fost decât un prilej de a se întoarce după un timp la starea de normalitate.

În ușă se auziră câteva bătăi, care-l făcură să-și ridice capul, acoperindu-și apoi ochii cu mâna.

– Răspunde, îi spuse lui Helen, și nu vreau să mă deranjeze nimeni. Nu am chef să văd pe nimeni.

Cu un foșnet femeia își coborî picioarele de pe canapea pentru a se ridica și a merge spre ușă. Întredeschise ușa discret.

– Îmi pare rău, dar domnul Canfield nu vrea să vadă pe nimeni,spuse ea încet și puțin obraznic.

– Pe mine o să mă vadă, spuse Perry și forță ușa să intre.

– Oh, dragă este fratele, declară batjocoritor Helen.

Brock își lăsă brațul să cadă pe rezemătoarea fotoliului. Ar fi preferat să nu ajungă la o confruntare cu fratele lui Stephanie, dar se așteptase și la asta.

– Ce vrei, Perry? oftă el.

– Vreau să știu unde a plecat Stephanie, spuse el după ce se opri decis în fața fotoliului lui Brock.

– De unde să știu eu?

Privirile lui se îngustară.

– Nu este aici.

– Dar a fost aici. Și pariez că *ea* – arătă Perry către Helen – este motivul pentru care a plecat în lacrimi de aici.

– Asta este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui ei, spuse Brock, turnându-și din abundență whisky în pahar din sticla de cristal.

– Atunci când o voi găsi, replică Perry. A plecat cu camioneta mea.

– Probabil că a mers acasă, ridică Brock din umeri.

– Nu a mers acasă. Am sunat încontinuu, dar n-a răspuns nimeni. Am sunat în cele din urmă la vecini. Au mers la noi acasă, dar Stephanie nu era acolo.

Acest lucru îl ridică pe Brock în picioare.

– Vrei să spui că a dispărut?

Întrebarea lui fu formulată pe un ton mai moale.

– Da. Nu știu ce s-a întâmplat aici sau ce i-ai spus, dar știu în ce stare era Stephanie când a alergat prin holul motelului, îi replică Perry. și cu siguranță că nu era în stare să conducă. Și atâta timp cât tu ești responsabil, ești dator să mă ajuți și să-mi împrumuți mașina, astfel încât să pot să mă duc s-o caut.

– Mă duc să aduc cheile.

Brock merse în dormitor și se întoarse îmbrăcat cu haina lui groasă.

– Merg cu tine.

– Nu am nevoie să vii cu mine, îi respinse Perry oferta.

– Nu-ți cer ție pemisiunea, spuse Brock îndreptându-se spre ușă. Pentru că, așa cum spuneai, sunt responsabil de starea mizerabilă în care se găsește. Vreau să mă conving că este în regulă.

– Ar fi trebuit să te gândești dinainte la asta, îl acuză Perry.

– Sunt deplin conștient de greșelile făcute, replică Brock. Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost o ultimă mișcare pe care am făcut-o pentru binele lui Stephanie. Atât tu cât și eu știm acest lucru, Perry.

– Am avertizat-o că o s-o faci să sufere, dar ea n-a vrut să mă asculte, oftă Perry.

– Nu am rănit-o atât de tare pe cât aș fi putut-o răni în viitor.

*

* *

Stephanie se simțea secată și goală, fără a avea puterea nici măcar de a-și ridica capul de pe volan. Gâtul îi era uscat și o înțepa, cu fiecare suspin pe care-l scotea. Ochii o ardeau cu uscăciunea lor. Nu a simțit nici o ușurare atunci când i-a închis. Era rănită, ea nu realiză că ar fi putut fi posibil să fi în așa fel rănită, încât a fi în viață să devină o agonie.

Apoi se auzi un zgomot, și un curent de aer rece și proaspăt pătrunse în mașină, dar nu fură de nici un folos revenirii ei. Cineva o apucă de umeri. O voce o chemă pe nume. Părea a fi a lui Brock, dar Stephanie era convinsă că visează. Ea gemu protestând, când fu cu grijă ridicată de pe volan și obligată să se sprijine pe scaun.

– Ești rănită Stephanie?

Părea a fi tot vocea lui Brock.

– Mă auzi?

– Da, răspuse ea fără putere, dar nu se obosi să deschidă ochii.

Nimic din ceea ce se întâmpla nu-i părea a fi real.

Tandrețea și grija familiară cu care Brock îi atingea chipul, dându-i la o parte părul de pe frunte o relaxă.

– Nu văd nici un semn de tăietură sau rană.

Fu din nou vocea lui Brock, joasă și îngrijorată.

– Stephanie, îți amintești ce s-a întâmplat?

Cea de a doua voce masculină o făcu să se încrunte.

– Perry?

Adunându-și puterile deschise ochii.

Din nou îi reveni senzația de vis. Brock era pe jumătate intrat în mașină în fața ei. Pe fruntea ei se

formară cute adânci, iar încruntarea îi împreună sprâncenele. Simțea că ar izbucni în lacrimi din nou, dar ochii îi erau uscați. Ceva o făcu să se uite într-o parte. Era Perry care încerca să-și facă loc în mașină.

– Sunt aici, Stephanie, o asigură fratele ei. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat? De când te afli aici?

– Nu...mai știu.

La a doua întrebare putu să răspundă, dar prima îi provocă din nou durere. Stephanie se uită din nou la Brock. Nici unul dintre ei nu era vis. Ea știa exact unde se afla și, mai ales, de ce se afla acolo. Ea îi împinse mâna cu putere de pe fața ei.

– De ce ai venit aici? Ar trebui să fi fost la tine la motel și să te distrezi cu prietena ta sexy, îl acuză ea cu vocea spartă. Pleacă și lasă-mă în pace!

Dar el o ignoră.

– Te-ai lovit la cap când mașina s-a înfipt în mormanul ăsta de zăpadă? întrebă el, căutând cu mâna eventualele cucuie din capul ei.

– Nu. Nu, nu sunt rănită deloc, insistă ea aspru, îndepărtându-i din nou mâna. Probabil am alunecat pe o porțiune de gheață și am pierdut controlul mașinii. Bănuiesc. Asta m-a oprit, un morman de zăpadă?

– Ai fost norocoasă că nu a fost un stâlp, mormăi Brock încercând s-o ia de mână. Hai să te dăm jos din mașină.

– Nu, îi respinse mâna și se întoarse către fratele ei. Vreau să merg acasă, Perry, spuse ea încet.

Ea se văzu pentru o clipă în oglinda retrovizoare, în momentul în care se întinse către fratele ei. Era palidă și obrajii îi erau lipsiți de culoare, ochii îi erau înroșiți de plâns, iar urmele lacrimilor se vedeau clar pe obraji.

Ea nu voise să-i arate lui Brock cât de tare o rănise răutatea lui. De aceea a fugit. Se uită la mâinile sale, răsucindu-le în poală în timp ce Brock îi făcu loc fratelui ei să treacă la volan.

După ce porni motorul, Perry încercă să scoată camioneta cu spatele. Cauciucurile patinară o vreme dar în cele din urmă găsiră suficientă aderență pentru ca mașina să se retragă din valul de zăpadă bătătorită. Brock stătea pe marginea drumului cu mâinile în buzunare, privindu-i. Pentru o clipă, au fost aproape, privirile lui Brock căutând avid să descopere chipul Stephaniei. Apoi mașina se îndepărtă, lăsându-l acolo, pe marginea drumului.

– De ce l-ai adus cu tine?

Întrebarea Stephaniei era plină de durere, ochii ei înotau din nou în lacrimi.

– Era mașina lui. A insistat.

Privirea lui părăsi șoseaua, întorcându-se către ea.

– Ești în regulă?

– Nu, nu cred.

Ea privi tăcută pe fereastră, afară, la peisajul înghețat, cu zăpadă și copaci desfrunziți.

Capitolul 9

– Brock vine încoace, spuse Perry.

Ea fu cuprinsă de spaimă la auzul acestor cuvinte. O loviră și o făcură să se răsucească către Perry. În răsucirea ei dădu accidental peste recipientul cilindric plin cu creioane și pixuri pe care le vărsă pe podea, împrăștiindu-le peste tot.

– La naiba! rosti ea printre dinți și se aplecă să le adune de pe jos, recunoscătoare că are un motiv să-și ascundă fața pentru a nu i se vedea lacrimile care-i izbucniră din ochi.

– Când...

Trebui să înghită și să încerce să scape de nodul din gât, apoi mai încercă o dată.

– Când vine?

– În weekendul ăsta. Vineri, accentuă el pentru a preciza.

-Oh...

*
* *

Vineri. Vineri. Vineri. Fiecare bătaie a inimii ei părea a fi un ciocan care bătea și scotea aceste sunete. Când ajunse la motel în dimineața aceea, era nervoasă și indispusă, în ciuda aspectului ei exterior bine pus la punct și aparent foarte calm.

Îi luă de două ori mai mult timp să termine statele de plată și să i le trimită lui Perry la semnat. Mai ales ultimele, după ce Perry băgă capul pe ușă și îi spuse că Brock tocmai a sosit. După această veste, practic tresărea la orice sunet, așteptându-l să intre în birou dintr-o clipă în alta.

Sări peste masa de prânz pentru a putea termina statele de plată pe care, de altfel, reuși să le termine în jurul orei două. Adunându-le pe toate într-un dosar, merse la Perry ca să le semneze. Ușa de la biroul lui era deschisă, dar el nu era înăuntru.

Probabil era cu Brock, presupuse Stephanie, și merse să-i lase dosarul pe birou. Și, deși nu-i stătea în obicei, se opri să îndrepte și să aranjeze setul de birou din piele care aparținuse tatălui ei.

– Scuzați-mă, domnișoară, se auzi vocea lui Brock traversând spațiul încăperii ca un fulger. Puteți să-mi spuneți unde aș putea să-l găsesc pe domnul Hall.

Își dădu cu greu seama că întrebarea aceea îi fusese adresată ei. Se întoarse încet și îl văzu în prag. Înalt, purtând un costum cenușiu, era mai elegant

decât și-l putea ea reaminti. Ea privi expresia de îndoială ce se instalase pe chipul lui.

– Stephanie, murmură el și făcu un pas în birou. Te-ai schimbat, nu te-am recunoscut.

Ochii săi cenușii păreau că cercetează fiecare centimetru pătrat, de la aspectul ei suplu și elegant până la coafura deosebit de sofisticată. Inspecția aceasta a lui i-a lăsat aproape senzația fizică a atingerii. În sinea ei era o grămadă de nervi.

– Da, m-am schimbat, admise ea.

Dar nu așa cum își imagina el. Iubirea pe care ea o simțea era la fel de puternică, nefiind temperată de despărțire. Ea se întoarse prefăcându-se că strânge niște hârtii și încercând să se abțină și să nu-i sară în brațe.

– Îmi pare rău,mi-e teamă că nu știu unde este fratele meu. Probabil că ar trebui să întrebi la recepție.

– Ce mai faci? o întrebă Brock, vocea lui venind de la câțiva pași, de undeva din spatele ei.

– Bine.

Aceasta era o minciună. Stephanie simțea cum se sfârșește în sinea ei. Dar se întoarse să-l înfrunte și să-i confirme cele tocmai spuse.

Mai de aproape ea putu să remarce schimbările pe care le adusese timpul pe chipul lui. Încă plin de viață, încă plin de vigoare masculină, el părea totuși că are trăsăturile feței căzute. Obrajii, lăsau aproape să se vadă structurile osoase ale feței. Mai multe riduri erau săpate în chipul lui, sau poate cele care existau și mai înainte se adânciseră, în special cele din jurul ochilor,

în formă de evantai. Și părea a fi acum mult mai aspru.

– Din rapoartele pe care le-am primit reiese că motelul a realizat niște profituri foarte bune în această iarnă, remarcă el.

– Da. Pare cam gol acuma, dar primăvara este în general un sezon mai slab.

De ce oare se lăsa purtată în această conversație inutilă? De ce nu pleca? Stephanie deveni furioasă pe sine pentru că nu avea puterea și voința de a pleca imediat de acolo. Îi aruncă o privire plină de răceală, în timp ce ridică mândră capul.

– Dar nu cred că te va deranja, de vreme ce ți-ai adus și mijloacele de distracție cu tine.

Apoi ea deveni furioasă chiar și pentru această aluzie indirectă la compania feminină pe care bănuia că o are.

– Te rog să mă scuzi, dar mai am treabă de făcut.

Ea trecu pe lângă el, atingându-l, grăbindu-se să iasă din încăpere înainte de a se face complet de râs. Îl întâlni pe Perry pe hol.

– Te caută Brock. Este la tine în birou.

Vocea ei era străbătută de hotărâre și autocontrol. Îngrijorat, el o întrebă grăbit.

– Te simți bine?

Răspunsul ei afirmativ fu o simplă încuviințare din cap. El îi atinse brațul, apoi merse spre birou. Stephanie se strecură rapid în propriul ei birou, și închise ușa cu spatele, tremurând de încordare. I-au trebuit minute bune ca să-și revină, până când fu sigură că picioarele ei o vor putea duce până la birou.

La ora cinci Perry veni s-o ia acasă. În drum de la motel spre casă, fratele ei îi spuse:

– Nu ai de ce să-ți faci griji pentru cină.

– Presupun că mănânci în oraș.

Cu Brock, adăugă ea în gând.

– Ai pe jumătate dreptate, îi replică el vioi, pentru ca, în cele din urmă, ea să-și dea seama că el era într-o dispoziție foarte bună, încă din momentul în care a venit s-o ia acasă. Vom mânca *împreună* în oraș.

– Perry, eu... începuse deja Stephanie să-l refuze.

– Avem ceva de sărbătorit, adăugă el și o privi zâmbitor.

Când văzu privirile din ochii ei, adăugă:

– Brock n-o să fie acolo diseară, sau, cel puțin el nu este invitat.

Măcar Perry nu râse.

– Doar tu, eu și Joyce. Ea se va întâlni cu noi la motel.

Sărbătorit. Joyce, învățătoarea.

– Cumva...

Fu o scurtă străfulgerare de bucurie în ceea ce implicau toate aceste lucruri. Stephanie se întoarse în scaun și îl privi cu ochii mari și strălucind de bucurie.

– Perry, tu și cu Joyce vă căsătoriți? Cumva asta sărbătorim la restaurant?

– Nu asta este exact ceea ce vom sărbători, sau cel puțin nu acum. Nici măcar nu am cerut-o de soție. Îți place de ea, Stephanie?

– Da, deși mi se pare nostimă ideea de a o avea cumnată, admise ea. Dar să ne întoarcem la cină. Ce sărbătorim diseară, dacă nu logodna voastră?

– Este o surpriză. Pe care o s-o păstrez pentru acel moment, declară Perry, eschivându-se. Și să știi că nu ai toată noaptea la dispoziție să te îmbraci, i-am promis lui Joyce că ne vedem puțin după ora șase, așa că trebuie să te cam grăbești.

O altă schimbare majoră în aspectul ei exterior, cea care-i dădea aspectul de suplețe, era că slăbise câteva kilograme bune, astfel încât, în momentul de față, avea o garderobă complet nouă. Nu fu atât de greu să se decidă cu ce o să se îmbrace pentru cină, întrucât Stephaniei îi plăceau toate toaletele pe care le avea acum. Felul cum Perry pusese problema, faptul că în acea seară se va sărbători ceva o făcu să aleagă o ținută albastru-ultramarin, din mătase.

Joyce Henderson îi aștepta deja, când ei se întoarseră la motel. O brunetă mignonă și îndrăzneață, care avea aspectul unei fete foarte inteligente. Stephanie se gândi că era o alegere perfectă pentru fratele ei, care devenise deja foarte serios.

– Despre ce este vorba, Perry, poți să-mi spui? îl întrebă Joyce, imediat cum se întâlniră. Erai atât de misterios la telefon astăzi după-amiază.

– Așteaptă puțin, te rog, insistă el, apucând-o de braț și conducând-o spre intrarea în restaurant.

– Ție ți-a spus Stephanie? o întrebă ea peste umărul lui Perry.

– Nu mi-a dat nici cea mai mică indicație, îi răspunse ea.

– Amândouă o să vedeți curând despre ce este vorba, promise el.

După ce se așezară la masă, el dădu la o parte meniul din acea seară.

– O să comandăm de mâncare mai târziu. Pentru moment, aduceți-ne vă rog o sticlă de șampanie.

– Șampanie? se încruntă Stephanie. Tu chiar ai vorbit serios când ai spus că vom sărbători ceva în noaptea asta. Cât timp ne mai ții în tensiune?

– Să așteptăm șampania, își savura fratele ei secretul.

Șampania sosi. Întrucât chelnerul își servea propriul șef, aceasta se făcu cu un surplus de pompă și ceremonie. În cele din urmă, cele trei pahare fură umplute cu băutura acidulată.

– Bun șampania este deja aici. Spune-ne, îi ceru Joyce.

Perry își ridică paharul și vru să înceapă să vorbească, dar privirile i se opriră în stânga Stephaniei, apoi coborâră încet spre ea. Acesta fu singurul avertisment înainte ca Brock să înceapă să vorbească.

– Văd că sunt singur în seara asta la cină. Vă supărați dacă mă alătur și eu mesei voastre? întrebă el.

Stăteau la o masă de patru persoane, iar scaunul liber era chiar cel de lângă Stephanie. Ea vru să-i strige lui Perry să-l refuze, dar vocea ar fi trădat-o. Sau probabil știa că Perry, oricum, n-ar fi ascultat-o.

– Desigur Brock. Ia loc, îl invită fratele ei la masă cu un entuziasm nu prea bine ascuns, apoi îi făcu semn chelnerului să mai aducă încă un tacâm.

Stephanie tăcu cât timp Perry făcu prezentările celor doi – Brock și Joyce, conștientă de brațul și umărul întunecat de lângă ea. Dar nu se uită la el. Nu putu.

Păru că nu are nici o importanță acest fapt. Simțurile ei erau pline de prezența lui Brock acolo, lângă ea, mirosul viguros al apei de colonie, căldura și bogăția timbrului vocii lui și senzația că trebuie doar să întindă mâna pentru a-l atinge.

Un pahar de șampanie fu umplut pentru Brock.

– Le-ai dat veștile? îl întrebă el pe Perry.

– Nu încă.

– Tu știi despre ce este vorba? îi aruncă o privire surprinsă Stephanie lui Brock, privire care fu prinsă de cenușiul ochilor lui.

Brock prelungi acest moment încântător, și apoi își mută privirile către Perry, răspunzând:

– Da, știu.

– Poate vreunul dintre voi să ne spună și nouă despre ce este vorba? le sugeră Joyce cu un ton exasperat.

Perry ezită, îi aruncă o privire Stephaniei, apoi spuse:

– Brock vinde motelul.

– Dar asta nu este nici o surpriză, spuse ea.

De altfel ar fi putut semăna cu ceva de sărbătorit, dar ei nu-i păru a fi așa, cel puțin pentru moment. Stephanie îi aruncă o privire lui Brock.

– Oricum motelul era pentru tine o bătaie de cap, continuă Stephanie. Sunt sigură că o să te bucuri când vei fi scăpat de el.

– Da, dar nu din motivele pe care le crezi tu, replică Brock, fără însă a da nici o explicație.

– Asta este ceea ce sărbătorim noi? întrebă Joyce confuz.

Perry o privi și îi zâmbi.

– Mi-l vinde mie. Stați la masă cu viitorul proprietar al motelului White Boar.

– Ce? Nu-mi vine să cred! spuse Joyce neîncrezătoare, dar emoționată în același timp.

Râdea în timp ce ochii îi înotau în lacrimi de bucurie.

– Perry, dar este minunat!

– Cred și eu, fu el de acord.

– Mă bucur pentru tine, spuse și Stephanie, știind cât de mult îl va regreta pe fostul proprietar.

Dar fratele ei păru că nu observă urările Stephaniei, și ridică paharul pentru un toast. Stephanie abia dacă se atinse de șampanie, nemaifiind nevoie și de efectul ei, mai ales când îl știa pe Brock lângă ea.

– Perry încă nu va explicat exact care a fost oferta, spuse Brock privind către Stephanie în timp ce sorbea din pahar. Concret, i-am oferit două variante.

– Da, așa este, însă eu am făcut deja alegerea. Este exact ceea ce vreau. Nu e nici o îndoială.

– Care era cealaltă variantă? întrebă Stephanie, trecându-și privirea de la Perry la Brock.

Ea simți că aici era ceva care putea avea o altă semnificație.

– I-am explicat în după-amiaza asta că m-am hotărât să vând motelul, începu Brock. Dacă el va voi să-l cumpere, eu sunt complet de acord să-l finanțez pe el sau... făcu o pauză. M-am oferit să îi dau salariul pe un an întreg, plus un bonus – mai mult decât sufi-

cient ca să-și plătească taxele de școlarizare pentru a termina facultatea de drept, aceasta a fost cealaltă variantă.

– Dar... nu... Stephanie se uită la fratele ei. Nu înțeleg...

– Nici eu, până când Brock mi-a făcut oferta.

Dădu din cap un pic amețit, apoi continuă:

– Când am văzut în fața mea, acolo, cele două oferte, mi-am dat seama că ceea ce vreau cu adevărat este locul ăsta, motelul. Toată viața m-am gândit că vreau să mă fac avocat, dar când a fost momentul să-mi pot realiza visul, n-am putut să renunț la acest loc.

– Cunosc sentimentul, spuse Brock. Nu numai motelul acesta este de vânzare. Încă alte câteva companii de ale mele sunt în momentul acesta pe piață. Astfel îmi voi consolida restul holdingului.

Așeză paharul cu șampanie pe masă și privi cum bulele se ridică la suprafață.

– De fapt, ceea ce caut acum, este un apartament de familist.

Inima Stephaniei se opri. Îi era frică să respire sau să facă cea mai mică mișcare, îngrozită de faptul că nu înțelesese bine ceea ce Brock tocmai spusese. Ochii ei mari, albaștri, îl priveau insistent. Brock își ridică încet privirea spre ea.

– Ai fi interesată, Stephanie, să mă ajuți să îmi aleg unul? întrebă el aspru. Nu vreau să existe nici o urmă de îndoială în ceea ce privește intențiile mele, așa încât te întreb aici, în fața fratelui tău – vrei să te căsătorești cu mine?

– Da!

Unde era mândria ei? Rapid, Stephanie se răzgândi.

– Nu.

Apoi se îndoi.

– Nu știu.

– Cred că ai nevoie de un spațiu mult mai intim ca s-o convingi, Brock, îi sugeră Perry.

– Mă lași să te conving?

– Da, șopti ea.

– Vă rugăm să ne scuzați.

Brock se ridică de pe scaun și o așteptă și pe ea să i se alăture.

Ea se simțea ca un somnambul într-un vis prea frumos, în timp ce Brock o conduse prin restaurant, în timp ce el își ținea mâna pe spatele ei, ușor posesiv. Ea îngheță într-o stare de rezistență mută, când realiză că o conduce către apartamentul lui.

Acesta era locul unor prea multe scene de conflict și de amintiri dureroase. Oriunde în altă parte ar fi mers și s-ar fi topit în brațele lui imediat ce ar fi fost singuri. Dar când el închise ușa de la apartament, ea rămase distantă.

– De ce, Brock? De ce tocmai acum, după atâta timp? îl întrebă ea, aducându-și aminte de toate zilele grele prin care a trecut.

– Pentru că și eu am făcut aceeași descoperire ca și Perry. Întotdeauna am crezut că duc exact felul de viață pe care mi-l doresc. Asta până să te întâlnesc pe tine. Când încă nu eram în stare să recunosc că așa este. Nu puteam să văd alegerea care-mi era pusă în

fața ochilor. În aceste ultime luni am dus același fel de viață, dar am realizat că, dacă aș pierde totul, n-ar avea nici o importanță dacă, totuși, te-aș avea pe tine.

– Dar...replică Stephanie, căutându-i chipul, dorind cu disperare să-l creadă...Aici, Helen...

Erau niște amintiri foarte dureroase, pe care ea nu le putea pune în cuvinte.

– știu cât de mult te-am făcut să suferi.

Un mușchi tresări pe obrazul lui.

– Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. M-am păcălit pe mine, crezând că pot să am o relație amoroasă cu tine, chiar dacă una de lungă durată, iar mai târziu, chiar mi-am imaginat că eventuala căsătorie a noastră poate să reziste felului meu de viață. În noaptea aceea, când m-am dovedit a fi idiot de gelos pe vecinul acela al tău, iar tu ți-ai spus tot ce aveai pe suflet, câtă nesiguranță și tulburare trăiești când nu sunt lângă tine, am știut că o despărțire prelungită și regulată va reuși în cele din urmă să ucidă relația noastră. Eram deja sfâșiat de atâtea clipe de despărțire. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce ai trecut.

– De ce nu mi-ai explicat asta? îl întrebă ea, conștientă că el se îndreaptă deja spre ea.

– Pentru că... iubita mea, pentru că ne-am fi convins unul pe celălalt că totul ar putea merge așa cum era. Astfel, când m-ai sunat, cerându-mi să mă vezi, știam că vii cu intenția de a ne împăca. Am închis telefonul și am sunat-o pe Helen care era în Boston.

Mâinile lui începură s-o mângâie tandru pe umeri.

– Te doream atât de mult, continuă el, încât nu aveam încredere nici măcar în mine însumi, nu puteam să fiu singur cu tine în apartament, așa că am aranjat farsa cu Helen, care trebuia să intre în cameră la câteva minute după ce ai fi intrat tu.

– Cum ai putut să-mi faci asta? spuse ea șoptit, cu un amestec de acuzație și de amintiri dureroase.

– A fost într-adevăr neobișnuit de crud, recunosc.

Ochii lui străluceau, peste ei trecând o umbră de regret.

– Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că unul dintre primele lucruri pe care ai să mi le spui atunci, ar fi fost că mă iubești. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să resping atunci dragostea ta și pe tine o dată cu ea. M-am gândit că ar fi mai ușor pentru tine dacă te-aș fi făcut să mă urăști.

– Aproape că ai reușit.

– Aproape?

Îi apucă bărbia și îi ridică încet capul, studiind-o.

– Vrei să spui că nu mă urăști încă?

– Nu, Brock, te iubesc. Te-am iubit tot timpul, recunoscu Stephanie.

Brațele ei trecură încet pe lângă trupul lui musculos, în timp ce el se aplecă pentru a-i căuta buzele, înfometat, având tot atâta nevoie de ea, pe cât de multă nevoie avea ea de el. Iubirea se aprinse sălbatică și victorioasă, învăluindu-i în căldura ei. Respirând sacadat, Brock își ridică privirile și capul, înainte de a se întoarce și a o cuprinde într-o îmbrățișare fierbinte ca un infern.

– De ce ai așteptat atât? oftă Stephanie

– Pentru că n-a fost nimeni care să-mi ofere posibilitatea clară a unei decizii – tu sau moștenirea Canfield. Am fost mult prea prost să realizez că este atât de simplu. Dar poți să mă crezi, te iubesc Stephanie, și nu-mi pasă dacă voi mai bea vreodată vreun pahar de șampanie sau nu voi mai dormi în vreun apartament de hotel sau dacă voi mai comanda Chateubriand vreodată.

– Nu credeam că voi mai fi așa fericită din nou, mărturisi ea, radiind de bucuria care-i cuprinsese sufletul.

– Tot ceea ce am spus astă noapte, despre vânzări și consolidarea holdingului, îți imaginezi că nu se va putea întâmpla peste noapte, o avertiză Brock. Îmi va lua cel puțin un an. Între timp, va trebui să călătoresc tot atât de mult. După aceea va mai trebui să plec doar de câteva ori, și atunci vei putea merge și tu cu mine.

– Cum vrei tu, murmură Stephanie.

– Doar să mă lași să te iubesc, să vindec toate durerile pe care ți le-am pricinuit.

Gura lui se mișcă încet spre a ei, o cuprinse într-un sărut tandru și apoi din ce în ce mai înfocat. Minute lungi trecură până când ei își reveniră și-și recăpătară controlul, reușind să respire.

– Cât timp crezi că îi va trebui fratelui tău să-și găsească un alt contabil, astfel încât să mă pot căsători cu mireasa mea?

– Este un sezon liniștit, îi spuse ea, trecându-și mâna prin părul lui negru, bucurându-se de senzația

pe care o dădea degetelor sale. De altfel, am și oarecare influență asupra șefului meu. Poate o săptămână, două, cel mult.

– Unde ai vrea să-ți petreci luna de miere? În Caraibe? În insulele Virgine poate? o necăji el afectuos. Ce ai zice de Europa? Sau poate aici, în apartamentul nupțial, unde de altfel a și început totul.

– Aici.

Stephanie nu ezită nici o clipă să răspundă.

– Mă gândesc să aranjez lucrurile astfel încât să fie înlocuit patul acela din dormitor.

Mâinile lui gustară din fructul atingerii trupului ei delicat.

– Aș putea să te pierd în el, adăugă el, zâmbind cu tandrețe.

– Așa crezi tu ?

Ea își trecu buzele peste colțul gurii lui

– Nu cred că o să vreau să risc, murmură Brock și se grăbi să cuprindă buzele ei provocatoare într-un sărut care o făcu să fie a lui pentru totdeauna.

Sfârșit